

Bruxelles, 11 iunie 2025
(OR. en)

6917/1/25
REV 1

Dosar interinstituțional:
2025/0059(COD)

MIGR 86
JAI 292
COMIX 79
RELEX 324
CODEC 231
LI
CH
NO
IS

PROPUNERE

Nr. doc. Csie:	COM(2025) 101 final/2
Subiect:	Propunere de REGULAMENT AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI de instituire a unui sistem comun pentru returnarea resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală în Uniune și de abrogare a Directivei 2008/115/CE a Parlamentului European și a Consiliului, a Directivei 2001/40/CE a Consiliului și a Deciziei 2004/191/CE a Consiliului

În anexă, se pune la dispoziția delegațiilor documentul COM(2025) 101 final/2.

Anexă: COM(2025) 101 final/2

COMISIA
EUROPEANĂ

Strasbourg, 11.3.2025
COM(2025) 101 final/2

2025/0059 (COD)

Propunere de

REGULAMENT AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

**de instituire a unui sistem comun pentru returnarea resortisanților țărilor terțe aflați în
situație de ședere ilegală în Uniune și de abrogare a Directivei 2008/115/CE a
Parlamentului European și a Consiliului, a Directivei 2001/40/CE a Consiliului și a
Deciziei 2004/191/CE a Consiliului**

EXPUNERE DE MOTIVE

CONTEXTUL PROPUNERII

• Motivele și obiectivele propunerii

Uniunea Europeană instituie o politică în domeniul migrației care se vrea integrată, sustenabilă și cuprinzătoare, o politică deopotrivă echitabilă și fermă. Pactul privind migrația și azilul¹ (denumit în continuare „pactul”), asupra căruia au convenit Parlamentul European și Consiliul în 2024, oferă Uniunii Europene cadrul juridic și instrumentele necesare pentru a consolida în continuare gestionarea eficientă a frontierelor sale externe și pentru a institui proceduri rapide și eficiente de azil. Lucrările avansează la viteză maximă pentru a asigura punerea în aplicare cuprinzătoare a pactului până la jumătatea anului 2026.

Instituirea unui sistem eficient și comun al UE pentru returnări reprezintă un pilon central al Pactului privind migrația și azilul. Pentru ca un sistem de gestionare a migrației să funcționeze, trebuie să fie însoțit de o politică de returnare credibilă și eficientă. Atunci când persoanele fără drept de ședere rămân în UE, este subminat întregul sistem de migrație și azil. Situația este injustă pentru cei care au respectat normele, subminează eforturile Europei de a atrage și păstra talente și, în cele din urmă, erodează sprijinul public pentru o societate deschisă și tolerantă. Sunt stimulate astfel sosirile ilegale, iar persoanele aflate în situație de ședere ilegală sunt expuse la condiții precare și la exploatare de către rețelele infracționale. În momentul de față, doar aproximativ 20 % dintre resortisanții țărilor terțe care fac obiectul unui ordin de părăsire a teritoriului Uniunii pleacă efectiv. Persoanele care fac obiectul unui ordin de părăsire a teritoriului scapă frecvent de controlul autorităților, deplasându-se adesea în alte state membre. În plus, actualul mozaic de 27 de sisteme naționale de returnare diferite, fiecare cu propria abordare și propriile proceduri, subminează eficacitatea returnărilor la nivelul Uniunii. Este, așadar, necesară o revizuire aprofundată a modului în care politica de returnare este legiferată în UE.

În Orientările politice ale președintei von der Leyen pentru perioada 2024-2029² s-a anunțat intenția de a prezenta o nouă abordare comună privind returnările, cu un nou cadru legislativ menit să accelereze și să simplifice procesul de returnare.

Consiliul European a subliniat în mod constant necesitatea unei politici armonizate, cuprinzătoare și eficiente în materie de returnare și readmisie³. În octombrie 2024, acesta a invitat Comisia să prezinte de urgență o nouă propunere legislativă privind returnările⁴. În cadrul pactului, cererile de azil vor fi prelucrate mai rapid și mai eficiente. Pentru ca acest proces să fie durabil, prelucrarea cererilor trebuie să fie urmată cu promptitudine de returnări, astfel încât sistemele noastre să nu fie copleșite, persoanele în cauză să nu rămână în situații de incertitudine, iar încercările acestora de a se deplasa mai departe în interiorul UE să fie obstructionate.

¹ Noul Pact privind migrația și azilul este disponibil la adresa: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/RO/TXT/HTML/?uri=CELEX:52020DC0609>.

² [Orientările politice pentru următoarea Comisie Europeană 2024-2029 – „O Uniune mai ambițioasă: Programul meu pentru Europa”](#).

³ Concluziile Consiliului European din 9 februarie 2023, EUCO 1/23; Concluziile Consiliului European din 17 octombrie 2024, EUCO 25/24.

⁴ Concluziile Consiliului European din 9 februarie 2023, EUCO 1/23; Concluziile Consiliului European din 17 octombrie 2024, EUCO 25/24.

La nivelul UE, politica de returnare este reglementată de Directiva 2008/115/CE⁵ (denumită în continuare „Directiva privind returnarea”). În prezent, mai multe provocări subminează eficiența și eficacitatea returnărilor, de la proceduri ineficiente la nivel național până la cooperarea insuficientă din partea țărilor terțe în ceea ce privește readmisia propriilor resortisanți. Procesul de returnare implică adesea numeroase autorități și actori și a devenit foarte complex în multe state membre. Actuala Directivă privind returnarea lasă o marjă semnificativă în ceea ce privește transpunerea normelor UE în legislația națională și în ceea ce privește interpretarea acestora de către instanțele naționale. Statele membre raportează probleme legate de lipsa de claritate a normelor și de procedurile administrative prelungite, care subminează respectarea garanțiilor procedurale. Această situație creează ambiguitate și incertitudine pentru resortisanții țărilor terțe în cauză, precum și pentru autoritățile care gestionează returnările. Lipsa de cooperare a resortisanților țărilor terțe, care ar putea să opună rezistență, să fugă sau să împiedice în alt mod eforturile de returnare, îngreunează executarea deciziilor de returnare. Statele membre se confruntă cu provocări în ceea ce privește urmărirea evidenței resortisanților țărilor terțe în diferitele etape ale procedurilor de returnare, ceea ce încetinește sau împiedică realizarea de progrese.

Deși s-au înregistrat progrese în ceea ce privește recurgerea la returnarea voluntară, aceste eforturi sunt îngreunate de lipsa unei politici credibile în materie de returnare forțată. În plus, resortisanții țărilor terțe care fac obiectul unui ordin de părăsire a teritoriului într-un stat membru și care fug în alt stat membru au în prezent puține consecințe de suferit: căci, în majoritatea statelor membre, procesul de returnare începe de la capăt, cu o nouă decizie de returnare. Acest lucru subminează deciziile luate cu respectarea garanțiilor procedurale în primul stat membru și duce, în practică, la o eludare a sistemului de returnare.

Sistemele și practicile naționale nu sunt coerente și, în prezent, nu există un proces structurat sistematic de identificare și accelerare a returnării resortisanților țărilor terțe care prezintă riscuri pentru securitate.

Numeroasele divergențe dintre practicile statelor membre includ, de asemenea, abordări diferite ale procesului de readmisie. Acest lucru are un impact direct asupra coerenței abordării UE și a statelor membre în ceea ce privește readmisia față de țările terțe.

Reformarea normelor UE în materie de returnare este o componentă esențială a eforturilor actuale ale Uniunii de reformare a normelor de gestionare a migrației. Mai mult decât atât, este esențial să existe proceduri eficace și moderne de returnare a solicitanților de azil ale căror cereri de azil au fost respinse și a persoanelor care depășesc perioada de ședere prevăzută de viză, astfel încât să fie protejat spațiul de liberă circulație al UE fără frontiere interne.

De la adoptarea, în 2008, a Directivei privind returnările, atât spațiul de libertate, securitate și justiție, cât și politica Uniunii în domeniul migrației au cunoscut o reformare majoră. Legislația UE în domeniul migrației a trecut de la o legislație care prevedea standarde minime la apropierea practicilor statelor membre, inclusiv dezvoltarea de acțiuni operaționale și practice și sprijin concret pentru o abordare mai coerentă la nivelul UE. Comisia a încercat în mod proactiv să raționalizeze practicile de îmbunătățire a eficacității returnărilor, inclusiv prin

⁵ Directiva 2008/115/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 2008 privind standardele și procedurile comune aplicabile în statele membre pentru returnarea resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală.

recomandările din 2017⁶ și 2023⁷ și prin Strategia UE din 2021 privind returnarea voluntară și reintegrarea⁸. Comisia a numit un coordonator pentru returnare, sprijinit de o rețea la nivel înalt pentru returnări.

Reformarea normelor în materie de returnare a reprezentat o prioritate politică și un obiectiv începând din 2018, când Comisia și-a prezentat propunerea de reformare a actualei Directive privind returnarea⁹. Deși noul Regulament privind procedura de returnare la frontieră¹⁰ a intrat în vigoare ca parte a legislației aferente pactului, normele generale privind returnarea sunt încă reglementate de Directiva privind returnarea din 2008, care nu mai este adecvată scopului. Prezenta propunere înlocuiește Propunerea de directivă a Comisiei privind standardele și procedurile comune aplicabile în statele membre pentru returnarea resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală, COM(2018) 634 final, 2018/0329 (COD), astfel cum a fost adoptată de Comisie la 12.9.2018, care este retrasă. Celelalte componente ale inițiativei din 2018 nu au primit suficient sprijin pentru ca negocierile să fie continuate cu succes de colegiitori și, prin urmare, ar trebui retrase.

Prezenta propunere vizează creșterea eficienței procesului de returnare, oferind statelor membre norme clare, moderne, simplificate și comune pentru gestionarea eficace a returnărilor. Propunerea vizează să asigure cooperarea resortisanților țărilor terțe cu autoritățile, printr-o combinație de obligații, stimulente și consecințe pentru necooperare. Propunerea urmărește, de asemenea, să prevină eludarea normelor și să elimine deplasările ulterioare neautorizate în interiorul spațiului Schengen. Propunerea urmărește să garanteze că, atunci când o persoană face obiectul unui ordin de părăsire a teritoriului UE, aceasta va părăsi UE fie forțat, fie în mod voluntar dacă condițiile o permit, fiindu-i respectate în același timp drepturile fundamentale. În plus, propunerea urmărește să pună la dispoziția statelor membre norme comune pentru identificarea și accelerarea returnării resortisanților țărilor terțe care prezintă un risc pentru securitate. De asemenea, aceasta include pentru prima dată readmisia ca parte a procesului de returnare. Mai mult, propunerea protejează drepturile fundamentale ale persoanelor returnate prin garanții procedurale clare, asigurând faptul că deciziile de returnare sunt supuse controlului, că dreptul la o cale de atac și principiul nereturnării sunt respectate și că se acordă atenția cuvenită persoanelor vulnerabile și interesului superior al copilului. Prin eliminarea lacunelor din proces, propunerea va preveni situațiile în care o decizie de returnare emisă într-un stat membru poate fi eludată sau prelungită în mod semnificativ ca urmare a deplasării persoanei vizate într-un alt stat membru. Un mecanism de recunoaștere a deciziilor de returnare introdus în propunere va sprijini acest obiectiv.

Un cadru juridic solid și modern, ferm, dar echitabil, care respectă drepturile fundamentale și care oferă Uniunii și statelor membre instrumentele necesare pentru returnarea efectivă a

⁶ Recomandarea (UE) 2017/2338 a Comisiei din 16 noiembrie 2017 de instituire a unui manual comun în materie de returnare care să fie utilizat de autoritățile competente ale statelor membre atunci când desfășoară activități legate de returnare. C/2017/6505, JO L 339, 19.12.2017, p. 83.

⁷ Recomandarea (UE) 2023/682 a Comisiei din 16 martie 2023 privind recunoașterea reciprocă a deciziilor de returnare și accelerarea returnărilor atunci când se pune în aplicare Directiva 2008/115/CE a Parlamentului European și a Consiliului, C/2023/1763, JO L 86, 24.3.2023, p. 58.

⁸ Comunicarea Comisiei: Strategia UE privind returnarea voluntară și reintegrarea, Bruxelles, 27.4.2021, COM(2021) 120 final.

⁹ Propunere de directivă privind standardele și procedurile comune aplicabile în statele membre pentru returnarea resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală (reformare), Bruxelles, 12.9.2018, COM(2018) 634 final, 2018/0329 (COD).

¹⁰ Regulamentul (UE) 2024/1349 din 14 mai 2024 de instituire a procedurii de returnare la frontieră și de modificare a Regulamentului (UE) 2021/1148, PE/17/2024/REV/1, JO L 2024/1349, 22.5.2024.

resortisanților țărilor terțe fără drept de ședere, este o parte necesară a unui sistem de migrație cu adevărat european.

- **Coerența cu dispozițiile existente în domeniul de politică vizat**

Prezenta propunere face parte din abordarea cuprinzătoare a gestionării migrației, astfel cum este descrisă în Regulamentul privind gestionarea azilului și migrației¹¹, și completează cadrul legislativ al pactului adoptat în mai 2024. Un aspect esențial al legislației aferente pactului este apropierea procedurilor de azil și de returnare prin intermediul Regulamentului privind procedura de azil și al Regulamentului privind procedura de returnare la frontieră. Prezenta propunere completează reforma prin adăugarea la cadrul legislativ al Uniunii a unor norme comune privind returnarea resortisanților țărilor terțe care nu au drept de ședere.

Prezenta propunere se aliniază cu unele dintre noutățile esențiale prevăzute în actele juridice care alcătuiesc pactul. În acest sens, propunerea urmărește să asigure un proces echitabil și transparent atât pentru resortisanții țărilor terțe, cât și pentru autoritățile naționale. De exemplu, evaluarea vârstei minorilor din prezenta propunere reflectă soluția adoptată în Regulamentul privind procedura de azil. Propunerea prevede, de asemenea, numirea unui reprezentant pentru minorii neînsoțiți, pentru a se asigura faptul că minorii sunt tratați în mod adecvat pe parcursul întregului proces de migrație și că primesc sprijin corespunzător. În plus, obligația resortisantului țării terțe de a coopera, precum și consecințele în cazul lipsei de cooperare sunt contrabalansate cu dreptul resortisantului țării terțe în cauză de a fi informat cu privire la aceste obligații. Acest lucru creează un proces clar și echitabil pentru resortisanții țărilor terțe și pentru autoritățile naționale.

Prezenta propunere se aliniază, de asemenea, la normele consolidate ale actelor juridice care alcătuiesc pactul referitoare la resortisanții țărilor terțe fără drept de ședere care prezintă un risc pentru securitate, pentru a se asigura că toate instrumentele de la nivelul Uniunii sunt utilizate pe deplin pentru a identifica în mod corect acești resortisanți ai țărilor terțe și pentru a asigura returnarea rapidă și eficace a acestora.

În ceea ce privește sustragerea, prezenta propunere se bazează pe unele dintre soluțiile legislative care fac parte din noua Directivă privind condițiile de primire¹², adaptate la contextul returnării pentru a asigura o abordare mai coerentă în ceea ce privește combaterea sustragerii.

Propunerea prevede un număr mai mare de opțiuni pentru statele membre în ceea ce privește gestionarea în comun a deplasărilor neregulate între statele membre astfel încât să fie protejat spațiul fără controale la frontierele interne.

Prezenta propunere urmărește să aducă normele în materie de returnare la același nivel de ambiție cu restul cadrului juridic pentru migrație și gestionarea frontierelor, pentru a crea o conexiune coerentă și o continuitate între diferitele etape ale procesului de gestionare a migrației în Uniune.

- **Coerența cu alte politici ale Uniunii**

Prezenta propunere pune în aplicare, de asemenea, orientările strategice ale planificării legislative și operaționale în cadrul spațiului de libertate, securitate și justiție, adoptate de

¹¹ Regulamentul (UE) 2024/1351 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 mai 2024 privind gestionarea azilului și migrației, de modificare a Regulamentelor (UE) 2021/1147 și (UE) 2021/1060 și de abrogare a Regulamentului (UE) nr. 604/2013. JO L 2024/1351, 22.5.2024.

¹² Directiva (UE) 2024/1346 a Parlamentului European și a Consiliului din 14 mai 2024 de stabilire a standardelor pentru primirea solicitanților de protecție internațională, PE/69/2023/REV/1, JO L 2024/1346, 22.5.2024.

Consiliul Justiție și Afaceri Interne la 12 decembrie 2024. În conformitate cu aceste orientări strategice, Uniunea Europeană și statele sale membre trebuie să se asigure că persoanele fără drept de ședere sunt returnate efectiv. În acest scop, orientările strategice solicită elaborarea și punerea în aplicare a unei abordări mai asertive și mai cuprinzătoare în ceea ce privește returnările, prin modernizarea urgentă a cadrului juridic și a capacităților noastre, în combinație cu utilizarea instrumentelor interne și externe de care dispunem. În cele din urmă, orientările strategice reamintesc faptul că o politică de returnare reușită este un pilon fundamental al unui sistem cuprinzător și credibil al UE în materie de azil și migrație, pe care prezentul regulament urmărește să îl pună în aplicare.

Prezenta propunere este, de asemenea, coerentă cu acțiunea Uniunii de prevenire și combatere a imigrației ilegale, de gestionare a frontierelor externe ale Uniunii și de menținere a spațiului Schengen fără controale la frontierele interne.

Prezenta propunere este în conformitate cu abordarea UE care constă în stabilirea de parteneriate echilibrate și cuprinzătoare cu țările terțe, în cadrul cărora migrația ar trebui să constituie un aspect central și în colaborarea îndeaproape cu țările terțe în ceea ce privește returnarea, readmisia și reintegrarea. Prin creșterea eficacității sistemului său de returnare, UE va fi în măsură să utilizeze mai bine cooperarea îmbunătățită în materie de readmisie, consolidată prin utilizarea tuturor politicilor și instrumentelor relevante, inclusiv a politicii în domeniul vizelor, a comerțului, a dezvoltării și a diplomației.

2. TEMEI JURIDIC, SUBSIDIARITATE ȘI PROPORȚIONALITATE

• Temeiul juridic

Având în vedere conținutul propunerii, temeiul juridic al acesteia este articolul 79 alineatul (2) litera (c) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene.

În ceea ce privește geometria variabilă, prezenta propunere urmează un regim comparabil cu cel al actualei Directive privind returnarea.

În conformitate cu articolul 4 din Protocolul nr. 22 privind poziția Danemarcei anexat la tratate, Danemarca decide, în termen de șase luni de la data la care Consiliul a decis cu privire la prezenta propunere de regulament, dacă va transpune în legislația sa internă prezenta propunere, care dezvoltă acquis-ul Schengen.

În ceea ce privește Irlanda, actuala Directivă privind returnarea prezintă un caracter hibrid, astfel cum se reflectă în considerentele sale. Urmând aceeași abordare în prezenta propunere, atât Protocolul nr. 19 privind acquis-ul Schengen integrat în cadrul Uniunii Europene, anexat la tratate, cât și Protocolul nr. 21 privind poziția Irlandei cu privire la spațiul de libertate, securitate și justiție, anexat la tratate, se aplică prezentei propuneri.

În măsura în care regulamentul propus constituie o dezvoltare a acquis-ului Schengen, dispozițiile sale se aplică Islandei, Norvegiei, Elveției și Liechtensteinului, în conformitate cu acordurile respective de asociere a acestor țări la punerea în aplicare, respectarea și dezvoltarea acquis-ului Schengen.

• Subsidiaritatea

Obiectivul prezentei propuneri este de a introduce o procedură comună pentru returnare și de a aborda principalele deficiențe și provocări cu care se confruntă statele membre în ceea ce privește returnarea resortisanților țărilor terțe care nu au drept de ședere în Uniune. Prevenirea și combaterea imigrației ilegale și asigurarea returnării persoanelor care nu au drept legal de ședere reprezintă un interes comun al statelor membre, pe care acestea nu îl pot realiza singure. În prezent, multe dintre deficiențele legate de punerea în aplicare a politicii de

returnare sunt consecința lipsei de interacțiune între sistemele naționale, care poate fi remediată în mod eficace numai la nivelul UE.

Scopul este de a pune la dispoziția tuturor statelor membre o procedură fluidă și eficientă și de a evita deplasările între statele membre, care împiedică procesul de returnare.

Noua procedură ar trebui să fie reglementată de aceleași norme, indiferent de statul membru care le aplică, pentru a asigura echitatea și o abordare unitară a modului în care sunt tratați resortisanții țărilor terțe care nu au drept de ședere, precum și pentru a asigura claritatea și securitatea juridică pentru persoana în cauză.

În plus, stabilirea unor norme la nivel național care vizează reducerea stimulentei pentru deplasările neautorizate între statele membre cu scopul de a împiedica returnarea nu ar aborda în mod eficient problema. Astfel, obiectivele prezentei propuneri nu pot fi realizate în mod satisfăcător de către statele membre acționând pe cont propriu și, având în vedere amploarea și efectele prezentului regulament, pot fi realizate mai bine la nivelul Uniunii. Prin urmare, Uniunea trebuie să acționeze și poate să adopte măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană.

- **Proportionalitatea**

În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este definit la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană, prezentul regulament nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivelor sale.

În ceea ce privește obiectivul de a institui o procedură comună de returnare, inclusiv un mecanism de recunoaștere și executare a deciziilor de returnare, norme consolidate privind persoanele care prezintă riscuri pentru securitate și claritatea garanțiilor procedurale, toate elementele propunerii se limitează la ceea ce este necesar pentru a institui și a face posibilă o astfel de procedură comună, pentru a o raționaliza și simplifica, pentru a asigura egalitatea de tratament pentru resortisanții țărilor terțe în ceea ce privește drepturile și garanțiile în conformitate cu dreptul UE și cu dreptul internațional și pentru a evita discrepanțele în procedurile naționale, care au drept consecință nedorită încurajarea deplasărilor neautorizate. Scopul acestor modificări este de a găsi echilibrul corect între un tratament echitabil al resortisanților țărilor terțe și asigurarea faptului că sistemul nu poate fi eludat de acei resortisanți ai țărilor terțe al căror scop este să prevină îndepărtarea lor din Uniune. Sunt instituite toate garanțiile necesare pentru a se asigura că resortisanții țărilor terțe sunt tratați în mod uman și echitabil, cu respectarea deplină a cartei.

- **Alegerea instrumentului**

Comisia propune un regulament. În pofida prezentării recomandărilor din 2017 și 2023 și a evaluărilor Schengen periodice pentru a încuraja statele membre să utilizeze toate flexibilitățile Directivei privind returnarea, persistă obstacole procedurale importante.

Eforturile de îmbunătățire a eficacității punerii în aplicare nu s-au dovedit suficiente pentru a aborda diferențele dintre tipurile de proceduri utilizate, drepturile și garanțiile procedurale pentru resortisanții țărilor terțe și pentru a asigura o abordare coerentă între statele membre.

Un regulament de instituire a unui sistem comun de returnare în Uniune, ale cărui dispoziții sunt direct aplicabile, asigură gradul necesar de uniformitate și eficacitate care este necesar pentru o nouă abordare comună privind returnările. Un regulament asigură faptul că noutățile esențiale introduse pentru a spori eficacitatea, cum ar fi normele procedurale, obligațiile resortisanților țărilor terțe și recunoașterea reciprocă, sunt abordate în mod coerent în toate statele membre, ceea ce va preveni efectele de denaturare și lacunele în funcționarea sistemului de returnare al UE. În plus, acest lucru ar alinia normele privind returnarea

resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală la cele specifice stabilite în Regulamentul privind procedura de returnare la frontieră.

3. REZULTATELE EVALUĂRIILOR *EX POST*, ALE CONSULTĂRIILOR CU PĂRȚILE INTERESATE ȘI ALE EVALUĂRIILOR IMPACTULUI

- **Evaluările *ex post*/verificarea adecvării legislației existente**

Discuțiile la nivel de experți în cadrul Grupului de contact privind returnarea, care este prezidat de Comisie și reunește experți din statele membre, Agenția pentru Drepturi Fundamentale și Agenția Europeană pentru Poliția de Frontieră și Garda de Coastă („Frontex”), au analizat, de la intrarea în vigoare a Directivei privind returnarea, interpretarea unor elemente specifice ale directivei. Acest lucru a permis Comisiei, de-a lungul ultimilor anilor, să aibă o imagine de ansamblu clară asupra celor mai dificile elemente în ceea ce privește interpretarea și aplicarea Directivei privind returnarea. Grupul de experți privind readmisia și grupurile de lucru specifice fiecărei țări organizate de Frontex au examinat și au analizat cu regularitate provocările procesului de readmisie.

Evaluările Schengen periodice și evaluarea tematică Schengen din 2024 privind returnările¹³ au oferit o imagine detaliată a actualului sistem de returnare. Datorită abordării *inter pares*, o echipă formată din experți ai statelor membre și ai Comisiei, sprijinită de agențiile UE, evaluează fiecare stat membru și țară asociată spațiului Schengen care aplică integral acquis-ul Schengen cel puțin o dată la șapte ani. Aceste evaluări au evidențiat adesea aspecte specifice din legislația națională de transpunere a Directivei privind returnarea și au permis Comisiei să își formeze o imagine de ansamblu asupra principalelor provocări legate de punerea în aplicare a directivei actuale.

Propunerea se bazează, de asemenea, pe rezultatele preliminare ale studiului „Gaps and needs of EU law in the area of return” („Lacunele și nevoile legislației UE în domeniul returnării”), comandat de Direcția Generală Migrație și Afaceri Interne. Studiul realizat de un consorțiu al ICF, în colaborare cu Institutul pentru politici în domeniul migrației (MPI Europe), cu Centrul European de Politici (EPC) și cu rețeaua Odysseus, a furnizat analize de înaltă calitate cu privire la opțiunile posibile pentru noul cadru legislativ privind returnarea, pe baza unor consultări aprofundate prin sondaje, ateliere și interviuri cu principalele părți interesate. Deși studiul se va încheia abia spre sfârșitul anului 2025, procesul de consultare în curs în contextul studiului și rezultatele preliminare au avut un rol esențial în fundamentarea propunerii.

Comisia consultă în continuare cu regularitate practicienii din statele membre, organizațiile internaționale și organizațiile neguvernamentale prin intermediul Grupului de experți în materie de returnare al Rețelei europene de migrație (EMN-REG). Activitatea în curs a EMN-REG a oferit o bază valoroasă de dovezi practice, asigurând astfel faptul că propunerea se bazează pe experiența reală. EMN-REG joacă un rol vital prin facilitarea cooperării continue și prin schimbul de bune practici în domeniul returnării și al reintegrării. Prin intermediul unor ateliere și seminare organizate cu regularitate, EMN-REG abordează subiecte-cheie, cum ar fi consilierea în materie de returnare, returnarea voluntară și reintegrarea, returnarea grupurilor vulnerabile și alternativele la măsura luării în custodie publică. Structura EMN-REG a permis un feedback continuu, iar în cazul prezentei propuneri a contribuit la opțiunile de politică.

¹³ Raportul de evaluare tematică Schengen – Reducerea decalajelor naționale: către un sistem eficace de returnare la nivelul UE.

Propunerea s-a bazat pe mai multe proiecte de cercetare (în curs) finanțate de UE în domeniul returnării și al migrației ilegale, în special, „Measuring Irregular Migration and related Policies” (Măsurarea migrației ilegale și politicile conexe) (MIrreM) privind migrația ilegală în general, „De-centring the Study of Migrant Returns and Readmission Policies in Europe and Beyond” (Descentrarea studiului returnărilor migranților și al politicilor de readmisie în Europa și în afara acesteia) (GAPS), „Motivations, experiences and consequences of returns and readmissions policy: revealing and developing effective alternatives” (Motivații, experiențe și consecințe ale politicii de returnare și de readmisie: identificarea și dezvoltarea unor alternative eficace) (MORE) și „Finding Agreement in Return” (Găsirea unui acord privind returnarea) (FAIR) privind returnarea, reintegrarea și readmisia. Aceste proiecte de cercetare reunes cadre universitare, societatea civilă, administrații publice și organizații internaționale pentru a examina, printre altele, regularizarea, barierele/factorii care facilitează cooperarea internațională în materie de returnare, motivațiile, experiențele și consecințele politicii în materie de returnare și readmisie, precum și aspectele legate de drepturile omului din cadrul returnării voluntare și returnării forțate.

Evaluarea de impact înlocuitoare privind propunerea de reformare a Directivei privind returnarea¹⁴, prezentată de Parlamentul European și Raportul Parlamentului European privind punerea în aplicare a Directivei privind returnarea¹⁵ au fost luate în considerare cu atenție la elaborarea noii propuneri.

Un document de lucru al serviciilor Comisiei care va fi publicat în curând cuprinde o prezentare detaliată a procesului de consultare și a dovezilor care au contribuit la prezenta propunere.

- **Consultările cu părțile interesate**

Propunerea s-a bazat pe consultarea unei game largi de părți interesate, inclusiv a statelor membre, a instituțiilor europene, a organizațiilor internaționale, a organizațiilor neguvernamentale (ONG-uri), a societății civile, a entităților de cercetare și a țărilor terțe.

În perioada octombrie 2024-februarie 2025, Comisia a intensificat consultarea deja strânsă și în curs de desfășurare cu principalele părți interesate, de la statele membre, experți și practicieni din domeniul returnării până la societatea civilă. Consultările au avut loc la nivel politic, strategic și tehnic, pentru a se asigura că au fost luate în considerare realitățile și nevoile tuturor părților relevante. În acest context, părțile interesate au împărtășit cu Comisia resursele relevante și contribuțiile specifice.

Activitatea în curs a EMN-REG a oferit o bază valoroasă de dovezi practice, asigurând astfel faptul că propunerea se bazează pe experiențe și practici concrete. Prin intermediul unor ateliere și seminare organizate cu regularitate, EMN-REG a abordat, în ultimul an, o serie de subiecte cum ar fi recunoașterea reciprocă, consilierea în materie de returnare, returnarea voluntară și reintegrarea, returnarea grupurilor vulnerabile și alternativele la măsura luării în custodie publică. Începând din noiembrie 2024, EMN-REG este utilizat, de asemenea, într-un mod specific, pentru a face cunoscute opiniile acestui grup de experți, în special în ceea ce privește persoanele vulnerabile în cadrul procesului de returnare.

Rețeaua la nivel înalt pentru returnări, prezidată de coordonatorul UE pentru returnare, a purtat, de asemenea, discuții specifice în septembrie 2024 și în ianuarie 2025, în special cu privire la diferitele opțiuni de politică și considerații referitoare la propunere.

¹⁴ [https://www.europarl.europa.eu/thinktank/en/document/EPRS_STU\(2019\)631727](https://www.europarl.europa.eu/thinktank/en/document/EPRS_STU(2019)631727).

¹⁵ [Texte adoptate – Raport de punere în aplicare a Directivei privind returnarea – joi, 17 decembrie 2020.](#)

Comisia a organizat mai multe sesiuni dedicate viitoarei legislații în domeniul returnării în cadrul Forumului european privind migrația din noiembrie 2024, ceea ce a permis colectarea mai multor opinii și idei, în special din partea societății civile.

Grupul de experți al Comisiei privind migranții a organizat, de asemenea, la 15 ianuarie 2025, o discuție specifică privind viitoarea legislație în domeniul returnării.

În ultimul an, Consiliul, sub conducerea președințiilor prin rotație, a organizat numeroase discuții privind viitoarea legislație în domeniul returnării la nivel tehnic, strategic și ministerial.

În perioada noiembrie 2024-februarie 2025 a avut loc un proces intensiv de consultare în contextul studiului „Gaps and needs of EU law in the area of return”, comandat de Direcția Generală Migrație și Afaceri Interne. Studiul realizat de un consorțiu al ICF, în colaborare cu Institutul pentru politici în domeniul migrației (MPI Europe), cu Centrul European de Politici (EPC) și cu rețeaua Odysseus, a permis efectuarea unor consultări aprofundate prin sondaje, ateliere și interviuri cu principalele părți interesate.

În cele din urmă, pe măsură ce lucrările legate de propunere s-au intensificat, Comisia a primit numeroase documente de poziție, note și analize care evidențiază provocările și problemele și sugerează soluții, toate acestea fiind examinate în mod corespunzător și luate în considerare la elaborarea propunerii.

Un document de lucru al serviciilor Comisiei care va fi publicat în curând cuprinde o prezentare detaliată a procesului de consultare și a dovezilor care au contribuit la prezenta propunere.

- **Obținerea și utilizarea cunoștințelor de specialitate**

Comisia a utilizat cunoștințele de specialitate acumulate de la numeroasele rețele și grupuri de experți care își desfășoară activitatea în domeniul returnării, inclusiv de la Grupul de experți în materie de returnare al Rețelei europene de migrație (EMN-REG), de la Grupul de contact referitor la Directiva privind returnarea, de la Grupul de experți privind readmisia, de la Rețeaua la nivel înalt pentru returnări prezidată de coordonatorul UE pentru returnare, de la experții care lucrează în cadrul studiului „Gaps and needs of EU law in the area of return”.

În plus, Comisia a luat în considerare numeroasele documente, documente de poziție și materiale de cercetare care i-au fost transmise, în special în ultimele luni, pe măsură ce lucrările legate de propunere s-au intensificat.

- **Evaluarea impactului**

Deși nu s-a efectuat o evaluare a impactului, din cauza caracterului urgent al propunerii de noi norme în domeniul returnării, propunerea se bazează pe gama largă de consultări, studii și evaluări prezentate mai sus.

În curând va fi publicat un document de lucru al serviciilor Comisiei care prezintă procesul de consultare care a condus la formularea propunerii, precum și o analiză a unora dintre principalele opțiuni de politică avute în vedere.

- **Adecvarea reglementărilor și simplificarea**

Propunerea urmărește să simplifice și să raționalizeze cadrul juridic actual, care a fost dezvoltat în continuare de jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene și a instanțelor naționale, ceea ce a avut ca rezultat un nivel ridicat de complexitate în ceea ce privește punerea în aplicare a normelor.

Obligația de a coopera va reduce sarcina administrativă a statelor membre, întrucât resortisanții țărilor terțe vor avea obligația de a participa activ la procesul de returnare prin furnizarea tuturor informațiilor necesare și de a fi prezenți și disponibili în permanență. Un mecanism de recunoaștere și executare a deciziilor de returnare va permite să se evite suprapunerea eforturilor între statele membre și evaluările multiple pentru același resortisant al unei țări terțe. În plus, ordinul UE în materie de returnare va înlesni schimbul de informații necesare pentru recunoașterea deciziilor de returnare luate de alte state membre.

- **Drepturile fundamentale**

Prezenta propunere respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute în special de Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene¹⁶, precum și obligațiile care decurg din dreptul internațional, în special din Convenția de la Geneva privind statutul refugiaților¹⁷, Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale¹⁸, Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, Convenția Organizației Națiunilor Unite împotriva torturii¹⁹ și Convenția Organizației Națiunilor Unite cu privire la drepturile copilului²⁰.

Prezenta propunere asigură faptul că returnările sunt efectuate într-un mod care respectă demnitatea umană, dreptul la viață, interzicerea torturii și a tratamentelor sau pedepselor inumane și degradante, dreptul la libertate și securitate, dreptul la viață familială și la viață privată, inclusiv protecția datelor cu caracter personal, precum și protecția în cazul îndepărtării și al expulzării, în special principiul *nereturnării și al protecției împotriva expulzărilor colective*, nediscriminarea și dreptul la o cale de atac efectivă.

Dreptul la libertate este protejat prin limitarea strictă a recurgerii prevăzute la luarea în custodie publică: luarea în custodie publică se justifică numai din motivele specifice clar definite în regulament, atunci când se dovedește a fi necesară și proporțională, pe baza unei evaluări individuale a fiecărui caz care face obiectul controlului jurisdicțional. Regulamentul încadrează, de asemenea, utilizarea alternativelor la măsura luării în custodie publică, ținând seama de faptul că deși alternativele la măsura luării în custodie publică sunt mai puțin invazive decât luarea în custodie publică, acestea implică totuși restricționări ale libertății. Propunerea garantează că interesul superior al copilului ar trebui să fie considerentul primordial atunci când se aplică prezentul regulament. Minorilor li se aplică norme speciale în procesul de returnare, mai ales în ceea ce privește condițiile de luare în custodie publică. În plus, unele dintre noutățile principale aduse de legislația aferentă pactului, în special în ceea ce privește evaluarea vârstei minorilor și practica numirii unui reprezentant care să însoțească un minor neînsoțit, sunt introduse acum prin prezentul regulament și pentru procedura de returnare. Propunerea exclude, de asemenea, minorii neînsoțiți și familiile cu minori de la returnarea în țările în care este în vigoare un acord sau o înțelegere. Prin consolidarea normelor privind resortisanții țărilor terțe care prezintă riscuri pentru securitate, propunerea promovează, de asemenea, dreptul la securitate.

4. IMPLICAȚII BUGETARE

Astfel cum se prevede în fișa financiară legislativă și digitală care însoțește prezenta propunere, investițiile necesare la nivelul UE și la nivelul statelor membre sunt compatibile cu

¹⁶ Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, JO C 326, 26.10.2012, p. 391.

¹⁷ Convenția de la Geneva privind statutul refugiaților, 1951, Culegerea de tratate a ONU.

¹⁸ Convenția europeană a drepturilor omului, 1950, Consiliul Europei.

¹⁹ Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, 1966, Organizația Națiunilor Unite.

²⁰ Convenția cu privire la drepturile copilului, 1989, Organizația Națiunilor Unite.

cadrul financiar multianual (CFM) 2021-2027 și pot fi finanțate în cursul CFM 2021-2027 pentru fondurile pentru afaceri interne, prin utilizarea Fondului pentru azil, migrație și integrare (FAMI)²¹. Finanțarea după anul 2027 va face obiectul negocierilor privind următorul CFM. Se propune majorarea bugetului Frontex pentru returnare, dacă este necesar, în 2025, 2026 și 2027, prin realocarea internă a resurselor în cadrul bugetului Frontex, în funcție de consumul real.

Statele membre vor putea utiliza fondurile alocate în cadrul programelor lor naționale din cadrul Fondului pentru azil, migrație și integrare pentru a sprijini orice investiții necesare în infrastructură și în procedurile de punere în aplicare a prezentului regulament. Frontex poate sprijini statele membre cu personal și activități în cadrul mandatului său, cum ar fi coordonarea operațiunilor de returnare, inclusiv prin acoperirea costurilor legate de operațiunile de returnare, prin închirierea de aeronave sau prin rezervarea de bilete pentru returnări prin zboruri comerciale, în același scop.

5. ALTE ELEMENTE

- **Planurile de punere în aplicare și măsurile de monitorizare, evaluare și raportare**

Comisia va monitoriza cu regularitate aplicarea regulamentului, inclusiv prin intermediul mecanismului de evaluare Schengen. Comisia ar trebui să raporteze cu privire la punerea în aplicare a regulamentului la cinci ani de la intrarea în vigoare a acestuia.

- **Explicarea detaliată a dispozițiilor specifice ale propunerii**

Obiectivul principal al propunerii este de a simplifica procesul de returnare și de a-l face mai clar pentru autoritățile naționale și pentru resortisanții țărilor terțe în cauză.

Propunerea ia forma unui regulament și, prin urmare, asigură aplicabilitatea directă a normelor în statele membre și gestionarea uniformă a returnărilor în întreaga Uniune. Acest lucru creează claritate și previzibilitate și reduce posibilitățile de eludare a sistemului de returnare într-un stat membru prin deplasarea într-un alt stat membru.

Norme procedurale comune pentru emiterea deciziilor legate de returnare: propunerea include norme comune pentru emiterea deciziilor de returnare și impunerea interdicțiilor de intrare. Acest lucru garantează că resortisanții țărilor terțe sunt tratați în mod egal în toate statele membre și contribuie la garantarea faptului că diferențele dintre sistemele statelor membre nu pot fi exploatate. Definițiile au fost actualizate în lumina experienței dobândite în practică de la adoptarea Directivei privind returnarea și, după caz, au fost aliniate la definițiile din actele juridice recent adoptate care alcătuiesc pactul, asigurând uniformitatea, claritatea și previzibilitatea de-a lungul întregului proces de migrație. Drepturile fundamentale ale persoanelor returnate sunt protejate prin garanții procedurale clare, asigurând faptul că deciziile de returnare sunt supuse controlului, că dreptul la o cale de atac și principiul nereturnării sunt respectate și că se acordă atenția cuvenită minorilor neînsoțiți și interesului superior al copilului.

Consolidarea returnării forțate și stimularea returnării voluntare: propunerea clarifică momentul în care decizia de returnare ar trebui executată prin îndepărtare și definește returnarea voluntară, creând astfel claritate și previzibilitate atât pentru autoritățile responsabile, cât și pentru resortisanții țărilor terțe. La rândul său, acest lucru consolidează

²¹ În măsura în care activitățile vor fi finanțate prin facilitatea tematică a FAMI, acestea pot fi puse în aplicare în cadrul gestiunii directe, indirecte sau partajate.

returnările voluntare, întrucât returnarea forțată devine un instrument clar și credibil. Propunerea clarifică dispozițiile privind monitorizarea returnărilor forțate.

Garanții procedurale: normele din prezenta propunere sunt întotdeauna puse în aplicare cu respectarea deplină a Cartei drepturilor fundamentale, inclusiv respectarea principiului nereturnării, a dreptului la libertate, a dreptului la o cale de atac efectivă și a interesului superior al copilului. Termenele de introducere a unei căi de atac împotriva deciziilor de returnare diferă semnificativ de la un stat membru la altul, variind de la câteva zile la o lună sau mai mult. În conformitate cu drepturile fundamentale, termenul trebuie să ofere suficient timp pentru a asigura accesul la o cale de atac efectivă, fără a întârzia procedurile de returnare. De asemenea, propunerea armonizează normele privind acordarea, la cerere, de asistență juridică gratuită și/sau reprezentare juridică gratuită, în conformitate cu normele pactului recent adoptate. În cele din urmă, propunerea se aliniază la normele acquis-ului în materie de azil în ceea ce privește evaluarea vârstei minorilor, precum și în ceea ce privește numirea unui reprezentant care să însoțească minorii neînsoțiți în procesul de returnare. Prin asigurarea unei legături cu procesul de azil, propunerea asigură un tratament adecvat și coerent al minorilor în ansamblul normelor Uniunii în materie de gestionare a migrației, aducând claritate, simplificare și previzibilitate.

Obligația de a coopera și dreptul la informare: lipsa de cooperare a resortisantului țării terțe în timpul procedurilor de returnare este un aspect-cheie care împiedică returnarea. Prin urmare, prezenta propunere introduce o obligație explicită pentru resortisanții țărilor terțe de a coopera cu autoritățile naționale în toate etapele procedurii de returnare, în special pentru stabilirea și verificarea identității lor în vederea obținerii unui document de călătorie valabil, furnizând informații cu caracter personal, informații de călătorie și informații biometrice. Normele propuse definesc aspectele cooperării și consecințele în cazul lipsei de cooperare, precum și stimulente pentru asigurarea cooperării, inclusiv consiliere în materie de returnare și sprijin pentru returnarea voluntară. Pentru a se asigura că resortisantul țării terțe este informat în mod corespunzător cu privire la ceea ce se așteaptă de la el în cursul procesului de returnare, propunerea include dreptul resortisantului țării terțe la informare, pe baza unora dintre practicile din statele membre, și reflectă dispoziții similare introduse prin Regulamentul privind procedura de azil. Sistemul oferă posibilitatea de a contesta anumite decizii și de a avea acces la căi de atac.

Gestionarea și prevenirea sustragerii și a deplasărilor neautorizate între statele membre: propunerea oferă statelor membre norme consolidate pentru a asigura disponibilitatea resortisanților țărilor terțe care fac obiectul returnării prin crearea unui sistem care poate să evalueze și să gestioneze mai bine riscul de sustragere. Aceasta introduce o listă exhaustivă pentru evaluarea riscului de sustragere, asigurând o abordare coerentă și uniformă în rândul statelor membre, precum și o listă exhaustivă a motivelor pentru luarea în custodie publică. Normele care completează obligația de a coopera, pentru a se asigura faptul că persoana returnată rămâne disponibilă pe parcursul întregului proces de returnare, reflectă parțial soluțiile asupra cărora s-a convenit în contextul azilului și care sunt prevăzute în actele juridice care alcătuiesc pactul, de exemplu posibilitatea de a solicita resortisantului țării terțe să rămână într-un anumit loc geografic, cum ar fi o regiune.

Returnările resortisanților țărilor terțe care prezintă riscuri pentru securitate: resortisanții țărilor terțe care nu au drept de ședere în Uniune și care prezintă un risc pentru securitate trebuie identificați rapid și returnați fără întârziere. Prin urmare, propunerea include o obligație generală pentru autoritățile responsabile de a efectua verificările necesare în primele etape ale procesului de returnare pentru a sprijini identificarea și a verifica orice posibil risc pentru securitate. Propunerea definește anumite categorii de resortisanți ai țărilor terțe care intră în domeniul de aplicare al normelor procedurale speciale pentru persoanele

care prezintă riscuri pentru securitate, de exemplu atunci când a fost comisă o infracțiune de un anumit nivel de gravitate. Acești resortisanți ai țărilor terțe vor face obiectul returnării forțate, al unor interdicții de intrare mai lungi și al unui motiv distinct de luare în custodie publică. Aceste norme reflectă normele privind returnarea și le aliniază la prevederile legislației aferente pactului recent adoptate, precum și la cele din Codul frontierelor Schengen, care includ norme speciale pentru migranții care reprezintă riscuri pentru securitate. Propunerea oferă, de asemenea, garanții clare pentru protejarea drepturilor fundamentale.

Un ordin european de returnare: deși statele membre vor emite în continuare propriile decizii de returnare, propunerea introduce un ordin european de returnare, care va completa deciziile de returnare ale statelor membre pentru a oferi claritate în toate statele membre. Ordinul european de returnare, care este un formular comun care va include elementele-cheie ale deciziei de returnare, va fi disponibil prin intermediul Sistemului de informații Schengen. Orice modificări tehnice necesare pentru a facilita accesul rapid la ordinul european de returnare vor fi abordate în contextul unor eventuale modificări viitoare ale Regulamentului (UE) 2018/1860 privind utilizarea Sistemului de informații Schengen pentru returnarea resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală. Ordinul european de returnare va fi instituit printr-un act de punere în aplicare.

Un mecanism pentru recunoașterea și executarea deciziilor emise de un alt stat membru: prezenta propunere introduce o simplificare procedurală importantă prin prevederea unui mecanism de executare directă a unei decizii de returnare emise de un alt stat membru. În temeiul normelor actuale, majoritatea statelor membre au obligația de a emite o nouă decizie de returnare a persoanei, chiar și în cazul în care un alt stat membru a emis deja o decizie de returnare. Prezenta propunere oferă statelor membre instrumentul de executare a deciziei de returnare emise anterior de un alt stat membru. Acest lucru ar elimina o etapă a procesului și ar evita suprapunerile. Până la 1 iulie 2027, Comisia va analiza dacă statele membre au instituit mecanisme juridice și tehnice adecvate pentru a prelucra în mod eficace ordinele europene de returnare prin Sistemul de informații Schengen și va adopta o decizie de punere în aplicare care va face obligatorie recunoașterea și executarea unei decizii de returnare emise de un alt stat membru. Propunerea este completată de derogări limitate. Statele membre care emit o decizie de returnare sunt responsabile cu executarea acesteia și trebuie să utilizeze toate mijloacele adecvate pentru a asigura returnarea efectivă. Mecanismul de recunoaștere a deciziilor de returnare emise de un alt stat membru este susținut și facilitat de ordinul european de returnare descris mai sus. Propunerea clarifică, de asemenea, procesul și garanțiile procedurale și căile de atac relevante pe baza lecțiilor învățate din punerea în aplicare a Recomandării Comisiei din 2023 privind recunoașterea reciprocă a deciziilor de returnare.

Returnarea într-o țară terță cu care există un acord sau o înțelegere privind returnările: propunerea introduce posibilitatea de a returna resortisanții țărilor terțe cărora li s-a emis o decizie de returnare într-o țară terță cu care există un acord sau o înțelegere privind returnările („centre de returnare”). Posibilitatea de a returna migranți aflați în situație ilegală în țările respective ar trebui să facă obiectul unor condiții specifice pentru a se asigura respectarea drepturilor fundamentale ale persoanelor în cauză. Un acord sau o înțelegere poate fi încheiat(ă) doar cu o țară terță în care sunt respectate standardele și principiile internaționale privind drepturile omului în conformitate cu dreptul internațional, inclusiv principiul nereturnării. Un astfel de acord sau o astfel de înțelegere trebuie să stabilească modalitățile de transfer, precum și condițiile pentru perioada de ședere a resortisantului țării terțe în țara respectivă, care poate fi pe termen scurt sau lung. Un astfel de acord sau o astfel de înțelegere este însoțit(ă) de un mecanism de monitorizare pentru a evalua punerea în aplicare și a ține

seama de orice schimbare a circumstanțelor din țara terță. Minorii neînsoțiți și familiile cu minori sunt excluși de la returnarea într-o țară cu care există un acord sau o înțelegere privind returnările.

Readmisia ca parte integrantă a procesului de returnare: propunerea face din readmisie o parte integrantă a procesului de returnare. Aceasta stabilește o abordare procedurală comună în ceea ce privește introducerea cererilor de readmisie, inclusiv prin intermediul unui formular standard pentru cererile de readmisie și monitorizarea sistematică a deciziilor de returnare însoțite de cereri de readmisie. Propunerea sporește transparența și coordonarea abordării față de țările terțe în ceea ce privește readmisia, menținând în același timp flexibilitatea pentru statele membre. Aceasta introduce o serie de elemente pentru o abordare mai coerentă față de țările terțe și prevede un temei juridic clar pentru transferul de date către țările terțe în scopul readmisiei. Propunerea clarifică faptul că comunicarea cu entități nerecunoscute din țările terțe pentru desfășurarea procedurii de readmisie nu echivalează cu recunoașterea.

Propunere de

REGULAMENT AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

de instituire a unui sistem comun pentru returnarea resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală în Uniune și de abrogare a Directivei 2008/115/CE a Parlamentului European și a Consiliului, a Directivei 2001/40/CE a Consiliului și a Deciziei 2004/191/CE a Consiliului

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 79 alineatul (2) litera (c),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European²²,

având în vedere avizul Comitetului Regiunilor²³,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară,

întrucât:

- (1) Uniunea constituie un spațiu de libertate, securitate și justiție și, ca atare, ar trebui să dispună de o politică comună privind returnarea resortisanților țărilor terțe care nu au drept de ședere în Uniune. O politică eficientă în materie de returnare este o componentă-cheie a unui sistem credibil de gestionare a migrației.
- (2) Prezentul regulament instituie un sistem comun pentru returnarea resortisanților țărilor terțe care nu au drept de ședere în Uniune, bazat pe o procedură comună de returnare și readmisie, pe un sistem de prevenire și gestionare a riscului de sustragere și pe o cooperare care are ca fundament încrederea reciprocă între statele membre.
- (3) Pentru a contribui la punerea în aplicare a abordării cuprinzătoare prevăzute în Regulamentul (UE) 2024/1351 al Parlamentului European și al Consiliului²⁴, ar trebui instituit un sistem comun pentru gestionarea eficientă a returnării resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală. Acest sistem ar trebui să se bazeze pe un proces integrat de elaborare a politicilor pentru a asigura coerența și eficacitatea acțiunilor și a măsurilor adoptate de Uniune și de statele sale membre acționând în limitele competențelor lor respective.
- (4) Consiliul European a subliniat în mod constant importanța unei acțiuni hotărâte la toate nivelurile pentru a facilita și a accelera returnările din Uniunea Europeană,

²² JO C [...], [...], p. [...]

²³ JO C [...], [...], p. [...]

²⁴ Regulamentul (UE) 2024/1351 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 mai 2024 privind gestionarea azilului și migrației, de modificare a Regulamentelor (UE) 2021/1147 și (UE) 2021/1060 și de abrogare a Regulamentului (UE) nr. 604/2013 (JO L 222, 22.5.2024, p. 1).

precum și pentru a crește numărul acestora. Consiliul European din octombrie 2024 a invitat Comisia să prezinte de urgență o nouă propunere legislativă.

- (5) Orientările strategice ale planificării legislative și operaționale în cadrul spațiului de libertate, securitate și justiție, adoptate de Consiliul Justiție și Afaceri Interne la 12 decembrie 2024, reamintesc faptul că succesul politicii de returnare este un pilon fundamental al unui sistem cuprinzător și credibil al Uniunii în materie de azil și migrație. În acest scop, orientările strategice solicită elaborarea și punerea în aplicare a unei abordări mai ferme și mai cuprinzătoare în ceea ce privește returnările, prin actualizarea urgentă a cadrului juridic.
- (6) O politică de returnare eficace ar trebui să asigure coerența cu Pactul privind migrația și azilul și să contribuie la integritatea acestuia, la gestionarea imigrației ilegale în Uniune și la prevenirea deplasărilor neautorizate între statele membre ale resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală, pentru a proteja spațiul fără controale la frontierele interne, respectând în același timp drepturile fundamentale.
- (7) Uniunea și statele sale membre și-au intensificat eforturile de sporire a eficacității politicilor de returnare. În pofida acestor eforturi, cadrul juridic existent, care este compus din Directiva 2001/40/CE a Consiliului²⁵ și Directiva 2008/115/CE²⁶, nu mai corespunde nevoilor politicii Uniunii în domeniul migrației. De la adoptarea, în 2008, a Directivei 2008/115/CE, atât spațiul de libertate, securitate și justiție, cât și politica Uniunii în domeniul migrației au evoluat considerabil. Legislația UE în domeniul migrației a trecut de la o legislație care prevede standarde minime la apropierea practicilor statelor membre. Comisia a încercat să reformeze normele în materie de returnare în 2018 prin propunerea de reformare a Directivei privind returnarea²⁷. De asemenea, Comisia a încercat să sprijine statele membre în utilizarea mecanismelor de flexibilitate prevăzute de Directiva 2008/115/CE prin intermediul Recomandărilor (UE) 2017/2338²⁸ și (UE) 2023/682²⁹. Cu toate acestea, limitele cadrului juridic actual au fost atinse.
- (8) Ar trebui instituită o procedură comună de returnare care să fie fermă și echitabilă, pentru a se asigura faptul că resortisanții țărilor terțe care nu îndeplinesc sau nu mai îndeplinesc condițiile de intrare, de ședere sau de reședință pe teritoriul statelor membre sunt returnați în condiții umane și cu respectarea deplină a drepturilor

²⁵ Regulamentul (UE) 2024/1351 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 mai 2024 privind gestionarea azilului și migrației, de modificare a Regulamentelor (UE) 2021/1147 și (UE) 2021/1060 și de abrogare a Regulamentului (UE) nr. 604/2013 (JO L 222, 22.5.2024, p. 1).

²⁶ Directiva 2008/115/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 2008 privind standardele și procedurile comune aplicabile în statele membre pentru returnarea resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală (JO L 348, 24.12.2008, p. 98, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2008/115/oj>).

²⁷ Propunerea de directivă a Parlamentului European și a Consiliului privind standardele și procedurile comune aplicabile în statele membre pentru returnarea resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală (reformare), Bruxelles, 12.9.2018, COM(2018) 634 final, 2018/0329 (COD).

²⁸ Recomandarea (UE) 2017/2338 a Comisiei din 16 noiembrie 2017 de instituire a unui manual comun în materie de returnare care să fie utilizat de autoritățile competente ale statelor membre atunci când desfășoară activități legate de returnare (JO L 339, 19.12.2017, p. 83, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reco/2017/2338/oj>).

²⁹ Recomandarea (UE) 2023/682 a Comisiei din 16 martie 2023 privind recunoașterea reciprocă a deciziilor de returnare și accelerarea returnărilor atunci când se pune în aplicare Directiva 2008/115/CE a Parlamentului European și a Consiliului, C/2023/1763, JO L 86, 24.3.2023, p. 58, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reco/2023/682/oj>.

fundamentale și a dreptului internațional. Ar trebui să existe norme clare și transparente aplicabile în toate statele membre care să ofere certitudine resortisantului țării terțe în cauză și autorităților competente. Este important ca procedurile de returnare să fie simplificate, facilitate și accelerate și să se asigure faptul că returnarea nu este obstructivă de deplasări neautorizate către alte state membre.

- (9) Aplicarea normelor în temeiul prezentului regulament nu ar trebui să aducă atingere normelor privind accesul la protecție internațională în conformitate cu Regulamentul (UE) 2024/1348 al Parlamentului European și al Consiliului³⁰. După caz, normele prevăzute în prezentul regulament sunt completate de normele specifice care corelează deciziile negative în materie de azil cu deciziile de returnare, în ceea ce privește emiterea și căile de atac prevăzute în Regulamentul (UE) 2024/1348, și de procedura de returnare la frontieră prevăzută în Regulamentul (UE) 2024/1349 al Parlamentului European și al Consiliului³¹.
- (10) Prezentul regulament respectă drepturile fundamentale ale resortisanților țărilor terțe și principiile recunoscute în special de Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”), precum și de Convenția de la Geneva privind statutul refugiaților din 28 iulie 1951, astfel cum a fost completată prin Protocolul de la New York din 31 ianuarie 1967 (denumită în continuare „Convenția de la Geneva”). Regulamentul ar trebui să fie aplicat în conformitate cu carta, cu principiile generale ale dreptului Uniunii și cu dreptul internațional relevant.
- (11) Principiul nereturnării și interdicția expulzării colective prevăzute la articolul 19 din cartă ar trebui să fie respectate la aplicarea prezentului regulament. Nimeni nu poate fi strămutat, expulzat sau extrădat către o țară terță în care există un risc serios de a fi supus pedepsei cu moartea, torturii sau altor pedepse sau tratamente inumane sau degradante.
- (12) Statul membru pe teritoriul căruia este depistat resortisantul unei țări terțe aflat în situație de ședere ilegală este responsabil cu asigurarea returnării acestuia. Atunci când depistează o ședere ilegală, statele membre ar trebui să identifice rapid resortisantul țării terțe și să verifice posibilele riscuri pentru securitate prin interogarea bazelor de date relevante ale Uniunii și de la nivel național. Statele membre ar trebui să verifice eventualele vulnerabilități și, după caz, să efectueze un control medical.
- (13) Autoritățile competente ar trebui să verifice respectarea principiului nereturnării pe baza unei evaluări individuale, ținând seama de toate circumstanțele relevante. Resortisantul țării terțe în cauză ar trebui să prezinte cât mai curând posibil dovezi referitoare la situația sa personală. Ar trebui să fie posibil să se ia drept bază o evaluare aprofundată existentă a tuturor circumstanțelor relevante, care a fost efectuată în etapele precedente ale procedurii. Ar trebui să se examineze orice modificare a circumstanțelor și orice element nou care demonstrează existența unui risc.
- (14) Este necesar ca statele membre să poată coopera într-un mod mai flexibil, inclusiv prin noi acorduri sau înțelegeri bilaterale, și într-un mod mai bine definit pentru a reduce deplasările resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală peste

³⁰ Regulamentul (UE) 2024/1348 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 mai 2024 de stabilire a unei proceduri comune în materie de protecție internațională în Uniune și de abrogare a Directivei 2013/32/UE (JO L 222, 22.5.2024, p. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1348/oj>).

³¹ Regulamentul (UE) 2024/1349 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 mai 2024 de instituire a procedurii de returnare la frontieră și de modificare a Regulamentului (UE) 2021/1148 (JO L, 2024/1349, 22.5.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1349/oj>).

frontierele interne comune, protejând în același timp spațiul Schengen fără controale la frontierele interne.

- (15) Odată ce se stabilește că resortisantul țării terțe nu îndeplinește sau nu mai îndeplinește condițiile de intrare, de ședere sau de reședință pe teritoriul statelor membre, ar trebui să se emită rapid o decizie de returnare pe baza unei evaluări individuale care să țină seama de toate datele și circumstanțele.
- (16) Este necesar să se asigure faptul că elementele esențiale ale unei decizii de returnare emise de un stat membru sunt introduse într-un formular specific sub formă de ordin european de returnare și sunt puse la dispoziție fie în Sistemul de informații Schengen împreună cu semnalarea privind returnarea, fie în cadrul unui schimb bilateral de informații cu un alt stat membru. Ordinul european de returnare ar trebui, la rândul său, să sprijine recunoașterea și executarea deciziilor de returnare emise de un alt stat membru în cazul în care resortisantul țării terțe se deplasează neautorizat într-un alt stat membru.
- (17) Adesea, în special în cazurile în care resortisantul țării terțe nu cooperează, este dificil pentru autoritățile competente să identifice țara de returnare în momentul emiterii deciziei de returnare. În astfel de cazuri, autoritățile competente ar trebui să stabilească țara de returnare pe baza informațiilor disponibile și să indice țara sau țările cele mai probabile în decizia de returnare.
- (18) În cazul în care un resortisant al unei țări terțe prezent pe teritoriul unui stat membru face obiectul unei decizii de returnare executorii emise de un alt stat membru, decizia respectivă ar trebui să fie recunoscută și executată. Recunoașterea și executarea deciziilor de returnare ar trebui să faciliteze și să accelereze procesul de returnare pe baza unei cooperări consolidate și a încrederii reciproce între statele membre. Acest demers de recunoaștere și executare poate contribui, de asemenea, la descurajarea migrației ilegale și a deplasărilor secundare neautorizate în interiorul Uniunii, precum și la limitarea întârzierilor în procesul de returnare. Calea de atac împotriva deciziilor de returnare ar trebui exercitată în statul membru emitent.
- (19) Începând cu data aplicării prezentului regulament, statele membre ar trebui să instituie dispoziții juridice și tehnice pentru a se asigura că ordinul european de returnare poate fi pus la dispoziție prin intermediul Sistemului de informații Schengen. Până la 1 iulie 2027, adică puțin peste un an de la data aplicării Regulamentului (UE) 2024/1351, Comisia ar trebui să examineze dacă statele membre au instituit dispoziții juridice și tehnice adecvate pentru prelucrarea în mod eficace a ordinelor europene de returnare prin intermediul Sistemului de informații Schengen. Pe baza acestei examinări, Comisia ar trebui să adopte o decizie de punere în aplicare care să facă obligatorie recunoașterea deciziilor de returnare executorii, sprijinite de ordinul european de returnare.
- (20) Efectelor măsurilor naționale de returnare ar trebui să li se confere în continuare o dimensiune la nivelul Uniunii prin stabilirea unei interdicții de intrare care să interzică intrarea și șederea pe teritoriul tuturor statelor membre. Durata unei interdicții de intrare ar trebui stabilită ținând seama, în mod adecvat, de toate circumstanțele relevante ale fiecărui caz în parte și, în principiu, nu ar trebui să depășească zece ani. Atunci când un resortisant al unei țări terțe aflat în situație de ședere ilegală este depistat în timpul verificărilor la ieșire la frontierele externe, ar putea fi oportun să se impună o interdicție de intrare pentru a preveni reintrarea pe viitor și, prin urmare, pentru a reduce riscurile de imigrație ilegală.

- (21) Returnarea resortisanților țărilor terțe se poate face prin măsuri coercitive, și anume îndepărtarea, sau prin respectarea voluntară a obligației de a părăsi teritoriul. Cele două tipuri de returnare ar trebui corelate pentru a se evita lacunele din sistem. În timp ce resortisanții țărilor terțe care cooperează ar trebui să fie returnați în continuare în principal prin returnare voluntară, normele consolidate privind îndepărtarea urmăresc să garanteze o consecință directă și imediată în cazul în care resortisantul țării terțe nu respectă data până la care trebuie să părăsească teritoriul. Măsurile coercitive ar trebui să facă obiectul principiilor proporționalității și eficacității în privința mijloacelor folosite și a obiectivelor urmărite.
- (22) Sunt necesare norme comune pentru a se asigura faptul că resortisanții țărilor terțe care prezintă riscuri pentru securitate și care nu au drept de ședere în Uniune sunt identificați în mod eficace și returnați rapid. Este necesar să se asigure efectuarea verificărilor adecvate pentru identificarea și semnalarea resortisanților țărilor terțe care prezintă riscuri pentru securitate, inclusiv prin recurgerea la procesul de screening, astfel cum se prevede în Regulamentul (UE) 2024/1356 al Parlamentului European și al Consiliului³². În cazul resortisanților țărilor terțe care prezintă riscuri pentru securitate, îndepărtarea ar trebui să fie regula și ar trebui să fie posibil să se deroge de la normele generale pentru a prevedea interdicții de intrare mai lungi și perioade mai lungi de luare în custodie publică, precum și de la utilizarea centrelor specializate de cazare, astfel încât cei care sunt o amenințare pentru securitatea Uniunii să fie îndepărtați rapid.
- (23) Noile norme ar trebui să extindă posibilitățile statelor membre de a asigura returnările în țările terțe cu ajutorul unor instrumente suplimentare. Ar trebui să fie posibil să se instituie acorduri sau înțelegeri specifice cu țările terțe pentru a oferi statelor membre mai multe opțiuni de returnare, sub rezerva respectării de către țara terță în cauză a standardelor internaționale privind drepturile omului și a principiului nereturnării. Mai precis, acordul sau înțelegerea ar trebui să stabilească modalitățile de transfer, condițiile de ședere în țară, modalitățile în cazul returnării ulterioare în țara de origine, consecințele în cazul unor încălcări sau al unor modificări semnificative care au un impact negativ asupra situației din țara terță, precum și un organism sau un mecanism independent de monitorizare în scopul evaluării punerii în aplicare a acordului sau a înțelegerii. Aceste acorduri sau înțelegeri vor constitui o punere în aplicare a dreptului Uniunii în sensul articolului 51 alineatul (1) din cartă.
- (24) Buna funcționare a spațiului Schengen fără controale la frontierele interne se bazează pe aplicarea efectivă și eficientă de către statele membre a acquis-ului relevant. Regulamentul (UE) 2022/922 al Consiliului instituie un mecanism de evaluare și monitorizare pentru a verifica aplicarea acquis-ului Schengen prin intermediul unor evaluări periodice, neanunțate și tematice, inclusiv în ceea ce privește returnarea efectivă a resortisanților țărilor terțe fără drept de ședere și respectarea drepturilor fundamentale. Acest mecanism permite identificarea rapidă a deficiențelor care ar putea perturba funcționarea corectă a spațiului Schengen și asigură faptul că deficiențele respective sunt remediate în mod corespunzător.

³² Regulamentul (UE) 2024/1356 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 mai 2024 de introducere a screeningului resortisanților țărilor terțe la frontierele externe și de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 767/2008, (UE) 2017/2226, (UE) 2018/1240 și (UE) 2019/817 (JO L 2024/1356, 22.5.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1356/oj>).

- (25) Interesul superior al copilului ar trebui să reprezinte un considerent primordial pentru statele membre atunci când pun în aplicare procedurile de returnare, în conformitate cu articolul 24 din cartă și cu Convenția Organizației Națiunilor Unite cu privire la drepturile copilului din 1989. În procesul de evaluare individuală a interesului superior al copilului, statele membre ar trebui în special să ia în considerare în mod corespunzător starea de bine și dezvoltarea socială pe termen scurt, mediu și lung a minorului, aspecte legate de siguranța și securitatea acestuia, opinia minorului în concordanță cu vârsta și nivelul său de maturitate, inclusiv mediul din care provine. Minorul neînsoțit ar trebui să fie ghidat de un reprezentant în toate etapele procesului de returnare.
- (26) În cazul în care există motive de îndoială cu privire la calitatea de minor a resortisantului țării terțe, ar trebui efectuată o evaluare a vârstei. În scopul asigurării coerenței la nivelul gestionării migrației în Uniune, ar trebui urmată aceeași procedură ca cea prevăzută în Regulamentul (UE) 2024/1348 al Parlamentului European și al Consiliului³³. Atunci când efectuează evaluări ale vârstei, statele membre ar trebui să țină seama în special de orientările relevante ale Agenției Uniunii Europene pentru Azil.
- (27) Pentru a consolida eficacitatea procedurii de returnare, ar trebui stabilite responsabilități clare pentru resortisanții țărilor terțe. Aceștia ar trebui să coopereze cu autoritățile în toate etapele procedurii de returnare. Resortisanții țărilor terțe ar trebui să rămână disponibili și să furnizeze informațiile necesare pentru pregătirea returnării. În cazul în care obligația de a coopera nu este respectată, ar trebui impuse consecințe eficace și proporționale, inclusiv, de exemplu, reducerea prestațiilor sociale și a indemnizațiilor acordate în conformitate cu dreptul intern, confiscarea documentelor de călătorie sau prelungirea duratei unei interdicții de intrare. Autoritățile competente ar trebui să informeze resortisantul țării terțe cu privire la diferitele etape ale procedurii de returnare, la obligațiile care îi revin și la consecințele nerespectării acestor obligații.
- (28) Prezentul regulament nu ar trebui să aducă atingere posibilității statelor membre de a impune, după caz, resortisanților țărilor terțe care intră în domeniul de aplicare al prezentului regulament sancțiuni penale în conformitate cu dreptul penal intern.
- (29) Ar trebui stabilit un set de căi de atac împotriva deciziilor legate de returnare, care să garanteze protecția efectivă a intereselor persoanelor în cauză. Asistența judiciară necesară ar trebui să fie acordată, la cerere, celor care nu dispun de resurse suficiente în cazul unei căi de atac sau al unei cereri de revizuire în fața unei autorități judiciare.
- (30) Pentru a spori eficacitatea procedurilor de returnare, asigurând în același timp respectarea dreptului la o cale de atac efectivă în conformitate cu articolul 47 din cartă, căile de atac împotriva deciziilor legate de returnare ar trebui să fie introduse, pe cât posibil, în fața unui singur organ de jurisdicție. Normele prevăzute în prezentul regulament referitoare la căile de atac și efectul suspensiv ar trebui să respecte dreptul la o cale de atac efectivă, astfel cum este prevăzut la articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale.

³³ Regulamentul (UE) 2024/1348 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 mai 2024 de stabilire a unei proceduri comune în materie de protecție internațională în Uniune și de abrogare a Directivei 2013/32/UE (JO L 222, 22.5.2024, p. 1).

- (31) Statelor membre ar trebui să li se pună la dispoziție instrumentele necesare pentru evaluarea, gestionarea și prevenirea riscului de sustragere. O serie de norme comune ar trebui să raționalizeze evaluarea acestui risc în cazurile individuale și să vizeze sporirea utilizării unor alternative eficiente la măsura luării în custodie publică în statele membre pentru a gestiona în mod eficace procesul de returnare.
- (32) Ar trebui să fie posibil să se impună luarea în custodie publică atunci când acest lucru este proporțional și necesar, în urma unei evaluări individuale a fiecărui caz, incluzând luarea în considerare a oricărei situații de vulnerabilitate, numai în scopul pregătirii returnării. În acest scop, luarea în custodie publică ar putea fi impusă atunci când există riscul ca resortisanții țărilor terțe să se sustragă, atunci când resortisanții țărilor terțe împiedică sau evită returnarea sau atunci când aceștia prezintă un risc pentru securitate ori nu respectă alternativele la măsura luării în custodie publică sau dacă luarea în custodie publică este necesară pentru a stabili sau a verifica identitatea ori cetățenia. Autoritățile ar trebui să acționeze cu diligența necesară, iar luarea în custodie publică ar trebui să fie menținută numai pentru o perioadă cât mai scurtă posibil și să nu depășească 24 de luni. În cazul în care dreptul intern prevede luarea în custodie publică a minorilor, interesul superior al copilului ar trebui să fie un considerent primordial. Alte măsuri mai puțin coercitive, alternative la măsura luării în custodie publică, ar trebui utilizate atunci când pot fi aplicate în mod efectiv resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală.
- (33) Returnarea resortisanților țărilor terțe care prezintă un risc pentru securitate necesită măsuri specifice menite să protejeze drepturile și libertățile celorlalți. Prin urmare, ar trebui să fie posibilă luarea în custodie publică a unor astfel de resortisanți ai țărilor terțe pentru o perioadă mai lungă, respectând în același timp, pentru orice astfel de luare în custodie publică, principiul proporționalității.
- (34) Resortisanții țărilor terțe luați în custodie publică ar trebui tratați în mod uman și demn, cu respectarea drepturilor lor fundamentale și în conformitate cu dreptul internațional și național, ținând seama de orientările practice ale Comitetului Consiliului Europei pentru Prevenirea Torturii și a Tratatelor Inumane și Degradante. Luarea în custodie publică ar trebui, ca regulă, să aibă loc în centre specializate de cazare sau în sucursale specializate ale altor centre. Se poate recurge la cazarea în penitenciare atunci când un stat membru nu poate prevedea un astfel de centru, dar în acest caz resortisanții țărilor terțe trebuie să stea separat de deținuții de drept comun.
- (35) Motivele de luare în custodie publică prevăzute în prezentul regulament nu aduc atingere altor motive de luare în custodie publică, inclusiv motivelor de luare în custodie publică din cadrul procedurilor penale, care sunt aplicabile în temeiul dreptului intern și care nu au legătură cu șederea ilegală a resortisantului țării terțe.
- (36) Obligația oricărui stat de a-și readmite propriii resortisanți reprezintă un principiu fundamental al suveranității statale și al cooperării internaționale. Datoria statelor de a-și readmite propriii resortisanți este considerată un principiu de drept internațional cutumiar. Existența unei astfel de datorii este demonstrată și de practica constantă a statelor în ceea ce privește punerea în aplicare a acordurilor și înțelegerilor de readmisie, alături de recunoașterea de către acestea a acestui principiu ca fiind un aspect necesar al cooperării internaționale în gestionarea migrației.
- (37) O abordare sistematică și coordonată a readmisiei între statele membre este esențială pentru a facilita returnarea resortisanților țărilor terțe. Monitorizarea insuficientă a deciziilor de returnare executorii riscă să afecteze eficiența abordării comune în

materie de returnări. Deciziile de returnare executorii ar trebui să fie urmate în mod sistematic de toate măsurile necesare pentru punerea în aplicare a returnării, inclusiv de transmiterea cererilor de readmisie către autoritățile țărilor terțe, în cazurile în care cetățenia este pusă la îndoială sau în cazurile în care trebuie obținut un document de călătorie.

- (38) Deși readmisia depinde și de cooperarea țărilor terțe, ar trebui adoptată o abordare coerentă între statele membre pentru a spori eficiența și eficacitatea procedurilor de readmisie și pentru a asigura unitatea între statele membre. Ar trebui să se asigure transparența și coordonarea în ceea ce privește relațiile cu țările terțe, inclusiv în contextul negocierii instrumentelor de readmisie, pentru a consolida o abordare coerentă a Uniunii. Pentru a asigura eficacitatea returnărilor, comunicarea cu entitățile relevante din țările terțe în scopul procedurii de readmisie nu ar trebui să echivaleze cu o recunoaștere diplomatică a entităților în cauză din țările terțe.
- (39) Procedurile de returnare eficace se bazează pe cooperarea administrativă eficientă și pe schimbul de informații între statele membre. Schimbul de informații, inclusiv schimbul de date privind identitatea și cetățenia resortisanților țărilor terțe, documentele de călătorie ale acestora și alte informații relevante ar trebui să se bazeze pe norme clare, inclusiv pe cele prevăzute în Regulamentul (UE) 2018/1860 al Parlamentului European și al Consiliului³⁴. Aceste norme ar trebui să respecte principiile protecției datelor și drepturile persoanei în cauză, asigurându-se că aceste informații sunt exacte, sunt utilizate numai în scopul returnării, readmisiei și reintegrării și sunt protejate împotriva accesului, divulgării sau utilizării neautorizate.
- (40) Statele membre ar trebui să ia măsurile necesare pentru a se asigura că autoritățile competente respectă Directiva [...] de modificare a Directivei 2012/29/UE de stabilire a unor norme minime privind drepturile, sprijinirea și protecția victimelor criminalității, pentru a încuraja raportarea infracțiunilor și a consolida încrederea în sistemul de justiție.
- (41) Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului³⁵ se aplică prelucrării de date cu caracter personal în sensul prezentului regulament. Regulamentul (UE) 2018/1725 al Parlamentului European și al Consiliului se aplică prelucrării de date cu caracter personal de către instituțiile și organele Uniunii în sensul prezentului regulament. Având în vedere motivele importante de interes public care stau la baza readmisiei, transferul datelor cu caracter personal ale resortisanților țărilor terțe care fac obiectul unei decizii de returnare, inclusiv al datelor privind identitatea lor, al documentelor de călătorie, al altor date relevante, precum și, în cazuri justificate în mod corespunzător, al datelor privind condamnările penale și sănătatea acestora, ar putea fi necesar în scopul readmisiei și al reintegrării. Astfel de transferuri trebuie efectuate în conformitate cu capitolul V din Regulamentul (UE) 2016/679 și cu capitolul V din Regulamentul (UE) 2018/1725³⁶,

³⁴ Regulamentul (UE) 2018/1860 al Parlamentului European și al Consiliului din 28 noiembrie 2018 privind utilizarea Sistemului de informații Schengen pentru returnarea resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală (JO L 312, 7.12.2018, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2018/1860/oj>).

³⁵ Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor) (JO L 119, 4.5.2016, p. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2016/679/oj>).

³⁶ Regulamentul (UE) 2018/1725 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 octombrie 2018 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal de către

după caz, precum și cu principiile nereturnării, proporționalității și necesității și cu Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

- (42) Obstacolele din calea cooperării și comunicării între autoritățile statelor membre care sunt responsabile cu procedurile de azil și cele responsabile cu procedurile de returnare reprezintă o provocare structurală esențială care trebuie abordată pentru a eficientiza procesul de returnare. Autoritățile competente implicate în diferitele etape ale procesului de returnare ar trebui să colaboreze și să se coordoneze îndeaproape. În cazul în care statele membre desemnează autorități de aplicare a legii drept autorități competente în temeiul prezentului regulament, ar trebui să se înțeleagă că această desemnare nu acoperă autoritățile respective decât atunci când acestea acționează în calitatea lor de autorități însărcinate cu executarea deciziilor de returnare. Autoritățile de aplicare a legii care acționează în calitatea lor de autorități de anchetă în cadrul procedurilor penale nu ar trebui să facă obiectul unei astfel de desemnări.
- (43) Un sistem comun pentru returnări ar trebui să utilizeze pe deplin sistemele digitale care sprijină gestionarea returnărilor, a readmisiei și a reintegrării fie că acestea sunt gestionate operațional la nivelul Uniunii, fie de către statele membre, accentul fiind pus pe eficiența procedurilor administrative, a cooperării, a schimbului de informații și a interoperabilității.
- (44) Uniunea oferă sprijin financiar și operațional pentru a asigura punerea în aplicare eficace a prezentului regulament. În măsura în care activitățile ar trebui să fie finanțate prin facilitatea tematică a Fondului pentru azil și migrație, acestea pot fi puse în aplicare în cadrul gestiunii directe, indirecte sau partajate. Statele membre ar trebui să utilizeze în mod optim instrumentele financiare, programele și proiectele disponibile ale Uniunii în domeniul returnării, în special în temeiul Regulamentului (UE) 2021/1147 al Parlamentului European și al Consiliului³⁷, precum și asistența operațională acordată de Agenția Europeană pentru Poliția de Frontieră și Garda de Coastă în conformitate cu Regulamentul (UE) 2019/1896 al Parlamentului European și al Consiliului³⁸. Acest sprijin ar trebui utilizat în special pentru instituirea unor sisteme de gestionare a returnărilor și a unor programe care să ofere asistență logistică, financiară și alte tipuri de asistență materială sau în natură pentru a sprijini returnarea resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală.
- (45) Colectarea și analizarea unor statistici fiabile și comparabile privind returnarea, readmisia și reintegrarea sunt esențiale pentru monitorizarea eficacității prezentului regulament și pentru identificarea domeniilor în care sunt necesare îmbunătățiri, deoarece aceste statistici oferă informații valoroase cu privire la eficiența procedurilor de returnare, cooperarea țărilor terțe și rezultatele eforturilor de reintegrare. Ar trebui stabilite standarde și definiții comune pentru colectarea și raportarea datelor relevante astfel încât Comisia și statele membre să poată să evalueze impactul prezentului

instituțiile, organele, oficiile și agențiile Uniunii și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 45/2001 și a Deciziei nr. 1247/2002/CE (JO L 295, 21.11.2018, p. 39, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2018/1725/oj>).

³⁷ Regulamentul (UE) 2021/1147 al Parlamentului European și al Consiliului din 7 iulie 2021 de instituire a Fondului pentru azil, migrație și integrare (JO L 251, 15.7.2021, p. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2021/1147/oj>).

³⁸ Regulamentul (UE) 2019/1896 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 noiembrie 2019 privind Poliția de frontieră și garda de coastă la nivel european și de abrogare a Regulamentelor (UE) nr. 1052/2013 și (UE) 2016/1624 (JO L 295, 14.11.2019, p. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2019/1896/oj>).

regulament și să contribuie la luarea unor decizii în cunoștință de cauză cu privire la evoluțiile viitoare ale politicilor.

- (46) În vederea asigurării unor condiții uniforme pentru punerea în aplicare a prezentului regulament, Comisiei ar trebui să i se confere competențe de executare pentru a stabili ordinul european de returnare și formularul comun pentru cererile de readmisie. Respectivul competențe ar trebui exercitate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului³⁹.
- (47) Directiva 2001/40/CE, Directiva 2008/115/CE și Decizia 2004/191/CE a Consiliului ar trebui abrogate.
- (48) Întrucât obiectivele prezentului regulament, și anume ameliorarea eficacității returnării pentru a prezerva spațiul fără frontiere interne, nu pot fi realizate în mod satisfăcător de către statele membre, dar, având în vedere amploarea sau efectele acțiunii vizând să asigure o abordare comună și coerentă între statele membre, pot fi realizate mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este prevăzut la articolul respectiv, prezentul regulament nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea acestor obiective.
- (49) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul nr. 22 privind poziția Danemarcei, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, Danemarca nu participă la adoptarea prezentului regulament, acesta nu este obligatoriu pentru respectivul stat membru și nu i se aplică. Deoarece prezentul regulament se bazează, în măsura în care se aplică resortisanților țărilor terțe care nu îndeplinesc sau care nu mai îndeplinesc condițiile de intrare în conformitate cu Regulamentul (UE) 2016/399 al Parlamentului European și al Consiliului⁴⁰, pe acquis-ul Schengen, Danemarca decide, în conformitate cu articolul 4 din protocolul menționat, în termen de șase luni de la data la care Consiliul hotărăște cu privire la prezentul regulament, dacă îl va transpune în legislația sa internă.
- (50) În măsura în care se aplică resortisanților țărilor terțe care nu îndeplinesc sau care nu mai îndeplinesc condițiile de intrare în conformitate cu Regulamentul (UE) 2016/399, prezentul regulament constituie o dezvoltare a dispozițiilor acquis-ului Schengen la care Irlanda nu participă, în conformitate cu Decizia 2002/192/CE a Consiliului⁴¹; prin urmare, Irlanda nu participă la adoptarea prezentului regulament și, sub rezerva aplicării articolului 4 din Protocolul nr. 19 privind acquis-ul Schengen integrat în cadrul Uniunii Europene, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, nu are obligații în temeiul acestuia și nu face obiectul aplicării sale. [Cu toate acestea, în măsura în care prezentul regulament nu constituie o dezvoltare a acquis-ului Schengen, Irlanda, în conformitate cu articolul 3

³⁹ Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie (JO L 55, 28.2.2011, p. 13, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2011/182/oj>).

⁴⁰ Regulamentul (UE) 2016/399 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 martie 2016 cu privire la Codul Uniunii privind regimul de trecere a frontierelor de către persoane (Codul Frontierelor Schengen). JO L 2016/399, 15.3.2016, p. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2016/399/oj>).

⁴¹ Decizia 2002/192/CE a Consiliului din 28 februarie 2002 privind solicitarea Irlandei de a participa la unele dintre dispozițiile acquis-ului Schengen (JO L 64, 7.3.2002, p. 20, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dec/2002/192/oj>).

din Protocolul nr. 21 privind poziția Regatului Unit și a Irlandei cu privire la spațiul de libertate, securitate și justiție, anexat la TUE și la TFUE, și-a notificat [, prin scrisoarea din...,] intenția de a participa la adoptarea și aplicarea prezentului regulament.]

[sau]

[În plus, în măsura în care prezentul regulament nu constituie o dezvoltare a acquis-ului Schengen, în conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul privind poziția Regatului Unit și a Irlandei cu privire la spațiul de libertate, securitate și justiție, anexat la TUE și la TFUE, și fără a aduce atingere articolului 4 din protocolul respectiv, Irlanda nu participă la adoptarea prezentului regulament și, prin urmare, acesta nu este obligatoriu pentru respectivul stat membru și nu i se aplică.]

- (51) În ceea ce privește Islanda și Norvegia, prezentul regulament constituie, în măsura în care se aplică resortisanților țărilor terțe care nu îndeplinesc sau care nu mai îndeplinesc condițiile de intrare în conformitate cu Regulamentul (UE) 2016/399, o dezvoltare a dispozițiilor acquis-ului Schengen în sensul Acordului încheiat de Consiliul Uniunii Europene și Republica Islanda și Regatul Norvegiei privind asocierea acestora din urmă la implementarea, aplicarea și dezvoltarea acquis-ului Schengen⁴², care intră sub incidența domeniului menționat la articolul 1 punctul C din Decizia 1999/437/CE a Consiliului.
- (52) În ceea ce privește Elveția, prezentul regulament constituie, în măsura în care se aplică resortisanților țărilor terțe care nu îndeplinesc sau care nu mai îndeplinesc condițiile de intrare în conformitate cu Regulamentul (UE) 2016/399, o dezvoltare a dispozițiilor acquis-ului Schengen, în sensul Acordului dintre Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană cu privire la asocierea Confederației Elvețiene la punerea în aplicare, respectarea și dezvoltarea acquis-ului Schengen⁴³, care intră sub incidența domeniului menționat la articolul 1 punctul C din Decizia 1999/437/CE, coroborat cu articolul 3 din Decizia 2008/146/CE a Consiliului⁴⁴.
- (53) În ceea ce privește Liechtenstein, prezentul regulament constituie, în măsura în care se aplică resortisanților țărilor terțe care nu îndeplinesc sau care nu mai îndeplinesc condițiile de intrare în conformitate cu Regulamentul (UE) 2016/399, o dezvoltare a dispozițiilor acquis-ului Schengen în sensul Protocolului dintre Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană, Confederația Elvețiană și Principatul Liechtenstein privind aderarea Principatului Liechtenstein la Acordul dintre Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană privind asocierea Confederației Elvețiene la punerea în aplicare, respectarea și dezvoltarea acquis-ului Schengen, care intră sub incidența domeniului menționat la articolul 1 punctul C din

⁴² JO L 176, 10.7.1999, p. 36, ELI: [http://data.europa.eu/eli/agree_international/1999/439\(1\)/oj](http://data.europa.eu/eli/agree_international/1999/439(1)/oj).

⁴³ JO L 53, 27.2.2008, p. 52.

⁴⁴ Decizia 2008/146/CE a Consiliului din 28 ianuarie 2008 privind încheierea, în numele Comunității Europene, a Acordului între Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană cu privire la asocierea Confederației Elvețiene la punerea în aplicare, respectarea și dezvoltarea acquis-ului Schengen (JO L 53, 27.2.2008, p. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dec/2008/146/oj>).

Decizia 1999/437/CE, coroborat cu articolul 3 din Decizia 2011/350/UE a Consiliului⁴⁵.

- (54) Atunci când prezentul regulament face referire la o obligație de părăsire a Uniunii Europene, aceasta ar trebui înțeleasă ca o obligație de părăsire a teritoriului tuturor statelor membre cărora li se aplică prezentul regulament, inclusiv în lumina considerentelor anterioare.
- (55) Autoritatea Europeană pentru Protecția Datelor a fost consultată în conformitate cu articolul 42 alineatul (2) din Regulamentul (UE) 2018/1725 și a emis un aviz la [...],

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

Capitolul I

DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 1

Obiect

1. Prezentul regulament instituie un sistem comun pentru returnarea resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală în Uniune, în conformitate cu drepturile fundamentale recunoscute în special de Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”), precum și cu obligațiile aplicabile în temeiul dreptului internațional, inclusiv în ceea ce privește protecția refugiaților și drepturile omului.
2. Obiectivul prezentului regulament este de a asigura returnarea și readmisia efective a resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală, în conformitate cu abordarea cuprinzătoare prevăzută la articolul 3, articolul 4 litera (h) și articolul 5 litera (e) din Regulamentul (UE) 2024/1351.

Articolul 2

Domeniu de aplicare

1. Prezentul regulament se aplică resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală pe teritoriul statelor membre.
2. Prezentul regulament nu se aplică persoanelor care beneficiază de dreptul la liberă circulație în temeiul dreptului Uniunii, astfel cum sunt definite la articolul 2 punctul 5 din Regulamentul (UE) 2016/399.

Articolul 3

Derogări

1. Statele membre pot deroga de la dispozițiile prezentului regulament în cazul resortisanților țărilor terțe enumerați în cele ce urmează:

⁴⁵ Decizia 2011/350/UE a Consiliului din 7 martie 2011 privind încheierea, în numele Uniunii Europene, a Protocolului dintre Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană, Confederația Elvețiană și Principatul Liechtenstein privind aderarea Principatului Liechtenstein la Acordul dintre Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană privind asocierea Confederației Elvețiene la punerea în aplicare, respectarea și dezvoltarea acquis-ului Schengen, în ceea ce privește eliminarea controalelor la frontierele interne și circulația persoanelor (JO L 160, 18.6.2011, p. 19, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dec/2011/350/oj>).

- a. cei care fac obiectul unui refuz al intrării la frontierele externe în conformitate cu articolul 14 din Regulamentul (UE) 2016/399;
 - b. cei care sunt reținuți sau prinși de către autoritățile competente pentru trecerea ilegală pe cale terestră, maritimă sau aeriană a frontierei externe a unui stat membru și care nu au obținut ulterior o autorizație sau un drept de ședere în statul membru respectiv.
2. Atunci când aplică derogări în temeiul alineatului (1) din prezentul articol, statele membre se bazează pe dreptul intern pentru a asigura returnarea acestor categorii de resortisanți ai țărilor terțe și respectă principiul nereturnării. Se aplică următoarele articole: articolul 12 alineatul (4) și articolul 12 alineatul (5), articolul 14 alineatul (2), articolul 14 alineatul (6) litera (c), articolul 14 alineatul (6) litera (e), articolul 34 și articolul 35.

Articolul 4 **Definiții**

În sensul prezentului regulament, se aplică următoarele definiții:

1. „resortisant al unei țări terțe” înseamnă orice persoană care nu este cetățean al Uniunii în sensul articolului 20 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene și care nu este o persoană care beneficiază de dreptul la liberă circulație în temeiul dreptului Uniunii, astfel cum este definită la articolul 2 punctul 5 din Regulamentul (UE) 2016/399 al Parlamentului European și al Consiliului;
2. „ședere ilegală” înseamnă prezența pe teritoriul unui stat membru a unui resortisant al unei țări terțe care nu îndeplinește sau nu mai îndeplinește condițiile de intrare, astfel cum sunt stabilite la articolul 6 din Regulamentul (UE) 2016/399 sau alte condiții de intrare, ședere sau reședință în acel stat membru;
3. „țară de returnare” înseamnă una dintre următoarele:
 - (a) o țară terță care este țara de origine a resortisantului țării terțe;
 - (b) o țară terță care este țara de reședință obișnuită formală a resortisantului țării terțe;
 - (c) o țară terță de tranzit pe drumul către Uniune în conformitate cu acordurile sau înțelegerile de readmisie ale Uniunii sau ale statelor membre;
 - (d) o țară terță, alta decât cea menționată la literele (a), (b) și (g), în care resortisantul țării terțe are drept de intrare și de ședere;
 - (e) o țară terță sigură în legătură cu care cererea de protecție internațională a unui resortisant al unei țări terțe a fost respinsă ca fiind inadmisibilă, în temeiul articolului 59 alineatul (8) din Regulamentul (UE) 2024/1348;
 - (f) prima țară de azil în legătură cu care cererea de protecție internațională a unui resortisant al unei țări terțe a fost respinsă ca fiind inadmisibilă, în temeiul articolului 58 alineatul (4) din Regulamentul (UE) 2024/1348;
 - (g) o țară terță cu care există un acord sau o înțelegere pe baza căreia resortisantul țării terțe este acceptat, în conformitate cu articolul 17 din prezentul regulament;
4. „decizie de returnare” înseamnă o decizie de natură administrativă sau judiciară prin care șederea unui resortisant al unei țări terțe este stabilită sau declarată ca fiind

ilegală și prin care se impune sau se stabilește obligația de părăsire a teritoriului Uniunii Europene;

5. „îndepărtare” înseamnă executarea deciziei de returnare de către autoritățile competente prin transportarea fizică în afara teritoriului statului membru;
6. „returnare voluntară” înseamnă respectarea de către resortisantul unei țări terțe aflat în situație de ședere ilegală a obligației de a părăsi teritoriul statelor membre în termenul stabilit în decizia de returnare în conformitate cu articolul 13 din prezentul regulament;
7. „sustragere” înseamnă acțiunea prin care resortisantul unei țări terțe nu rămâne la dispoziția autorităților administrative sau judiciare competente, de exemplu părăsind teritoriul statului membru fără permisiunea autorităților competente pentru motive care nu sunt în afara controlului resortisantului țării terțe;
8. „interdicție de intrare” înseamnă decizia sau orice alt act de natură administrativă sau judiciară care interzice intrarea și șederea pe teritoriul statelor membre pentru o anumită perioadă;
9. „procedură de readmisie” înseamnă toate demersurile efectuate de o autoritate competentă sau, după caz, de Agenția Europeană pentru Poliția de Frontieră și Garda de Coastă („Frontex”), în privința confirmării cetățeniei unui resortisant al unei țări terțe, a eliberării unui document de călătorie pentru resortisantul țării terțe și a organizării unei operațiuni de returnare;
10. „cerere de readmisie” înseamnă o cerere în scopul readmisiei prezentată de o autoritate competentă unei autorități competente a unei țări terțe, care constă într-o cerere de confirmare a cetățeniei și o cerere de eliberare a unui document de călătorie, după caz;
11. „operațiune de returnare” înseamnă o operațiune organizată sau coordonată de o autoritate competentă prin care sunt returnați resortisanți ai țărilor terțe dintr-unul sau mai multe state membre;
12. „instrument de readmisie” înseamnă un instrument cu caracter juridic obligatoriu sau fără caracter juridic obligatoriu, care conține dispoziții privind cooperarea dintre un stat membru sau Uniune și o țară terță în ceea ce privește procedura de readmisie, cum ar fi acordurile și înțelegerile privind readmisia sau alte acorduri și înțelegeri internaționale;
13. „altă autorizație care conferă drept de ședere” înseamnă orice document eliberat de un stat membru unui resortisant al unei țări terțe care autorizează șederea pe teritoriul său, care nu este nici un permis de ședere în sensul articolului 2 punctul 16 din Regulamentul (UE) 2016/399, nici o viză de ședere pe termen lung în sensul articolului 2 punctul 14 din Regulamentul (UE) 2018/1860 și cu excepția documentului menționat la articolul 6 din Directiva (UE) 2024/1346 a Parlamentului European și a Consiliului⁴⁶.

⁴⁶ Directiva (UE) 2024/1346 a Parlamentului European și a Consiliului din 14 mai 2024 de stabilire a standardelor pentru primirea solicitanților de protecție internațională (JO L, 2024/1346, 22.5.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2024/1346/oj>).

Articolul 5
Drepturile fundamentale

În aplicarea prezentului regulament, statele membre respectă pe deplin dreptul relevant al Uniunii, inclusiv carta, dreptul internațional relevant, obligațiile legate de accesul la protecție internațională, în special principiul nereturnării, și drepturile fundamentale.

Capitolul II
PROCEDURA DE RETURNARE

SECȚIUNEA 1
ÎNCEPEREA PROCEDURII DE RETURNARE

Articolul 6
Depistarea și controalele inițiale

1. Statele membre instituie măsuri eficiente și proporționale pentru a depista resortisanții țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală pe teritoriul lor în vederea desfășurării procedurii de returnare și pentru a efectua orice verificări suplimentare necesare, inclusiv orice verificări privind vulnerabilitatea și securitatea.
2. În sensul alineatului (1), autoritățile competente se bazează pe verificările anterioare efectuate în legătură cu resortisanții țărilor terțe, inclusiv pe screeningul efectuat în temeiul Regulamentului (UE) 2024/1356 sau pe controale echivalente efectuate în temeiul dreptului intern.
3. Dacă este necesar, se pot efectua verificări de securitate suplimentare în scopul desfășurării procedurii de returnare în temeiul prezentului regulament, pe baza unei evaluări a riscurilor și a unor criterii obiective prevăzute în dreptul intern.

SECȚIUNEA 2
PROCEDURA PRIN CARE SE DISPUNE RETURNAREA

Articolul 7
Emiterea unei decizii de returnare

1. Autoritățile competente ale statelor membre emit o decizie de returnare oricărui resortisant al unei țări terțe aflat în situație de ședere ilegală pe teritoriul statelor membre, fără a aduce atingere excepțiilor menționate la articolul 8.
2. Decizia de returnare se emite în scris și prezintă motivele de fapt și de drept, precum și informații cu privire la căile de atac disponibile și termenele pentru introducerea acestor căi de atac. Decizia de returnare se notifică fără întârzieri nejustificate resortisantului țării terțe.
3. Autoritățile competente pot decide să nu furnizeze sau să limiteze informațiile privind motivele de fapt, în cazul în care dreptul intern prevede restricționarea dreptului la informare sau în cazul în care acest lucru este necesar pentru protejarea ordinii publice, a siguranței publice sau a securității naționale și pentru prevenirea, investigarea, depistarea și urmărirea penală a infracțiunilor. În astfel de cazuri, resortisantul țării terțe este informat cu privire la esența motivelor pe baza cărora se ia o decizie de returnare în scopul accesului la o cale de atac efectivă.

4. În cazul în care țara de returnare nu poate fi determinată pe baza informațiilor de care dispun autoritățile competente la momentul emiterii deciziei de returnare, respectiva decizie de returnare poate indica provizoriu una sau mai multe țări de returnare.
5. Resortisantului țării terțe i se furnizează, la cerere, traducerea scrisă sau interpretarea orală a principalelor elemente ale deciziei de returnare, astfel cum sunt menționate la alineatul (2), inclusiv informații despre căile de atac posibile într-o limbă pe care resortisantul țării terțe o înțelege sau despre care se poate presupune în mod rezonabil că o înțelege.
6. Decizia de returnare în temeiul alineatului (2) se emite în același act sau în același timp și împreună cu decizia de încetare a șederii legale a resortisantului unei țări terțe, fără a aduce atingere garanțiilor procedurale prevăzute în capitolul IV și în alte dispoziții relevante ale dreptului Uniunii și ale dreptului internațional.
7. La emiterea deciziei de returnare, principalele elemente ale acesteia se introduc în formularul instituit în temeiul alineatului (8) („ordinul european de returnare”) și sunt puse la dispoziție prin intermediul Sistemului de informații Schengen în conformitate cu Regulamentul (UE) 2018/1860 sau prin schimbul de informații în temeiul articolului 38.
8. Comisia adoptă un act de punere în aplicare pentru a stabili formularul ordinului european de returnare menționat la alineatul (7). Respectivul act de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 49 alineatul (2).
9. Prezentul articol nu aduce atingere deciziilor statelor membre de a acorda, în orice moment, un permis de ședere autonom, o viză de ședere pe termen lung sau orice alt tip de autorizație care conferă drept de ședere din motive de compasiune, din motive umanitare sau de altă natură, unui resortisant al unei țări terțe aflat în situație de ședere ilegală pe teritoriul lor. În astfel de cazuri, o decizie de returnare emisă se retrage sau se suspendă pe durata valabilității permisului de ședere, a vizei de ședere pe termen lung sau a altui tip de autorizație care conferă drept de ședere.
10. Statul membru care emite o decizie de returnare în conformitate cu prezentul articol ia toate măsurile necesare în conformitate cu prezentul regulament pentru a asigura returnarea efectivă.

Articolul 8

Excepții de la obligația de a emite o decizie de returnare

1. Autoritățile competente ale statelor membre pot decide să nu emită o decizie de returnare în unul dintre următoarele cazuri în care resortisantul țării terțe este:
 - a. transferat într-un alt stat membru în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 23a din Regulamentul (UE) 2016/399;
 - b. transferat într-un alt stat membru în temeiul unor acorduri sau înțelegeri bilaterale sau pe baza cooperării dintre statele membre în conformitate cu articolul 44;
 - c. o persoană a cărei ședere ilegală este depistată în legătură cu verificările la frontieră efectuate la ieșire la frontiera externă în conformitate cu articolul 8 din Regulamentul (UE) 2016/399 sau cu verificări echivalente în temeiul dreptului intern, atunci când acest lucru este justificat de circumstanțele specifice ale fiecărui caz în parte și este în conformitate cu principiul proporționalității și cu dreptul la apărare și evitând, pe cât posibil, amânarea plecării resortisantului țării terțe în cauză.

2. Nu se emite o decizie de returnare în cazurile în care resortisantul țării terțe deține un permis de ședere valabil, o viză de ședere pe termen lung sau o altă autorizație care conferă drept de ședere eliberată de un alt stat membru sau face obiectul unei proceduri în curs de reînnoire a unui permis de ședere, a unei vize de ședere pe termen lung sau a unei alte autorizații care conferă drept de ședere într-un alt stat membru.
3. În cazurile menționate la alineatul (2), statul membru solicită resortisantului țării terțe să se deplaseze imediat pe teritoriul celui alt stat membru. În cazul în care resortisantul țării terțe nu se conformează sau în cazul în care plecarea imediată a resortisantului țării terțe este necesară din motive de ordine publică, siguranță publică sau securitate națională, statele membre pot solicita cooperarea celorlalte state membre în temeiul articolului 44 sau pot emite o decizie de returnare în conformitate cu articolul 7.
4. Nu se emite o decizie de returnare în cazurile în care resortisantul țării terțe face obiectul unei decizii de returnare executorii emise de un alt stat membru. În acest caz, se aplică procedura descrisă la articolul 9.

Articolul 9

Recunoașterea și executarea deciziilor de returnare emise de un alt stat membru

1. Statul membru în care resortisantul țării terțe se află în situație de ședere ilegală („statul membru de executare”) poate recunoaște o decizie de returnare executorie emisă resortisantului țării terțe respectiv de către un alt stat membru („statul membru emitent”) în temeiul articolului 7 alineatul (1), pe baza ordinului european de returnare menționat la articolul 7 alineatul (7), și, pe această bază, statul membru dispune îndepărtarea în temeiul articolului 12.
2. Până la 1 iulie 2027, Comisia va adopta o decizie de punere în aplicare pentru aplicarea alineatului (3), pe baza unei evaluări a eficacității dispozițiilor juridice și tehnice instituite de statele membre pentru a pune la dispoziție ordinul european de returnare prin intermediul Sistemului de informații Schengen, astfel cum este menționat la articolul 7 alineatul (7). Comisia informează Parlamentul European și Consiliul asupra rezultatelor evaluării sale. Decizia de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura menționată la articolul 49 alineatul (2).
3. Începând cu data publicării deciziei de punere în aplicare adoptate în conformitate cu alineatul (2), statele membre recunosc deciziile de returnare executorii emise de alte state membre în temeiul articolului 7 alineatul (1) în cazul resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală pe teritoriul lor pe baza ordinului european de returnare menționat la articolul 7 alineatul (7) și dispun îndepărtarea acestora în conformitate cu articolul 12.
4. În scopul aplicării alineatului (3), un stat membru poate decide să nu recunoască sau să nu execute o decizie de returnare a statului membru emitent în cazul în care executarea este vădit contrară ordinii publice din statul membru de executare sau în cazul în care resortisantul țării terțe urmează să fie îndepărtat într-o altă țară terță decât cea indicată în decizia de returnare a statului membru emitent.
5. În cazul în care un stat membru nu recunoaște sau nu execută o decizie de returnare în temeiul alineatului (1) sau alineatului (3), statul membru respectiv emite o decizie de returnare în conformitate cu articolul 7.
6. Statul membru de executare suspendă executarea returnării în cazul în care efectele deciziei de returnare în statul membru emitent sunt suspendate.

7. În cazul în care statul membru emitent retrage decizia de returnare sau atunci când decizia de returnare este anulată de o autoritate judiciară, statul membru de executare emite o decizie de returnare sub rezerva condițiilor prevăzute la articolul 7.
8. Statul membru emitent furnizează statului membru de executare toate datele și documentele disponibile necesare în scopul executării deciziei de returnare, în conformitate cu Regulamentul (UE) 2018/1860 sau pe baza schimbului de informații dintre statele membre în temeiul articolului 38.
9. Statul membru de executare poate solicita Frontex să sprijine executarea deciziei de returnare în conformitate cu capitolul II secțiunea 8 din Regulamentul (UE) 2019/1896. În cazul în care executarea deciziei de returnare nu este sprijinită de Frontex și la cererea statului membru de executare, statul membru emitent acordă o compensație statului membru de executare al cărei quantum nu depășește costurile reale suportate de statul membru de executare. Comisia adoptă o decizie de punere în aplicare pentru a stabili criteriile adecvate pentru fixarea quantumului și a modalităților practice de acordare a compensației. Respectivul act de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura menționată la articolul 49 alineatul (2).
10. Decizia Comisiei menționată la alineatul (2) se publică în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

SECȚIUNEA 3

INTERDICȚIA DE INTRARE

Articolul 10

Emiterea unei interdicții de intrare

1. Deciziile de returnare sunt însoțite de o interdicție de intrare atunci când:
 - a. resortisantul țării terțe face obiectul îndepărtării în conformitate cu articolul 12;
 - b. obligația de returnare nu a fost respectată în termenele stabilite în conformitate cu articolul 13;
 - c. resortisantul țării terțe prezintă un risc pentru securitate în conformitate cu articolul 16.
2. În alte cazuri decât cele enumerate la alineatul (1), autoritățile competente stabilesc dacă o decizie de returnare să fie însoțită sau nu de o interdicție de intrare, ținând seama de circumstanțele relevante, în special de nivelul de cooperare al resortisantului țării terțe.
3. Interdicția de intrare se emite ca parte a deciziei de returnare sau separat, în scris. Interdicția de intrare este notificată resortisantului țării terțe într-o limbă pe care resortisantul țării terțe o înțelege sau despre care se poate presupune în mod rezonabil că o înțelege.
4. Autoritățile competente pot impune o interdicție de intrare fără a emite o decizie de returnare unui resortisant al unei țări terțe care se află în situație de ședere ilegală pe teritoriul statelor membre și a cărui ședere ilegală este depistată în legătură cu verificări la frontieră efectuate la ieșire în conformitate cu articolul 8 din Regulamentul (UE) 2016/399, atunci când acest lucru este justificat de circumstanțele specifice ale fiecărui caz în parte și în conformitate cu principiul proporționalității și cu dreptul la apărare și evitând, pe cât posibil, amânarea plecării resortisantului țării terțe în cauză.

5. Autoritățile competente se pot abține să emită o interdicție de intrare în cazuri individuale din motive umanitare sau dacă resortisantul țării terțe cooperează în mod corespunzător cu autoritățile competente, inclusiv prin înscrierea într-un program de returnare și reintegrare.
6. Durata interdicției de intrare se stabilește ținând seama, în mod adecvat, de toate circumstanțele specifice fiecărui caz și nu depășește 10 ani.
7. Durata interdicției de intrare în temeiul alineatului (6) poate fi prelungită pe perioade succesive de maximum 5 ani. O astfel de prelungire se bazează pe o evaluare individuală, ținând seama în mod corespunzător de toate circumstanțele relevante și, în special, de orice motive justificate în mod corespunzător de autoritățile competente care explică de ce este necesar să se împiedice în continuare intrarea resortisantului țării terțe pe teritoriul statelor membre.
8. Perioada interdicției de intrare începe la data la care resortisantul țării terțe a părăsit teritoriul statelor membre.

Articolul 11

Retragerea, suspendarea sau reducerea duratei unei interdicții de intrare

1. O interdicție de intrare poate fi retrasă sau suspendată ori durata acesteia poate fi redusă în cazul în care resortisantul unei țări terțe:
 - a. demonstrează că a efectuat o returnare voluntară, în conformitate cu o decizie de returnare;
 - b. nu a făcut deja obiectul unei decizii de returnare sau al unui ordin de îndepărtare în trecut;
 - c. nu a intrat pe teritoriul unui stat membru în timp ce o interdicție de intrare era încă în vigoare.
2. O interdicție de intrare poate fi, de asemenea, retrasă, suspendată sau durata acesteia poate fi redusă în cazuri individuale justificate, inclusiv din motive umanitare, ținând seama de toate circumstanțele relevante.
3. Resortisantului țării terțe i se oferă posibilitatea de a solicita retragerea, suspendarea sau reducerea duratei unei interdicții de intrare.

SECȚIUNEA 4

EXECUTAREA RETURNĂRII

Articolul 12

Îndepărtarea

1. Resortisantul țării terțe care face obiectul unei decizii de returnare este îndepărtat de pe teritoriu atunci când:
 - a. resortisantul țării terțe refuză să coopereze cu autoritățile pe parcursul procesului de returnare;
 - b. resortisantul țării terțe se mută într-un alt stat membru fără autorizație, inclusiv în perioada stabilită în conformitate cu articolul 13;
 - c. resortisantul țării terțe intră sub incidența articolului 16;

- d. resortisantul țării terțe nu a părăsit teritoriul statelor membre până la data stabilită în conformitate cu articolul 13.
2. Autoritățile competente din statele membre pot emite, în scris, o decizie administrativă sau judiciară separată prin care se dispune îndepărtarea.
3. Autoritățile competente evaluează respectarea principiului nereturnării în raport cu țara de returnare. Acestea se pot baza pe o evaluare aprofundată existentă a tuturor circumstanțelor relevante, care a fost efectuată în etapele precedente ale procedurii. Se examinează în mod corespunzător modificările circumstanțelor și orice elemente noi care demonstrează existența unui risc. Resortisantul țării terțe în cauză prezintă cât mai curând posibil orice elemente relevante referitoare la situația sa personală.
4. Măsurile coercitive luate pentru a asigura îndepărtarea trebuie să fie necesare și proporționale și, în orice caz, să nu depășească limitele rezonabile. Aceste măsuri se aplică în conformitate cu legislația națională respectând drepturile fundamentale, demnitatea și integritatea fizică a resortisantului în cauză al unei țări terțe.
5. În executarea îndepărtărilor pe calea aerului, statele membre țin cont de orientările comune privind măsurile de securitate care se impun în cazul operațiunilor comune de îndepărtare pe calea aerului, prevăzute în anexa la Decizia 2004/573/CE a Consiliului⁴⁷.
6. În cazuri justificate în mod corespunzător și atunci când resortisantul țării terțe cooperează în mod clar, autoritățile competente pot decide să indice o dată până la care resortisantul țării terțe să părăsească teritoriul statelor membre în conformitate cu articolul 13. În astfel de cazuri, autoritățile competente monitorizează îndeaproape respectarea acestei obligații de către resortisantul țării terțe, inclusiv prin organizarea asistenței pentru transport până la punctul relevant de plecare din Uniune.

Articolul 13

Returnarea voluntară

1. În cazul în care resortisantul țării terțe nu face obiectul îndepărtării în conformitate cu articolul 12, decizia de returnare indică data până la care resortisantul țării terțe trebuie să părăsească teritoriul statelor membre și precizează posibilitatea ca resortisantul țării terțe să plece mai devreme.
2. Data menționată la alineatul (1) se stabilește ținând seama în mod corespunzător de circumstanțele specifice fiecărui caz în parte. Data până la care resortisantul țării terțe trebuie să părăsească teritoriul nu depășește 30 de zile de la data notificării deciziei de returnare.
3. Statele membre pot prevedea o perioadă mai lungă sau pot prelungi perioada pentru părăsirea teritoriului lor în conformitate cu alineatul (1), ținând seama de circumstanțele specifice ale fiecărui caz în parte, cum ar fi legăturile de familie, existența copiilor școlarizați, participarea la un program de sprijinire a returnării și a reintegrării în temeiul articolului 46 alineatul (3) și respectarea obligației de a coopera, astfel cum se prevede la articolul 21. Orice prelungire a perioadei pentru părăsirea teritoriului se acordă în scris resortisantului țării terțe.

⁴⁷ Decizia 2004/573/CE a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind organizarea de zboruri comune pentru expulzarea de pe teritoriul a două sau mai multe state membre a resortisanților țărilor terțe care fac obiectul măsurilor individuale de expulzare (JO L 261, 6.8.2004, p. 28, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dec/2004/573/oj>).

4. Resortisantul țării terțe părăsește teritoriul statelor membre până la data stabilită în temeiul alineatului (1). În caz contrar, resortisantul țării terțe face obiectul îndepărtării în conformitate cu articolul 12.

Articolul 14

Condiții pentru amânarea îndepărtării

1. Îndepărtarea în temeiul articolului 12 se amână în următoarele situații:
 - a. în cazul în care aceasta ar încălca principiul nereturnării sau
 - b. atunci când și atât timp cât este în vigoare suspendarea deciziei de returnare în conformitate cu articolul 28.
2. Îndepărtarea în temeiul articolului 12 poate fi amânată pentru o perioadă corespunzătoare, ținând seama de circumstanțele specifice fiecărui caz.
3. În cazul în care resortisantul țării terțe solicită amânarea îndepărtării, cererea trebuie motivată în mod corespunzător.
4. Atunci când iau o decizie în conformitate cu alineatul (1) sau alineatul (2), statele membre furnizează resortisantului țării terțe în cauză o confirmare scrisă în care sunt indicate perioada de amânare și drepturile acestuia în perioada respectivă.
5. Decizia de amânare a îndepărtării în conformitate cu alineatul (1) sau alineatul (2) se revizuieste cu regularitate și cel puțin o dată la 6 luni.
6. În ceea ce privește situația resortisantului țării terțe pe durata amânării îndepărtării, se iau în considerare următoarele:
 - a. nevoile de bază;
 - b. unitatea familiei cu membrii familiei prezenți pe teritoriul statului membru;
 - c. îngrijirea medicală de urgență și tratamentul de bază al bolilor;
 - d. accesul minorilor la sistemul de învățământ de bază în funcție de durata șederii acestora;
 - e. nevoile speciale ale persoanelor vulnerabile.
7. În cazul în care îndepărtarea este amânată, măsurile prevăzute la articolul 31 pot fi aplicate atunci când sunt îndeplinite condițiile.

Articolul 15

Monitorizarea îndepărtării

1. Statele membre prevăd un mecanism independent de monitorizare a respectării drepturilor fundamentale în timpul operațiunilor de îndepărtare. Statele membre asigură mijloacele adecvate pentru mecanismul independent de monitorizare.
2. Acest mecanism selectează operațiunile de îndepărtare care urmează să fie monitorizate pe baza unei evaluări a riscurilor și își desfășoară activitățile pe baza unei examinări documentare și a unor controale la fața locului care pot fi inopinate. Statele membre informează în prealabil organismul de monitorizare cu privire la viitoarele operațiuni de îndepărtare și asigură accesul la locațiile relevante.
3. Acuzațiile justificate de nerespectare a drepturilor fundamentale în timpul operațiunilor de îndepărtare sunt comunicate autorității naționale competente prin intermediul

mecanismului de monitorizare. Autoritățile competente tratează aceste acuzații în mod eficace și fără întârzieri nejustificate.

Articolul 16

Returnarea resortisanților țărilor terțe care prezintă riscuri pentru securitate

1. Prezentul articol se aplică resortisanților țărilor terțe în cazul în care:
 - a. aceștia reprezintă o amenințare la adresa ordinii publice, a siguranței publice sau a securității naționale;
 - b. există motive întemeiate să se considere că au comis o infracțiune gravă, astfel cum se menționează la articolul 2 alineatul (2) din Decizia-cadru 2002/584/JHA a Consiliului⁴⁸;
 - c. există indicii clare cu privire la intenția acestora de a comite o infracțiune în temeiul literei (b) de la prezentul alineat pe teritoriul unui stat membru.
2. Resortisanții țărilor terțe care intră sub incidența prezentului articol fac obiectul îndepărtării în conformitate cu articolul 12.
3. Prin derogare de la dispozițiile relevante ale prezentului regulament, resortisanții țărilor terțe care intră sub incidența prezentului articol:
 - a. pot face obiectul unei interdicții de intrare emise în conformitate cu articolul 10 care depășește durata maximă menționată la articolul 10 alineatul (6) cu o perioadă suplimentară de maximum 10 ani;
 - b. pot fi luați în custodie publică în conformitate cu articolul 29 alineatul (3) litera (c);
 - c. pot fi luați în custodie publică în penitenciare și ținuti separat de deținuții de drept comun;
 - d. pot face obiectul luării în custodie publică pentru o perioadă care depășește durata maximă menționată la articolul 32 alineatul (3), care este stabilită de o autoritate judiciară ținând seama de circumstanțele fiecărui caz în parte și care face obiectul unei revizuirii de către o autoritate judiciară cel puțin o dată la trei luni.
4. Prin derogare de la dispozițiile articolului 28 alineatele (2) și (3), executarea unei decizii de returnare emise unui resortisant al unei țări terțe care intră sub incidența prezentului articol nu se suspendă decât dacă există un risc de încălcare a principiului nereturnării.

Articolul 17

Returnarea într-o țară terță cu care există un acord sau o înțelegere

1. Returnarea, în sensul articolului 4 primul paragraf punctul 3 litera (g), a resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală necesită încheierea unui acord sau a unei înțelegeri cu o țară terță. Un astfel de acord sau o astfel de înțelegere poate fi încheiat(ă) doar cu o țară terță în care sunt respectate standardele și principiile internaționale privind drepturile omului în conformitate cu dreptul internațional, inclusiv principiul nereturnării.

⁴⁸ Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre – Declarații făcute de anumite state membre cu privire la adoptarea deciziei-cadru (JO L 190, 18.7.2002, p. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec_framw/2002/584/oj).

2. Un acord sau o înțelegere în temeiul alineatului (1) prevede următoarele:
 - a. procedurile aplicabile transferului resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală de pe teritoriul statelor membre către țara terță menționată la alineatul (1);
 - b. condițiile de ședere a resortisantului țării terțe în țara terță menționată la alineatul (1), inclusiv obligațiile și responsabilitățile statului membru și, respectiv, ale țării terțe în cauză;
 - c. după caz, modalitățile de returnare ulterioară în țara de origine sau în altă țară în care resortisantul țării terțe decide în mod voluntar să se întoarcă, precum și consecințele în cazul în care acest lucru nu este posibil;
 - d. obligațiile țării terțe, astfel cum sunt menționate la alineatul (1) a doua teză;
 - e. un organism sau un mecanism independent de monitorizare a aplicării efective a acordului sau a înțelegerii;
 - f. consecințele în cazul încălcării acordului sau a înțelegerii sau al unei schimbări semnificative care are un impact negativ asupra situației din țara terță.
3. Înainte de încheierea unui acord sau a unei înțelegeri în temeiul alineatului (1), statele membre informează Comisia și celelalte state membre.
4. Minorii neînsoțiți și familiile cu minori nu se returnează într-o țară terță menționată la alineatul (1).

SECȚIUNEA 5

RETURNAREA MINORILOR

Articolul 18

Interesul superior al copilului

Atunci când se aplică dispozițiile prezentului regulament, considerentul primordial este interesul superior al copilului.

Articolul 19

Evaluarea vârstei minorilor

În cazul în care, ca urmare a declarațiilor resortisantului țării terțe, a dovezilor documentare disponibile sau a altor elemente pertinente, există îndoieli cu privire la faptul că resortisantul respectiv este minor, autoritatea competentă poate efectua o evaluare multidisciplinară, inclusiv o evaluare psihosocială, realizată de profesioniști calificați, pentru determinarea vârstei resortisantului țării terțe. Articolul 25 din Regulamentul (UE) 2024/1348 se aplică prin analogie acestui tip de evaluare.

Articolul 20

Returnarea minorilor neînsoțiți

1. Înainte de a decide emiterea unei decizii de returnare pentru un minor neînsoțit, organismele corespunzătoare, altele decât autoritățile care efectuează returnarea, trebuie să furnizeze asistență în concordanță cu interesul superior al copilului.
2. Un reprezentant sau o persoană care este formată pentru a proteja interesul superior al copilului este numit(ă) să reprezinte, să asiste și să acționeze, după caz, în numele minorului neînsoțit în cadrul procesului de returnare. Se asigură faptul că reprezentantul

desemnat este format în mod corespunzător în ceea ce privește comunicarea adaptată copiilor și vârstei și vorbește o limbă pe care minorul o înțelege. Persoana respectivă este persoana desemnată să acționeze în calitate de reprezentant în temeiul Directivei (UE) 2024/1346, în cazul în care persoana respectivă a fost desemnată în conformitate cu articolul 27 din respectiva directivă.

3. Minorul neînsoțit este audiat fie direct, fie prin intermediul reprezentantului sau al persoanei formate menționate la alineatul (2), inclusiv în contextul determinării interesului superior al copilului. Înaintea îndepărtării unui minor neînsoțit de pe teritoriul unui stat membru, autoritățile statului membru respectiv se asigură că acesta este returnat unui membru al familiei sale, unui tutore desemnat sau unor centre de primire corespunzătoare în țara de returnare.

Capitolul III

OBLIGAȚIILE RESORTISANTULUI ȚĂRII TERȚE

Articolul 21

Obligația de cooperare

1. Resortisanții țărilor terțe au obligația de a coopera cu autoritățile competente ale statelor membre în toate etapele procedurilor de returnare și readmisie și de a respecta obligația de a părăsi teritoriul statelor membre. Resortisanții țărilor terțe furnizează autorităților competente, fără întârzieri nejustificate, informații cu privire la orice modificări ale situației lor individuale care sunt relevante în sensul articolului 5.
2. Resortisanții țărilor terțe au obligația:
 - a. să rămână pe teritoriul statului membru competent pentru procedura de returnare care îi vizează și să nu se sustragă în alt stat membru;
 - b. să furnizeze, la cererea autorităților competente și fără întârzieri nejustificate, toate informațiile și documentele fizice pe care le dețin și care sunt necesare pentru stabilirea sau verificarea identității sau care sunt relevante în alt mod în cadrul procedurii de returnare și readmisie;
 - c. să nu distrugă și să nu elimine în alt mod astfel de documente, să nu utilizeze pseudonime cu intenție frauduloasă, să nu furnizeze alte informații false în formă orală sau scrisă și să nu se opună în alt mod în mod fraudulos procedurii de returnare sau de readmisie;
 - d. să furnizeze o explicație în cazul în care nu dețin un document de identitate sau de călătorie;
 - e. să furnizeze informații cu privire la țările terțe tranzitate;
 - f. să furnizeze date biometrice, astfel cum sunt definite la articolul 2 alineatul (1) litera (s) din Regulamentul (UE) 2024/1358 al Parlamentului European și al Consiliului⁴⁹;

⁴⁹ Regulamentul (UE) 2024/1358 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 mai 2024 privind instituirea sistemului „Eurodac” pentru compararea datelor biometrice în scopul aplicării eficiente a Regulamentelor (UE) 2024/1351 și (UE) 2024/1350 ale Parlamentului European și ale Consiliului și a Directivei 2001/55/CE a Consiliului și al identificării resortisanților din țări terțe și a apatrizilor în situație de ședere ilegală și privind cererile de comparare cu datele Eurodac prezentate de autoritățile de aplicare a legii din statele membre și de Europol cu scopul de a asigura respectarea legii, de modificare

- g. să furnizeze date precise de contact, inclusiv locul de reședință actual, adresa, numărul de telefon la care pot fi contactați și, dacă este disponibilă, o adresă de e-mail;
 - h. să furnizeze, fără întârzieri nejustificate, informații cu privire la orice modificare a datelor de contact menționate la litera (g);
 - i. să rămână disponibili în conformitate cu articolul 23 pe tot parcursul procedurilor de returnare și readmisie și, în special, să se prezinte la punctul de plecare pentru transportul în vederea returnării;
 - j. să furnizeze toate informațiile și declarațiile necesare în contextul cererilor depuse la autoritățile competente din țările terțe relevante în scopul obținerii documentelor de călătorie și să coopereze în măsura necesară cu aceste autorități ale țărilor terțe;
 - k. atunci când este necesar, să se prezinte personal sau, dacă acest lucru este dificil, prin videoconferință la autoritățile naționale competente și la autoritățile competente din țara terță la locul indicat de aceste autorități, în cazul în care acest lucru este necesar pentru stabilirea cetățeniei;
 - l. atunci când autoritățile competente solicită acest lucru, să participe la activități de consiliere în materie de returnare și reintegrare.
3. Informațiile și documentele fizice menționate la alineatul (2) litera (b) sau, atunci când acestea nu sunt disponibile, copiile acestora includ în special declarațiile resortisanților țărilor terțe și orice documente pe care le dețin cu privire la:
- a. numele, data și locul nașterii, sexul și cetățenia sau cetățeniile sau faptul că resortisantul țării terțe este apatrid;
 - b. membrii familiilor acestora și alte date cu caracter personal ale resortisanților țărilor terțe, dacă sunt relevante pentru desfășurarea procedurii de returnare sau de readmisie sau pentru stabilirea țării de returnare;
 - c. tipul, numărul, perioada de valabilitate și țara emitentă ale oricărui document de identitate sau de călătorie al resortisanților țărilor terțe și ale altor documente furnizate de aceștia pe care autoritatea competentă le consideră relevante în scopul identificării lor, al desfășurării procedurii de returnare sau de readmisie și al stabilirii țării de returnare;
 - d. orice permis de ședere sau orice altă autorizație care conferă resortisanților țărilor terțe un drept de ședere, eliberat(ă) de un alt stat membru sau de o țară terță;
 - e. orice decizie de returnare emisă de un alt stat membru;
 - f. țara sau țările și locul sau locurile de reședință anterioare, rutele de călătorie și documentele de călătorie.
4. În cazul în care autoritățile competente decid să păstreze orice document necesar în scopul pregătirii returnării, astfel cum se menționează la alineatul (2) litera (b), acestea se asigură că resortisantul țării terțe primește imediat fotocopii sau, la alegerea persoanei, evidențe electronice ale documentelor originale. În contextul returnării în temeiul

a Regulamentelor (UE) 2018/1240 și (UE) 2019/818 ale Parlamentului European și ale Consiliului și de abrogare a Regulamentului (UE) nr. 603/2013 al Parlamentului European și al Consiliului (JO L, 2024/1358, 22.5.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1358/oj>).

articolului 13, autoritățile competente îi înapoiază aceste documente resortisantului țării terțe fie în momentul plecării, fie la sosirea în țara terță.

5. Resortisantul țării terțe acceptă orice comunicare transmisă de autoritățile competente prin telefon, poștă electronică sau poștă, care utilizează cele mai recente date de contact indicate de el însuși autorităților competente în conformitate cu alineatul (2) literele (g) și (h). Statele membre fie stabilesc în dreptul intern metoda de comunicare și momentul în care comunicarea este considerată primită de resortisantul țării terțe și notificată acestuia, fie utilizează sistemele digitale dezvoltate și/sau sprijinite de Uniune în scopul unei astfel de comunicări.
6. Resortisantul țării terțe poate fi percheziționat sau bunurile sale personale pot fi percheziționate atunci când acest lucru este necesar și justificat în mod corespunzător în scopul procedurii de returnare sau de readmisie și fără a aduce atingere niciunei percheziții efectuate din motive de securitate. Orice percheziție a resortisantului unei țări terțe efectuată în temeiul prezentului regulament trebuie să respecte drepturile fundamentale, în special principiile demnității umane și integrității fizice și psihice, și face obiectul garanțiilor și căilor de atac prevăzute în dreptul intern.

Articolul 22

Consecințe în caz de nerespectare a obligației de cooperare

În cazul nerespectării obligațiilor prevăzute la articolul 21 alineatul (2) literele (a)-(k), statele membre prevăd posibilitatea de a impune resortisantului țării terțe, în urma unei evaluări individuale, măsuri eficiente, proporționale și disuasive dintre următoarele:

- (1) refuzarea sau reducerea anumitor prestații și alocații acordate în temeiul legislației statelor membre resortisanților țărilor terțe în cauză, cu excepția cazului în care acest lucru ar împiedica persoanele respective să își satisfacă nevoile de bază;
- (2) refuzarea sau reducerea stimulentele acordate pentru promovarea returnării voluntare în conformitate cu articolul 13 sau reducerea asistenței din programele de returnare și reintegrare în temeiul articolului 46 alineatul (3);
- (3) confiscarea documentelor de identitate sau de călătorie, cu condiția ca resortisantul țării terțe să primească o copie;
- (4) refuzarea sau retragerea permisului de muncă, în temeiul dreptului intern;
- (5) prelungirea duratei unei interdicții de intrare în conformitate cu articolul 10 alineatul (7);
- (6) sancțiuni financiare.

Articolul 23

Disponibilitatea pentru procesul de returnare

1. Pentru a asigura o returnare rapidă, eficientă și eficace, resortisanții țărilor terțe, pe durata procedurii de returnare, fac obiectul uneia sau mai multora dintre următoarele măsuri:
 - a. repartizarea într-o zonă geografică de pe teritoriul statului membru în care aceștia pot circula liber;
 - b. stabilirea reședinței la o adresă specifică;

- c. prezentarea în fața autorităților competente la o dată precizată sau la intervale rezonabile.
- 2. Alineatul (1) se aplică numai în măsura în care este compatibil cu nevoile speciale ale persoanelor vulnerabile și cu interesul superior al copilului.
- 3. La cerere, autoritățile competente pot acorda resortisantului țării terțe permisiunea:
 - a. de a părăsi temporar zona geografică din motive familiale urgente și grave justificate în mod corespunzător sau pentru a primi un tratament medical necesar care nu este disponibil în zona geografică respectivă;
 - b. de a-și stabili temporar reședința în afara locului desemnat în conformitate cu alineatul (1) litera (b);
 - c. de a nu respecta temporar obligația de a se prezenta în fața autorităților.
- 4. Deciziile privind permisiunile enumerate la alineatul (3) primul paragraf se iau în mod obiectiv și imparțial pe baza examinării pe fond a cazului individual, iar dacă se refuză permisiunea, deciziile se motivează.
- 5. Resortisantul țării terțe nu trebuie să ceară permisiunea pentru a participa la întâlnirile programate cu autoritățile și instanțele în cazul în care prezența sa este necesară. Resortisantul țării terțe informează autoritățile competente cu privire la întâlnirile respective.
- 6. Deciziile luate în conformitate cu alineatul (1) literele (b) și (c) se iau în scris, trebuie să fie proporționale și să țină seama de circumstanțele specifice ale resortisantului țării terțe în cauză.

Capitolul IV

GARANȚII ȘI CĂI DE ATAC

SECȚIUNEA 1

GARANȚII PROCEDURALE

Articolul 24

Dreptul la informare

- 1. Resortisanții țărilor terțe care fac obiectul procedurii de returnare trebuie să fie informați fără întârzieri nejustificate cu privire la următoarele:
 - a. scopul, durata și etapele procedurii de returnare, precum și cu privire la căile de atac disponibile și termenele pentru introducerea respectivelor căi de atac;
 - b. drepturile și obligațiile resortisanților țărilor terțe în cursul procedurii de returnare, astfel cum sunt prevăzute la articolul 21 și la articolul 23, consecințele nerespectării prevăzute la articolul 22, existența unei semnalări privind returnarea referitoare la persoana respectivă în Sistemul de informații Schengen și recunoașterea și executarea unei decizii de returnare emise de un alt stat membru în conformitate cu articolul 9;
 - c. consilierea și programele în materie de returnare și reintegrare prevăzute la articolul 46;

- d. drepturile și obligațiile procedurale ale acestora pe tot parcursul procedurii de returnare, în conformitate cu prezentul regulament și cu dreptul intern, în special dreptul la asistență și reprezentare juridice prevăzut la articolul 25.
2. Informațiile furnizate se prezintă fără întârzieri nejustificate, într-un limbaj simplu și accesibil și într-o limbă pe care resortisantul țării terțe o înțelege sau se presupune în mod rezonabil că o înțelege, inclusiv prin traducere scrisă sau interpretare orală, în funcție de necesități. Aceste informații sunt furnizate prin intermediul unor fișe de informații standard, fie pe suport de hârtie, fie în format electronic. În cazul minorilor, informațiile se furnizează într-un mod adaptat copiilor și vârstei lor și cu implicarea titularului răspunderii părintești sau a reprezentantului menționat la articolul 20 alineatul (2). Resortisantului țării terțe i se oferă posibilitatea de a confirma că a primit informațiile.

Articolul 25

Asistență și reprezentare juridice

1. În cazul unei căi de atac sau al unei proceduri de control în fața unei autorități judiciare în conformitate cu articolul 27, statele membre, la cererea resortisantului țării terțe, se asigură că se pune la dispoziție asistență și reprezentare juridice gratuite, în măsura în care este necesar pentru a garanta dreptul la o cale de atac efectivă și la un proces echitabil.
2. Minorii neînsoțiți beneficiază automat de asistență și reprezentare juridice gratuite.
3. Asistența și reprezentarea juridice constau în pregătirea căii de atac sau a cererii de control, incluzând cel puțin pregătirea actelor de procedură necesare în temeiul dreptului intern și, în cazul unei audieri, participarea la audierea respectivă în fața unei autorități judiciare pentru a asigura exercitarea efectivă a dreptului la apărare. Această asistență nu aduce atingere asistenței prevăzute de Regulamentul (UE) 2024/1348.
4. Asistența și reprezentarea juridice gratuite se acordă de către consilieri juridici sau alte persoane calificate în mod adecvat, admise sau autorizate în temeiul dreptului intern și ale căror interese nu se află în conflict și nu ar putea fi potențial în conflict cu cele ale resortisantului țării terțe.
5. Furnizarea de asistență și reprezentare juridice gratuite în cadrul procedurii căii de atac poate fi exclusă de statele membre în cazul în care:
 - a. se consideră că resortisantul țării terțe dispune de resurse suficiente pentru a-și permite asistență și reprezentare juridice pe propria cheltuială;
 - b. se consideră că în ce privește calea de atac, aceasta nu are perspective concrete de succes sau este abuzivă;
 - c. calea de atac sau controlul se încadrează, astfel cum se prevede în dreptul intern, la un al doilea nivel sau la un nivel superior al procedurii în cauză, incluzând reaudieri sau controale ale căii de atac;
 - d. resortisantul țării terțe este deja asistat sau reprezentat de un consilier juridic.
6. Resortisantul țării terțe care solicită asistență și reprezentare juridice gratuite își divulgă situația financiară.
7. Cu excepția oricărei asistențe acordate minorilor neînsoțiți și în conformitate cu respectarea esenței dreptului la o cale de atac efectivă, statele membre pot:

- a. să impună limite monetare sau temporale pentru furnizarea de asistență și reprezentare juridice gratuite, cu condiția ca aceste limite să nu fie arbitrare și să nu restricționeze în mod nejustificat accesul la asistență și reprezentare juridice gratuite și nici să nu submineze exercitarea dreptului la apărare;
 - b. să solicite rambursarea totală sau parțială a oricăror costuri suportate în cazul în care situația financiară a resortisantului țării terțe s-a îmbunătățit în cursul procedurii de returnare sau în cazul în care decizia de a oferi asistență și reprezentare juridice gratuite a fost luată pe baza unor informații false furnizate de resortisantul țării terțe;
 - c. să prevadă, în ceea ce privește onorariile și alte costuri și rambursări, că resortisanții țărilor terțe beneficiază de un tratament egal, însă nu mai favorabil decât tratamentul acordat în general resortisanților proprii în chestiuni referitoare la asistența juridică.
8. Statele membre stabilesc norme procedurale specifice privind modalitățile de depunere și prelucrare a cererilor pentru acordarea de asistență și reprezentare juridice gratuite sau aplică normele privind cererile similare din dreptul intern, cu condiția ca aceste norme să nu facă excesiv de dificil ori imposibil accesul la asistența și reprezentarea juridice gratuite.
 9. În cazul în care decizia de a nu acorda asistență și reprezentare juridice gratuite este luată de către o autoritate, alta decât o autoritate judiciară, pe motiv că se consideră că în ce privește calea de atac, aceasta nu are perspective concrete de succes sau este abuzivă, solicitantul are dreptul la o cale de atac efectivă în fața unei autorități judiciare împotriva acestei decizii. În acest scop, solicitantul are dreptul de a solicita asistență și reprezentare juridice gratuite.
 10. Statele membre pot să prevadă acordarea de asistență și reprezentare juridice gratuite în cadrul procedurii administrative în conformitate cu dreptul intern.

SECȚIUNEA 2

CĂI DE ATAC

Articolul 26

Dreptul la o cale de atac efectivă

1. Resortisantului țării terțe în cauză i se acordă posibilitatea unei căi de atac efective pentru a contesta deciziile menționate la articolul 7, la articolul 10 și la articolul 12 alineatul (2) în fața unei autorități judiciare competente.
2. Calea de atac efectivă prevede o examinare deplină și *ex nunc* atât a elementelor de fapt, cât și a elementelor de drept.
3. Statele membre se asigură că respectarea cerințelor care decurg din principiul nereturnării este verificată de autoritatea judiciară competentă la cererea resortisantului țării terțe sau din oficiu.

Articolul 27

Calea de atac în fața unei autorități judiciare competente

1. În scopul asigurării dreptului la o cale de atac efectivă în conformitate cu articolul 26, statele membre stabilesc în dreptul lor intern termene rezonabile pentru examinarea de către autoritatea judiciară competentă de prim grad de jurisdicție a deciziilor menționate la articolul 7, la articolul 10 și la articolul 12 alineatul (2), care să prevadă o examinare

adecvată și completă a căii de atac. Termenul pentru introducerea unei căi de atac în fața unei autorități judiciare de prim grad de jurisdicție nu trebuie să depășească 14 zile.

2. Termenele menționate la alineatul (1) încep să curgă de la data la care oricare dintre deciziile menționate la articolul 7, la articolul 10 și la articolul 12 alineatul (2) este notificată resortisantului țării terțe sau de la o altă dată care urmează să fie stabilită în dreptul intern, în special atunci când resortisantul țării terțe în cauză s-a sustras procedurii.
3. În cazul în care o decizie de returnare se bazează pe o decizie de refuz sau de încetare a șederii legale sau este emisă în cadrul aceluiași act ca și o decizie de refuz sau de încetare a șederii legale, termenele pentru introducerea unei căi de atac împotriva deciziei de returnare pot fi cele prevăzute în dreptul intern pentru introducerea unei căi de atac împotriva unei decizii de încetare sau de refuz al șederii legale.
4. Atunci când o interdicție de intrare este emisă împreună cu o decizie de returnare, astfel cum se menționează la articolul 7, aceasta este atacată împreună cu decizia de returnare respectivă, în fața aceleiași autorități judiciare și în cadrul aceleiași proceduri judiciare și în aceleași termene. Atunci când o interdicție de intrare este emisă separat de decizia de returnare sau este singura decizie care poate fi atacată, aceasta poate face obiectul unei căi de atac separate. Termenele pentru introducerea unor astfel de proceduri judiciare separate sunt aceleași cu cele prevăzute în cazul în care interdicția de intrare este atacată împreună cu decizia de returnare.
5. În cazul în care documentele nu sunt prezentate în timp util, astfel cum stabilește autoritatea judiciară competentă, în situația în care traducerea trebuie să fie furnizată de solicitant, sau în cazul în care documentele nu sunt prezentate în timp util pentru ca autoritatea judiciară să asigure traducerea acestora în situația în care traducerea este asigurată de autoritatea judiciară competentă, autoritatea judiciară poate refuza să ia în considerare documentele respective.

Articolul 28

Efectul suspensiv

1. Executarea deciziilor emise în temeiul articolului 7, al articolului 10 și al articolului 12 alineatul (2) se suspendă până la expirarea termenului în care se poate exercita dreptul la o cale de atac efectivă în fața unei autorități judiciare de prim grad de jurisdicție menționat la articolul 27.
2. Resortisanților țărilor terțe li se acordă dreptul de a depune o cerere de suspendare a executării unei decizii de returnare înainte de expirarea termenului în care aceștia își pot exercita dreptul la o cale de atac efectivă în fața unei autorități judiciare de prim grad de jurisdicție menționat la articolul 27. O autoritate judiciară are competența de a decide, în urma unei examinări atât a elementelor de fapt, cât și a elementelor de drept, dacă executarea deciziei de returnare ar trebui să fie suspendată până la soluționarea căii de atac. Executarea deciziei de returnare se suspendă în cazul în care există un risc de încălcare a principiului nereturnării.
3. În cazul în care se introduce o nouă cale de atac împotriva unei hotărâri pronunțate în urma unei prime căi de atac sau a unei căi de atac ulterioare, executarea unei decizii de returnare nu se suspendă, cu excepția cazului în care resortisantul țării terțe solicită suspendarea, iar o autoritate judiciară competentă decide să o acorde, ținând seama în mod corespunzător de circumstanțele specifice ale cazului individual.

4. Decizia privind cererea de suspendare a executării unei decizii de returnare se ia în termen de 48 de ore. În cazurile care implică elemente complexe de fapt sau de drept, acest termen poate fi depășit.

Capitolul V

PREVENIREA SUSTRAGERII ȘI LUAREA ÎN CUSTODIE PUBLICĂ

Articolul 29

Motive de luare în custodie publică

1. Statele membre pot lua în custodie publică un resortisant al unei țări terțe în temeiul prezentului regulament pe baza unei evaluări individuale a fiecărui caz și numai în măsura în care luarea în custodie publică este proporțională.
2. Statele membre pot ține în custodie publică un resortisant al unei țări terțe numai în scopul pregătirii returnării sau al efectuării îndepărtării.
3. Măsura de luare în custodie publică a unui resortisant al unei țări terțe se poate dispune numai în baza unuia sau mai multora dintre următoarele motive de luare în custodie publică:
 - a. riscul de sustragere stabilit în conformitate cu articolul 30;
 - b. resortisantul țării terțe evită sau împiedică pregătirea returnării sau procesul de îndepărtare;
 - c. resortisantul țării terțe prezintă riscuri în materie de securitate în conformitate cu articolul 16;
 - d. pentru a stabili sau a verifica identitatea sau cetățenia acestuia;
 - e. nerespectarea măsurilor dispuse în temeiul articolului 31.
4. Respectivele motive de luare în custodie publică se stabilesc în dreptul intern.
5. Autoritățile administrative sau judiciare dispun măsurile de luare în custodie publică. Luarea în custodie publică se dispune printr-o decizie scrisă în care se precizează motivele de fapt și de drept pe care se întemeiază, precum și informații cu privire la căile de atac disponibile. Decizia este notificată resortisantului țării terțe într-o limbă pe care resortisantul țării terțe o înțelege sau despre care se poate presupune în mod rezonabil că o înțelege.
6. Atunci când iau în custodie publică un resortisant al unei țări terțe în temeiul alineatului (2), statele membre iau în considerare orice semne vizibile, declarații sau comportamente legate de resortisantul țării terțe sau făcute sau prezentate de acesta care indică faptul că acesta este o persoană vulnerabilă.

Articolul 30

Riscul de sustragere

1. În absența unor dovezi contrare, există un risc de sustragere într-un caz individual atunci când este îndeplinit unul dintre următoarele criterii:
 - a. resortisantul țării terțe s-a deplasat fără autorizație pe teritoriul unui alt stat membru sau al altor state membre, inclusiv în urma unui tranzit printr-o țară terță, sau încearcă să facă acest lucru;

- b. resortisantul țării terțe face obiectul unei decizii de returnare sau al unei decizii de executare emise de un alt stat membru decât cel pe teritoriul căruia persoana se află în prezent în situație de ședere ilegală, inclusiv astfel cum s-a detectat prin semnalările introduse în Sistemul de informații Schengen în temeiul Regulamentului (UE) 2018/1860;
 - c. nerespectarea măsurilor dispuse în temeiul articolului 23.
2. În cazurile care nu intră sub incidența alineatului (1), riscul de sustragere se stabilește pe baza unei evaluări globale a circumstanțelor specifice fiecărui caz în parte și atunci când este îndeplinit unul dintre următoarele criterii privind resortisantul țării terțe în cauză:
- a. lipsa reședinței, a unui domiciliu stabil sau a unei adrese fiabile;
 - b. exprimarea explicită a intenției de nerespectare a măsurilor legate de returnare aplicate în temeiul prezentului regulament sau acțiuni care demonstrează în mod clar intenția de a nu respecta astfel de măsuri;
 - c. nerespectarea obligațiilor care decurg dintr-o decizie de returnare până la data până la care resortisantul țării terțe trebuie să părăsească teritoriul statelor membre, astfel cum se prevede la articolul 13;
 - d. nerespectarea obligației de a coopera cu autoritățile competente ale statelor membre în toate etapele procedurilor desfășurate în temeiul prezentului regulament, astfel cum se menționează la articolul 21 alineatul (2) literele (a)-(k);
 - e. atunci când plecarea este iminentă și există motive serioase să se creadă că resortisantul țării terțe intenționează să încalce obligația de cooperare prevăzută la articolul 21 alineatul (2) litera (l);
 - f. utilizarea unor documente de identitate sau de călătorie, a unor permise de ședere sau vize ori a unor documente care justifică condițiile de intrare false sau falsificate, distrugerea sau eliminarea în alt mod a unor astfel de documente, utilizarea de pseudonime cu intenții frauduloase, furnizarea de alte informații false sub formă verbală sau scrisă sau împotrivirea frauduloasă în alt mod la procedura de returnare sau de readmisie;
 - g. împotrivirea violentă la procedura de returnare;
 - h. reintrarea în Uniune cu încălcarea unei interdicții de intrare valabile.

Articolul 31

Alternative la luarea în custodie publică

1. Statele membre prevăd în dreptul intern măsuri alternative la luarea în custodie publică. Astfel de măsuri se dispun ținând seama de circumstanțele individuale ale resortisantului țării terțe în cauză, inclusiv de eventualele vulnerabilități, și trebuie să fie proporționale cu nivelul riscului de sustragere evaluat în conformitate cu articolul 30.
2. În acest scop, statele membre prevăd oricare dintre următoarele măsuri:
 - a. obligația de a se prezenta periodic în fața autorităților competente cu o frecvență de până la 3 zile, în funcție de circumstanțele individuale;
 - b. obligația de a preda documentele de identitate sau de călătorie autorităților competente;
 - c. obligația de a locui într-un loc desemnat de autoritățile competente;

- d. depunerea unei garanții financiare adecvate;
 - e. utilizarea supravegherii electronice, inclusiv a garanțiilor și procedurilor prevăzute de dreptul intern.
3. Decizia de aplicare a măsurilor menționate la alineatul (2) conține motivele relevante de fapt și de drept.
 4. Orice decizie de a aplica măsurile menționate la alineatul (2) al prezentului articol le este notificată resortisanților țărilor terțe, aceștia fiind informați cu privire la consecința nerespectării deciziei respective, inclusiv în temeiul articolului 29 alineatul (3) litera (e), precum și cu privire la căile de atac menționate la alineatul (5) al prezentului articol.
 5. Statele membre se asigură că deciziile luate în conformitate cu alineatul (2) al prezentului articol sunt supuse rapid controlului de către o autoritate judiciară la cererea persoanei în cauză sau din oficiu și cel târziu în termen de două luni.

Articolul 32

Perioada de luare în custodie publică

1. Luarea în custodie publică se menține un timp cât mai scurt și pe toată durata în care se îndeplinesc condițiile stabilite la articolul 29 și în măsura în care este necesar pentru a asigura punerea în aplicare cu succes a măsurii de returnare.
2. Atunci când se constată că nu mai sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 29, luarea în custodie publică încetează să mai fie justificată, iar resortisantul țării terțe trebuie să fie eliberat. O astfel de eliberare nu împiedică aplicarea măsurilor de prevenire a riscului de sustragere în conformitate cu articolul 31.
3. Luarea în custodie publică nu poate depăși 12 luni într-un anumit stat membru. Luarea în custodie publică poate fi prelungită cu maximum 12 luni într-un anumit stat membru atunci când este probabil ca procedura de returnare să dureze mai mult din cauza lipsei de cooperare a resortisantului țării terțe în cauză sau din cauza întârzierilor în obținerea documentelor necesare din țările terțe.
4. Expirarea perioadei maxime de luare în custodie publică în conformitate cu alineatul (3) nu împiedică aplicarea măsurilor în conformitate cu articolul 31.

Articolul 33

Controlul ordinelor de luare în custodie publică

1. Luarea în custodie publică face obiectul unui control la intervale regulate de timp și cel puțin o dată la trei luni, fie la cererea resortisantului țării terțe în cauză, fie din oficiu.
2. Luarea în custodie publică a minorilor neînsoțiți face obiectul unui control din oficiu la intervale regulate de timp și cel puțin o dată la trei luni.
3. În cazul în care luarea în custodie publică a fost dispusă sau prelungită de autoritățile administrative, statele membre se asigură că toate faptele, probele și observațiile relevante prezentate în cursul procedurilor fac obiectul controlului jurisdicțional, prevăzând:
 - a. ca orice control jurisdicțional al legalității luării în custodie publică să se încheie cât mai repede posibil după începerea luării în custodie publică și în termen de cel mult 15 zile de la data luării în custodie publică sau

- b. ca resortisantului țării terțe în cauză să i se acorde dreptul de a intenta o acțiune în justiție în virtutea căreia legalitatea măsurii de luare în custodie publică să facă obiectul unui control jurisdicțional care să se încheie cât mai rapid posibil de la inițierea acțiunii relevante și în termen de cel mult 15 zile de la inițierea acțiunii. În astfel de cazuri, statele membre îl informează imediat după luarea în custodie publică pe resortisantul țării terțe în cauză cu privire la posibilitatea intentării unei astfel de acțiuni.

Articolul 34

Condițiile de luare în custodie publică

1. Luarea în custodie publică se efectuează, de regulă, în centre specializate, inclusiv în unități specializate ale altor centre. Dacă un stat membru nu poate asigura luarea în custodie publică în astfel de centre și trebuie să recurgă la cazarea în cadrul unui penitenciar, resortisanții țărilor terțe trebuie separați de deținuții de drept comun.
2. Resortisanții țărilor terțe luați în custodie publică trebuie să aibă acces la spații în aer liber.
3. Resortisanților țărilor terțe luați în custodie publică li se va permite, la cerere, să ia în timp util legătura cu reprezentanții lor legali, membrii de familie și autoritățile consulare competente.
4. Se acordă o atenție deosebită nevoilor speciale ale persoanelor vulnerabile luate în custodie publică și acestora li se asigură cazare specială. Resortisanților țărilor terțe luați în custodie publică li se asigură îngrijirea medicală de urgență și tratamentul de bază al bolilor.
5. Reprezentanții legali, membrii familiei, autoritățile consulare competente și organizațiile și organisme naționale, internaționale și neguvernamentale relevante și competente trebuie să aibă posibilitatea de a vizita orice centru de cazare și de a comunica cu resortisanții țărilor terțe și de a-i vizita în condiții care respectă viața privată. Aceste vizite pot fi supuse unei autorizări.
6. Resortisanților țărilor terțe luați în custodie publică li se oferă în scris informații care le explică normele aplicate în centru și care prezintă drepturile și obligațiile lor, într-un limbaj simplu și inteligibil și într-o limbă pe care aceștia o înțeleg. Aceste informații se referă la dreptul lor în conformitate cu legislația națională de a lua legătura cu persoanele sau organisme menționate la alineatele (3) și (5).

Articolul 35

Condiții pentru luarea în custodie publică a minorilor și a familiilor

1. Minorii neînsoțiți și familiile cu minori sunt luate în custodie publică numai în ultimă instanță și pentru perioada de timp pertinentă cea mai scurtă cu putință, ținând cont de interesul superior al copiilor.
2. Familiile și minorii neînsoțiți luați în custodie publică în pregătirea returnării beneficiază de cazare separată, care să le asigure un nivel corespunzător de intimitate. Personalul trebuie să fie instruit în mod corespunzător, iar centrele trebuie să fie adaptate pentru a ține seama de nevoile persoanelor de aceeași vârstă și de același sex, inclusiv în materie de igienă, alimente, servicii de sănătate și alte infrastructuri adecvate.
3. Minorii luați în custodie publică trebuie să aibă posibilitatea de a exercita activități de agrement, inclusiv joaca și activități recreative adaptate vârstei lor și trebuie să aibă

acces la educație în formatul cel mai potrivit în funcție de durata luării lor în custodie publică.

Capitolul VI

READMISIA

Articolul 36

Procedura de readmisie

1. La emiterea unei decizii de returnare executorii și în pofida articolului 28, autoritățile competente, cu sprijinul Frontex, după caz, inițiază în mod sistematic și fără întârzieri nejustificate procedura de readmisie.
2. Atunci când trebuie obținut un document de călătorie de la autoritățile țării terțe, autoritățile competente transmit o cerere de readmisie. Această cerere de readmisie include, după caz, o cerere de confirmare a cetățeniei și o cerere de eliberare a unui document de călătorie. Cererile de readmisie se transmit fără întârziere și, atunci când este posibil, utilizând formularul-tip menționat la alineatul (6).
3. Autoritățile competente pot transmite cererea de document de călătorie separat în cazul în care este preferabil din motive juridice sau operaționale, inclusiv din cauza duratei de valabilitate a documentului de călătorie care urmează să fie eliberat și a imposibilității resortisantului țării terțe de a primi documentul de călătorie imediat după confirmarea cetățeniei. Atunci când este cazul, documentul european de călătorie pentru returnare se utilizează în conformitate cu instrumentul de readmisie aplicabil și cu Regulamentul (UE) 2016/1953⁵⁰.
4. Informațiile privind rezultatul cererii de confirmare a cetățeniei și documentul de călătorie obținut se încarcă în Sistemul de informații Schengen de către autoritatea competentă în cauză. Aceste informații și documentul de călătorie se pun la dispoziția autorităților competente ale altor state membre, la cerere.
5. Statele membre pot încheia acorduri adecvate în scopul facilitării organizării interviurilor de identificare într-un alt stat membru, inclusiv în scopul punerii în aplicare a articolului 44.
6. Comisia este împuternicită să adopte un act de punere în aplicare în conformitate cu articolul 49 alineatul (2) în scopul stabilirii formularului-tip care trebuie utilizat pentru transmiterea cererilor de readmisie menționate la alineatul (2). Acest formular-tip trebuie să stabilească:
 - a. formatul cererilor de readmisie;
 - b. elementele cererii de readmisie, inclusiv cererea de confirmare a cetățeniei și cererea de eliberare a unui document de călătorie.
7. Procedura de readmisie în țările terțe este sprijinită de ofițeri de legătură pentru returnare ai Uniunii, finanțați de Uniune. Acești ofițeri de legătură fac parte din structura delegațiilor Uniunii și își coordonează strâns activitatea cu Comisia în vederea realizării priorităților de politică relevante ale Uniunii.

⁵⁰ Regulamentul (UE) 2016/1953 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 octombrie 2016 privind instituirea unui document european de călătorie pentru returnarea resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală și de abrogare a Recomandării Consiliului din 30 noiembrie 1994 (JO L 311, 17.11.2016, p. 13, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2016/1953/oj>).

Articolul 37

Comunicarea cu entități din țări terțe nerecunoscute

1. Autoritățile competente pot comunica, în funcție de necesități, cu entitățile din țări terțe nerecunoscute responsabile de una sau mai multe dintre etapele procedurii de readmisie.
2. Această comunicare se limitează la ceea ce este necesar pentru desfășurarea procedurii de readmisie și nu echivalează cu recunoașterea diplomatică a entităților în cauză.

Capitolul VII

SCHIMBUL ȘI TRANSFERUL DE DATE CU CARACTER PERSONAL

Articolul 38

Schimbul de informații între statele membre

1. Statele membre utilizează toate mijloacele adecvate de cooperare și de schimb de informații pentru punerea în aplicare a prezentului regulament.
2. Schimbul de informații se efectuează la cererea unui stat membru și poate avea loc numai între autoritățile competente ale statelor membre.
3. Statele membre își comunică reciproc, la cerere, informații privind o persoană care intră în domeniul de aplicare al prezentului regulament în scopul desfășurării procedurii de returnare, a procedurii de readmisie și al acordării de asistență pentru reintegrare.
4. Atunci când informațiile menționate la alineatul (3) pot fi schimbate prin intermediul sistemelor de informații ale UE menționate la articolul 4 punctul 15 din Regulamentul (UE) 2019/818 al Parlamentului European și al Consiliului⁵¹ sau pot face obiectul schimbului de informații suplimentare în conformitate cu Regulamentul (UE) 2018/1860, schimbul de astfel de informații se efectuează numai prin intermediul acestor mijloace.
5. Datele solicitate trebuie să fie adecvate, relevante, exacte, limitate la ceea ce este necesar pentru scopul preconizat și să prezinte motivele pe care se bazează.
6. Informațiile menționate la alineatul (3) includ în special:
 - a. informații necesare pentru a stabili identitatea resortisantului țării terțe și, după caz, identitatea membrilor familiei sale, a rudelor sale și a oricăror alte persoane aflate în relații de rudenie, în special numele de familie, prenumele, după caz, numele anterior (anterioare) și alt(e) nume [pseudonim(e)], data, locul și țara nașterii, sexul;
 - b. informații legate de datele biometrice prelevate de la resortisantul țării terțe în conformitate cu Regulamentul (UE) 2024/1358, în special imaginea (imaginile) facială(e), date dactiloscopice, data prelevării datelor biometrice, numărul de referință Eurodac utilizat de statul membru de origine;
 - c. informații privind cetățenia și documentul (documentele) de călătorie al(e) resortisantului țării terțe, în special cetățenia (cetățeniile) actuală(e) și cetățenia

⁵¹ Regulamentul (UE) 2019/818 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 mai 2019 privind instituirea unui cadru pentru interoperabilitatea dintre sistemele de informații ale UE în domeniul cooperării polițienești și judiciare, al azilului și al migrației și de modificare a Regulamentelor (UE) 2018/1726, (UE) 2018/1862 și (UE) 2019/816 (JO L 135, 22.5.2019, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2019/818/oj>).

(cetățeniile) anterioară (anterioare), tipul, numărul și țara emitentă a documentului (documentelor) de călătorie, data eliberării și data expirării documentului (documentelor) de călătorie;

- d. informații privind locurile de reședință ale resortisantului țării terțe, rutele parcurse, limbile vorbite și datele de contact [adresa (adresele) de e-mail și numărul (numerele) de telefon];
 - e. informații referitoare la documentele de ședere sau vizele eliberate de un stat membru sau de o țară terță;
 - f. informații referitoare la operațiunea de returnare a resortisantului țării terțe, în special detaliile zborului, alte modalități de călătorie, indicarea faptului dacă resortisantul țării terțe este o persoană deosebit de periculoasă care necesită măsuri specifice în timpul operațiunii de returnare, informații legate de escortare;
 - g. informații legate de reintegrarea resortisantului țării terțe, în special componența familiei, starea civilă, datele de contact ale membrilor familiei din țara de returnare, experiența profesională, nivelul de educație, diplomele;
 - h. motivele oricărei decizii de returnare luate cu privire la resortisantul țării terțe;
 - i. informații din care să reiasă dacă resortisantul țării terțe a fost luat în custodie publică sau dacă acestuia i s-au aplicat alternative la luarea în custodie publică;
 - j. informații legate de cazierul judiciar sau de amenințarea la adresa ordinii publice, a siguranței publice sau a securității naționale pe care o reprezintă resortisantul țării terțe;
 - k. informații privind vulnerabilitatea, sănătatea și nevoile medicale ale resortisantului țării terțe.
7. Statul membru solicitat este obligat să răspundă cât mai curând posibil și în termen de cel mult trei săptămâni.
8. Informațiile care fac obiectul schimbului pot fi utilizate numai în scopurile prevăzute la alineatul (3). În fiecare stat membru, aceste informații pot fi comunicate, în funcție de tipul lor și de competențele autorității destinatare, numai autorităților sau autorităților judiciare însărcinate cu procedura de returnare, cu procedura de readmisie sau cu acordarea de asistență pentru reintegrare.

Articolul 39

Transferul către țări terțe de date legate de resortisanții țărilor terțe în scopul readmisiei și al reintegrării

1. Fără a aduce atingere articolelor 40 și 41, datele menționate la articolul 38 alineatul (6) literele (a)-(h) pot fi prelucrate de o autoritate competentă și, după caz, de Frontex și transferate autorității competente a unei țări terțe atunci când resortisantul țării terțe ale cărui date cu caracter personal sunt transferate a fost informat că datele sale cu caracter personal pot fi comunicate autorităților unei țări terțe cu condiția ca acest lucru să fie necesar în scopul desfășurării procedurii de readmisie.
2. Fără a aduce atingere articolelor 40 și 41, datele menționate la articolul 38 alineatul (6) literele (a), (c), (f) și (g) pot fi prelucrate de o autoritate competentă și, după caz, de Frontex și transferate unor părți terțe competente să acorde asistență pentru reintegrare atunci când resortisantul țării terțe ale cărui date cu caracter personal sunt transferate a fost informat că datele sale cu caracter personal pot fi comunicate unor părți terțe

competente să acorde asistență pentru reintegrare, cu condiția ca acest lucru să fie necesar în scopul acordării asistenței pentru reintegrare.

3. În cazul transferurilor de date cu caracter personal în temeiul alineatului (1) sau (2), statele membre și Frontex se asigură că aceste transferuri sunt conforme cu capitolul V din Regulamentul (UE) 2016/679 și, respectiv, cu capitolul V din Regulamentul (UE) 2018/1725.
4. Atunci când se efectuează un transfer în temeiul alineatului (1) sau (2), transferul se documentează, iar documentația se pune, la cerere, la dispoziția autorității de supraveghere competente instituite în conformitate cu articolul 51 alineatul (1) din Regulamentul (UE) 2016/679 și cu articolul 52 alineatul (1) din Regulamentul (UE) 2018/1725, inclusiv data și ora transferului și informații cu privire la autoritatea competentă destinatară din țara terță.

Articolul 40

Transferul către țări terțe de date legate de condamnările penale ale resortisanților țărilor terțe în scopul readmisiei și al reintegrării

1. Datele legate de una sau mai multe condamnări penale ale unui resortisant al unei țări terțe pot fi prelucrate în cazuri individuale de către o autoritate competentă și, după caz, de Frontex și transferate autorității competente a unei țări terțe atunci când sunt îndeplinite următoarele condiții:
 - a. resortisantul țării terțe ale cărui date cu caracter personal sunt transferate a fost condamnat în ultimii 25 ani pentru o infracțiune de terorism sau în ultimii 15 ani pentru orice altă infracțiune menționată în anexa la Regulamentul (UE) 2018/1240 al Parlamentului European și al Consiliului⁵², dacă este posibilă de o pedeapsă privativă de libertate sau de o măsură de siguranță privativă de libertate cu o perioadă maximă de cel puțin trei ani în temeiul dreptului intern al statului membru de condamnare;
 - b. transferul de date este necesar în scopul desfășurării procedurii de readmisie menționate la articolul 36;
 - c. resortisantul țării terțe ale cărui date cu caracter personal sunt transferate a fost informat că datele sale cu caracter personal pot fi comunicate autorităților unei țări terțe în scopul desfășurării procedurii de readmisie;
 - d. înainte de transfer, autoritatea competentă și, după caz, Frontex s-a asigurat că transferul de date nu riscă să încalce principiul nereturnării;
 - e. înainte de transfer, autoritatea competentă și, după caz, Frontex s-a asigurat că transferul de date nu riscă să încalce articolul 50 din cartă.
2. Datele legate de una sau mai multe condamnări penale ale unui resortisant al unei țări terțe pot fi prelucrate în cazuri individuale de către o autoritate competentă și, după caz, de Frontex și transferate unei părți terțe competente să acorde asistență pentru reintegrare atunci când sunt îndeplinite următoarele condiții:

⁵² Regulamentul (UE) 2018/1240 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 septembrie 2018 de instituire a Sistemului european de informații și de autorizare privind călătoriile (ETIAS) și de modificare a Regulamentelor (UE) nr. 1077/2011, (UE) nr. 515/2014, (UE) 2016/399, (UE) 2016/1624 și (UE) 2017/2226 (JO L 236, 19.9.2018, p. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2018/1240/oj>).

- a. resortisantul țării terțe ale cărui date cu caracter personal sunt transferate a fost condamnat în ultimii 25 ani pentru o infracțiune de terorism sau în ultimii 15 ani pentru orice altă infracțiune menționată în anexa la Regulamentul (UE) 2018/1240, dacă este posibilă de o pedeapsă privativă de libertate sau de o măsură de siguranță privativă de libertate cu o perioadă maximă de cel puțin trei ani în temeiul dreptului intern al statului membru de condamnare;
 - b. transferul de date este necesar în scopul acordării unei asistențe pentru reintegrare personalizate și nefinanciare în conformitate cu articolul 46;
 - c. resortisantul țării terțe ale cărui date cu caracter personal sunt transferate a fost informat că datele sale cu caracter personal pot fi comunicate unei părți terțe competente să acorde asistență pentru reintegrare în scopul acordării unei asistențe pentru reintegrare personalizate și nefinanciare;
 - d. înainte de transfer, autoritatea competentă și, după caz, Frontex s-a asigurat că transferul de date nu riscă să încalce principiul nereturnării.
3. În cazul transferurilor de date cu caracter personal în temeiul alineatului (1) sau (2), statele membre și Frontex se asigură că aceste transferuri sunt conforme cu capitolul V din Regulamentul (UE) 2016/679 și, respectiv, cu capitolul V din Regulamentul (UE) 2018/1725.
 4. Atunci când se efectuează un transfer în temeiul alineatului (1) sau (2), transferul se documentează, iar documentația se pune, la cerere, la dispoziția autorității de supraveghere competente instituite în conformitate cu articolul 51 alineatul (1) din Regulamentul (UE) 2016/679 și cu articolul 52 alineatul (1) din Regulamentul (UE) 2018/1725, inclusiv data și ora transferului, informații cu privire la autoritatea competentă destinatară din țara terță, justificarea conformității transferului cu condițiile prevăzute la alineatul (1) sau (2) și datele cu caracter personal transferate.

Articolul 41

Transferul de date privind sănătatea ale resortisanților țărilor terțe către țări terțe în scopul desfășurării operațiunii de returnare și al reintegrării

1. Datele referitoare la asistența medicală care trebuie acordată resortisanților țărilor terțe în cursul operațiunii de returnare pot fi prelucrate în cazuri individuale de către o autoritate competentă și, după caz, de Frontex și transferate autorității competente a unei țări terțe atunci când sunt îndeplinite următoarele condiții:
 - a. transferul de date este necesar în scopul desfășurării operațiunii de returnare;
 - b. resortisantul țării terțe ale cărui date cu caracter personal sunt transferate a fost informat că datele sale cu caracter personal pot fi comunicate autorităților unei țări terțe în scopul desfășurării operațiunii de returnare;
 - c. înainte de transfer, autoritatea competentă și, după caz, Frontex s-a asigurat că transferul de date nu riscă să încalce principiul nereturnării.
2. Datele privind sănătatea ale resortisanților țărilor terțe pot fi prelucrate în cazuri individuale de către o autoritate competentă și, după caz, de Frontex și transferate unei părți terțe competente să acorde asistență pentru reintegrare atunci când sunt îndeplinite următoarele condiții:

- a. transferul de date este necesar în scopul acordării unei asistențe pentru reintegrare în conformitate cu articolul 46 care să fie adaptată la nevoile medicale ale resortisantului țării terțe;
 - b. resortisantul țării terțe ale cărui date cu caracter personal sunt transferate a fost informat că datele sale cu caracter personal pot fi comunicate unei părți terțe competente să acorde asistență pentru reintegrare pentru ca asistența respectivă să fie personalizată în funcție de nevoile sale medicale și și-a dat consimțământul pentru transfer.
3. În cazul transferurilor de date cu caracter personal în temeiul alineatului (1) sau (2), statele membre și Frontex se asigură că aceste transferuri sunt conforme cu capitolul V din Regulamentul (UE) 2016/679 și, respectiv, cu capitolul V din Regulamentul (UE) 2018/1725.
 4. Atunci când se efectuează un transfer în temeiul alineatului (1) sau (2), transferul se documentează, iar documentația se pune, la cerere, la dispoziția autorității de supraveghere competente instituite în conformitate cu articolul 51 alineatul (1) din Regulamentul (UE) 2016/679 și cu articolul 52 alineatul (1) din Regulamentul (UE) 2018/1725, inclusiv data și ora transferului, informații cu privire la autoritatea competentă destinată din țara terță, justificarea conformității transferului cu condițiile prevăzute la alineatul (1) sau (2) și datele cu caracter personal transferate.

Capitolul VIII

SISTEMUL COMUN PENTRU RETURNĂRI

Articolul 42

Componentele unui sistem comun pentru returnări

1. Un sistem comun pentru returnări instituit în temeiul prezentului regulament constă în următoarele elemente:
 - a. o procedură comună pentru returnarea resortisanților țărilor terțe care nu au drept de ședere în Uniune, inclusiv o procedură comună de readmisie ca parte integrantă a acesteia;
 - b. un sistem de recunoaștere și executare a deciziilor de returnare între statele membre;
 - c. resursele necesare și personal competent suficient în statele membre pentru punerea în aplicare a prezentului regulament, inclusiv pentru luarea în custodie publică;
 - d. sisteme digitale pentru gestionarea returnării, a readmisiei și a reintegrării resortisanților țărilor terțe;
 - e. cooperare între statele membre;
 - f. organele, oficiile și agențiile Uniunii care acordă sprijin în temeiul articolului 43 alineatul (4) și în concordanță cu mandatele lor respective.
2. Uniunea și statele membre identifică prioritățile comune în materie de returnare, readmisie și reintegrare și iau măsurile subsecvente necesare, ținând seama de Strategia europeană de gestionare a azilului și a migrației adoptată în temeiul articolului 8 din Regulamentul (UE) 2024/1351, de punerea în aplicare a procedurii de returnare la frontieră în temeiul Regulamentului (UE) 2024/1351, de evaluarea nivelului de cooperare a țărilor terțe cu statele membre în materie de readmisie în conformitate cu articolul 25a din Regulamentul (CE) nr. 810/2009 al Parlamentului European și al

Consiliului⁵³ și de instrumentele de readmisie ale Uniunii, precum și de orice alt instrument al Uniunii relevant pentru cooperarea în materie de readmisie.

3. Uniunea și statele membre asigură o cooperare loială și o coordonare strânsă între autoritățile competente și între Uniune și statele membre, precum și sinergia dintre componentele interne și externe, ținând seama de interesul lor comun pentru funcționarea eficace a politicilor Uniunii de gestionare a azilului și a migrației.

Articolul 43

Autoritățile competente și resursele

1. Fiecare stat membru desemnează, în conformitate cu dreptul intern, autoritățile competente responsabile cu îndeplinirea obligațiilor care decurg din prezentul regulament.
2. Fiecare stat membru alocă resursele necesare autorităților competente, inclusiv personal format în mod corespunzător care a primit instrucțiuni pentru a-și îndeplini obligațiile prevăzute în prezentul regulament.
3. Statele membre asigură o capacitate suficientă de luare în custodie publică, ținând seama de nevoile reale și de returnările preconizate în următoarele 12 luni, în special în scopul unor sisteme bine pregătite și al unei planificări pentru situații neprevăzute în temeiul articolului 7 din Regulamentul (UE) 2024/1351.
4. Statele membre pot fi sprijinite de autoritățile competente ale unui alt stat membru în conformitate cu articolul 44 și de personalul relevant al agențiilor Uniunii, inclusiv în conformitate cu articolul 45.

Articolul 44

Cooperarea dintre statele membre

1. Autoritățile competente desemnate în conformitate cu articolul 43 cooperează și își oferă reciproc asistență cu scopul:
 - a. de a permite tranzitul pe teritoriul lor pentru a ajuta la respectarea unei decizii de returnare luate de un alt stat membru sau la obținerea documentelor de călătorie;
 - b. de a furniza asistență logistică, financiară sau alte tipuri de asistență materială ori în natură;
 - c. de a conduce sau a sprijini dialogul politic și schimburile cu autoritățile țărilor terțe în scopul facilitării readmisiei;
 - d. de a contacta autoritățile competente ale țărilor terțe pentru a verifica identitatea resortisanților țărilor terțe și a obține un document de călătorie valabil;
 - e. de a organiza, în numele statului membru solicitant, modalitățile practice de executare a returnării;
 - f. de a facilita transferul menționat la articolul 8 alineatul (1) litera (b);

⁵³ Regulamentul (CE) nr. 810/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 iulie 2009 privind instituirea unui Cod comunitar de vize (Codul de vize) (JO L 243, 15.9.2009, p. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2009/810/oj>).

- g. de a sprijini plecarea unui resortisant al unei țări terțe către statul membru în care acesta are drept de ședere, în conformitate cu articolul 8 alineatul (1) primul paragraf.

Articolul 45

Sprrijinul din partea Frontex

1. Statele membre pot solicita ca autoritățile lor competente să fie asistate de experți trimiși sau sprijiniți de Frontex, inclusiv de ofițeri de legătură pentru returnare și alți ofițeri de legătură, în conformitate cu Regulamentul (UE) 2019/1896.
2. Statele membre furnizează Frontex informații relevante cu privire la nevoile planificate de sprijin din partea Frontex în scopul planificării necesare a sprijinului agenției în concordanță cu prioritățile Uniunii în materie de returnare, readmisie și reintegrare, cu punerea în aplicare a procedurii de returnare la frontieră în temeiul Regulamentului (UE) 2024/1349, cu Strategia europeană de gestionare a azilului și migrației prevăzută la articolul 8 din Regulamentul (UE) 2024/1351 și cu prioritățile în contextul evaluării periodice a cooperării în materie de readmisie prevăzute la articolul 25a din Regulamentul (CE) nr. 810/2009.

Articolul 46

Sprrijinul pentru returnare și reintegrare

1. Cât mai devreme posibil în procesul de returnare, statele membre instituie structuri de consiliere în materie de returnare și reintegrare pentru a oferi resortisanților țărilor terțe informații și orientări cu privire la opțiunile de returnare și reintegrare, inclusiv programele menționate la alineatul (3). Consilierea în materie de returnare și reintegrare poate fi combinată cu alte tipuri de consiliere în contextul altor proceduri de migrație din statul membru vizat.
2. Statele membre se asigură că informațiile privind returnarea și reintegrarea sunt furnizate și înainte de emiterea deciziei de returnare, în special atunci când se aplică articolul 37 din Regulamentul (UE) 2024/1348.
3. Statele membre instituie programe naționale de sprijinire a returnării și a reintegrării și, ca regulă generală, utilizează programele puse la dispoziție de Uniune. Programele naționale și asistența pentru reintegrare furnizată de Uniune constau în asistență sau stimulente logistice, financiare și alte tipuri de asistență sau de stimulente materiale sau în natură, inclusiv asistență pentru reintegrare în țara de returnare, acordate unui resortisant al unei țări terțe.
4. Asistența pentru reintegrare nu este un drept individual și nu constituie o condiție prealabilă pentru procedura de readmisie.
5. Asistența furnizată prin intermediul programelor de returnare și reintegrare reflectă nivelul de cooperare și de conformitate al resortisantului țării terțe și se poate reduce în timp. Pentru a stabili tipul și amploarea asistenței pentru returnare și reintegrare se iau în considerare, după caz, următoarele criterii:
 - a. cooperarea resortisantului țării terțe în cauză în cursul procedurii de returnare și readmisie, astfel cum se prevede la articolul 21;
 - b. dacă resortisantul țării terțe se întoarce voluntar sau face obiectul îndepărtării;
 - c. dacă resortisantul țării terțe este resortisant al unei țări terțe menționate în lista din anexa II la Regulamentul (UE) 2018/1806;

- d. dacă resortisantul țării terțe a fost condamnat pentru o infracțiune;
 - e. dacă resortisantul țării terțe are nevoi specifice deoarece este persoană vulnerabilă, minor, minor neînsoțit sau parte a unei familii.
6. Asistența menționată la prezentul articol nu se acordă resortisanților țărilor terțe care au beneficiat deja de un alt sprijin sau de același sprijin acordat de un stat membru sau de Uniune. Uniunea, statele membre și Frontex asigură coerența și coordonarea asistenței pentru reintegrare.

Capitolul IX

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 47

Situații de urgență

1. În situațiile în care trebuie returnați un număr excepțional de mare de resortisanți ai țărilor terțe, iar acest lucru constituie o povară neprevăzută și dificilă pentru capacitatea centrelor de cazare dintr-un stat membru sau pentru personalul său administrativ ori judiciar, respectivul stat membru poate, atât timp cât durează situația excepțională, să decidă să acorde termene de control jurisdicțional mai lungi decât cele prevăzute la articolul 33 alineatul (3) și să adopte măsuri de urgență cu privire la condițiile de luare în custodie publică care derogă de la cele prevăzute la articolul 34 alineatul (1) și la articolul 35 alineatul (2).
2. În situația în care se recurge la astfel de măsuri excepționale, statul membru în cauză informează Comisia fără întârziere. De asemenea, statul respectiv informează Comisia de îndată ce motivele care au dus la punerea în aplicare a măsurilor excepționale încetează să existe.
3. Nicio dispoziție a prezentului articol nu poate fi interpretată în sensul de a permite statelor membre să deroge de la obligația generală de a lua toate măsurile adecvate, la nivel general sau particular, pentru a asigura îndeplinirea obligațiilor care le revin în temeiul prezentului regulament.

Articolul 48

Statistici

1. Fără a aduce atingere Regulamentului (CE) nr. 862/2007 al Parlamentului European și al Consiliului⁵⁴, statele membre comunică trimestrial Comisiei (Eurostat) următoarele date:
 - a. numărul de resortisanți ai țărilor terțe care fac obiectul unor decizii de returnare recunoscute emise de un alt stat membru;
 - b. numărul de resortisanți ai țărilor terțe care fac obiectul unor măsuri alternative la luarea în custodie publică;
 - c. numărul de resortisanți ai țărilor terțe care fac obiectul luării în custodie publică.

⁵⁴ Regulamentul (CE) nr. 862/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 iulie 2007 privind statisticile comunitare din domeniul migrației și protecției internaționale și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 311/76 al Consiliului privind elaborarea de statistici cu privire la lucrătorii străini (JO L 199, 31.7.2007, p. 23, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2007/862/oj>).

2. Datele comunicate sunt defalcate în funcție de vârstă, sex și cetățenie. Datele vizează perioada de referință de un trimestru. În termen de două luni de la sfârșitul fiecărui trimestru, statele membre furnizează Comisiei (Eurostat) date pentru cele trei luni calendaristice care alcătuiesc trimestrul încheiat. Prima perioadă de referință este [al doilea trimestru după data începerii aplicării prezentului regulament].
3. Statele membre comunică lunar Frontex următoarele date, precum și seturile de date corespunzătoare, referitoare la fiecare țară terță:
 - a. numărul de cereri de readmisie transmise;
 - b. numărul de cereri de confirmare a cetățeniei și numărul de răspunsuri pozitive și negative primite la cererile de confirmare a cetățeniei;
 - c. numărul de cereri de eliberare de documente de călătorie, numărul de documente de călătorie eliberate de autoritățile din țara terță și numărul de răspunsuri negative la cererile de documente de călătorie;
 - d. numărul de beneficiari ai asistenței pentru reintegrare defalcate pe țări terțe.Frontex acordă Comisiei acces la datele menționate la prezentul alineat.
4. Datele menționate la alineatele (1) și (3), defalcate pe state membre, pot fi comunicate țărilor terțe în scopul monitorizării punerii în aplicare și a respectării principiului readmisiei, inclusiv în cadrul instrumentelor de readmisie ale Uniunii.

Articolul 49

Procedura comitetului

1. Comisia este asistată de un comitet. Comitetul respectiv este un comitet în sensul Regulamentului (UE) nr. 182/2011.
2. În cazul în care se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011. În cazul în care comitetul nu emite un aviz, Comisia nu adoptă proiectul de act de punere în aplicare și se aplică articolul 5 alineatul (4) al treilea paragraf din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

Articolul 50

Raportare

1. Până la [data] și, ulterior, o dată la cinci ani, Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport cu privire la aplicarea prezentului regulament în statele membre și, dacă este cazul, propune modificări.
2. La cererea Comisiei, statele membre îi transmit informațiile necesare pentru întocmirea raportului său cu cel puțin nouă luni înainte de expirarea termenului menționat.

Articolul 51

Abrogare

1. Directiva 2008/115/CE se abrogă în privința statelor membre pentru care prezentul regulament este obligatoriu. Directiva 2001/40/CE și Decizia 2004/191/CE a Consiliului se abrogă, cu efect de la publicarea deciziei de punere în aplicare menționate la articolul 9 alineatul (2), în privința statelor membre pentru care prezentul regulament este obligatoriu.

2. Trimiterile la directivele abrogate se interpretează ca trimiteri la prezentul regulament și se citesc în conformitate cu tabelul de corespondență din anexă.

Articolul 52

Intrare în vigoare

Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Strasbourg,

*Pentru Parlamentul European,
Președinta*

*Pentru Consiliu,
Președintele*

FISĂ FINANCIARĂ LEGISLATIVĂ ȘI DIGITALĂ

1.	CADRUL PROPUNERII/INIȚIATIVEI	3
1.1.	Titlul propunerii/inițiativei	3
1.2.	Domeniul (domeniile) de politică vizat(e)	3
1.3.	Obiectiv(e)	3
1.3.1.	Obiectiv(e) general(e)	3
1.3.2.	Obiectiv(e) specific(e)	3
1.3.3.	Rezultatul (rezultatele) și impactul preconizate	3
1.3.4.	Indicatori de performanță	3
1.4.	Obiectul propunerii/inițiativei	4
1.5.	Motivele propunerii/inițiativei	4
1.5.1.	Cerința (cerințele) care trebuie îndeplinită (îndeplinite) pe termen scurt sau lung, inclusiv un calendar detaliat pentru punerea în aplicare a inițiativei	4
1.5.2.	Valoarea adăugată a intervenției UE (aceasta poate rezulta din diferiți factori, de exemplu mai buna coordonare, securitatea juridică, o mai mare eficacitate sau complementaritate). În sensul prezentei secțiuni, „valoarea adăugată a intervenției UE” este valoarea ce rezultă din acțiunea UE care depășește valoarea ce ar fi fost obținută dacă ar fi acționat doar statele membre	4
1.5.3.	Învățămintele desprinse din experiențele anterioare similare	4
1.5.4.	Compatibilitatea cu cadrul financiar multianual și posibilele sinergii cu alte instrumente corespunzătoare	5
1.5.5.	Evaluarea diferitelor opțiuni de finanțare disponibile, inclusiv a posibilităților de realocare a creditelor	5
1.6.	Durata propunerii/inițiativei și a impactului său financiar	6
1.7.	Metoda (metodele) de execuție a bugetului planificată (planificate)	6
2.	MĂSURI DE GESTIUNE	8
2.1.	Dispoziții în materie de monitorizare și de raportare	8
2.2.	Sistemul (sistemele) de gestiune și de control	8
2.2.1.	Justificarea metodei (metodelor) de execuție bugetară, a mecanismului (mecanismelor) de punere în aplicare a finanțării, a modalităților de plată și a strategiei de control propuse	8
2.2.2.	Informații privind riscurile identificate și sistemul (sistemele) de control intern instituit(e) pentru atenuarea lor	8
2.2.3.	Estimarea și justificarea raportului cost-eficacitate al controalelor (raportul dintre costurile controalelor și valoarea fondurilor aferente gestionate) și evaluarea nivelurilor preconizate ale riscurilor de eroare (la plată și la închidere)	8
2.3.	Măsuri de prevenire a fraudelor și a neregulilor	9
3.	IMPACTUL FINANCIAR ESTIMAT AL PROPUNERII/INIȚIATIVEI	10

3.1.	Rubrica (rubricile) din cadrul financiar multianual și linia (liniile) bugetară (bugetare) de cheltuieli afectată (afectate)	10
3.2.	Impactul financiar estimat al propunerii asupra creditelor	12
3.2.1.	Sinteza impactului estimat asupra creditelor operaționale	12
3.2.1.1.	Credite din bugetul votat	12
3.2.1.2.	Credite din venituri alocate externe	17
3.2.2.	Realizările preconizate finanțate din credite operaționale	22
3.2.3.	Sinteza impactului estimat asupra creditelor administrative	24
3.2.3.1.	Credite din bugetul votat	24
3.2.3.2.	Credite din venituri alocate externe	24
3.2.3.3.	Total credite	24
3.2.4.	Necesarul de resurse umane estimat	25
3.2.4.1.	Finanțare din bugetul votat	25
3.2.4.2.	Finanțare din venituri alocate externe	26
3.2.4.3.	Necesarul total de resurse umane	26
3.2.5.	Prezentare generală a impactului estimat asupra investițiilor legate de tehnologia digitală	28
3.2.6.	Compatibilitatea cu cadrul financiar multianual actual	28
3.2.7.	Contribuțiile terților	28
3.3.	Impactul estimat asupra veniturilor	29
4.	DIMENSIUNILE DIGITALE	29
4.1.	Cerințe cu relevanță digitală	30
4.2.	Date	30
4.3.	Soluții digitale	31
4.4.	Evaluarea interoperabilității	31
4.5.	Măsuri de sprijinire a implementării digitale	32

1. CADRUL PROPUNERII/INIȚIATIVEI

1.1. Titlul propunerii/inițiativei

Propunere de regulament al Parlamentului European și al Consiliului de instituire a unui sistem comun pentru returnarea resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală în Uniunea Europeană.

1.2. Domeniul (domeniile) de politică vizat(e)

Migrație

1.3. Obiectiv(e)

1.3.1. Obiectiv(e) general(e)

Obiectivul general al prezentei propuneri este de a spori eficiența procesului de returnare, oferind statelor membre norme clare, moderne, simplificate și comune pentru gestionarea eficace a returnărilor și de a face procesul mai clar atât pentru autoritățile competente, cât și pentru resortisantul țării terțe în cauză.

1.3.2. Obiectiv(e) specific(e)

Obiectivul specific nr. 1

Crearea unei abordări mai uniforme în ceea ce privește normele statelor membre în materie de returnări, depășirea practicilor divergente prin instituirea unui sistem comun al UE pentru returnări și evitarea eludării normelor în materie de returnare de către resortisanții țărilor terțe.

Obiectivul specific nr. 2

Raționalizarea procedurii de returnare, facilitarea și eficientizarea aplicării normelor privind returnarea, îmbunătățind în același timp claritatea, inclusiv în ceea ce privește garanțiile procedurale.

Obiectivul specific nr. 3

Stimularea cooperării resortisanților țărilor terțe în cauză printr-o combinație de obligații, stimulente pentru cooperare și consecințe pentru necooperare.

1.3.3. Rezultatul (rezultatele) și impactul preconizate

A se preciza efectele pe care ar trebui să le aibă propunerea/inițiativa asupra beneficiarilor vizați/grupurilor vizate.

O arhitectură juridică îmbunătățită, menită să accelereze și să raționalizeze procesele de returnare, protejând în același timp drepturile fundamentale. Propunerea urmărește să sporească eficiența procedurală prin norme comune și să introducă simplificarea procedurilor, precum și să faciliteze recunoașterea și executarea deciziilor de returnare emise de alte state membre, promovând o mai mare coerență și claritate în ceea ce privește punerea în aplicare. Se preconizează că propunerea va accelera procesul de returnare, rezultatul final fiind creșterea numărului de returnări.

Regulamentul Parlamentului European și al Consiliului de instituire a unui sistem comun pentru returnarea resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală în Uniunea Europeană răspunde apelurilor politice privind o nouă abordare pentru gestionarea returnărilor în UE.

Prin regulament se va asigura faptul că noutățile principale, cum ar fi obligația de cooperare, evaluarea riscului de sustragere, luarea în custodie publică și alternativele la luarea în custodie publică sunt abordate în mod coerent în toate statele membre. Deși pe termen scurt acest lucru va necesita adaptarea practicilor din unele state membre, se preconizează o creștere semnificativă a eficienței în timp și o mai mare claritate a normelor.

Inițiativa prevede ca elementele-cheie ale deciziilor de returnare emise de statele membre să fie introduse într-un formular comun, denumit „Ordin european de returnare”, pentru a sprijini recunoașterea deciziilor de returnare și pentru a transmite un semnal puternic resortisanților țărilor terțe, precum și pentru a contribui la abordarea deplasărilor secundare.

Obligațiile impuse resortisanților țărilor terțe vor fi coerente în toate statele membre, ceea ce va contribui la abordarea unora dintre distorsiunile sistemului actual, în care diferențele dintre statele membre sunt exploatate de resortisanții țărilor terțe. Se preconizează că regulamentul va sta la baza unui sistem de returnare mai coerent la nivelul UE, direct aplicabil și adresat statelor membre, Uniunii, agențiilor și resortisanților țărilor terțe. Propunerea va facilita o utilizare mai bună, mai coerentă și mai strategică a sprijinului Frontex în materie de returnare, de exemplu în contextul operațiunilor comune de returnare. Inițiativa stabilește o abordare procedurală comună în ceea ce privește transmiterea cererilor de readmisie și sporește transparența și coordonarea abordării față de țările terțe în ceea ce privește readmisia. Propunerea introduce posibilitatea unui formular-tip de cerere de readmisie, care să specifice formatul și elementele esențiale ale unei cereri de readmisie, în special cererea de confirmare a cetățeniei și cererea de eliberare a documentelor de călătorie. Acest lucru va promova o abordare coerentă a cooperării cu autoritățile din țările terțe, contribuind astfel la facilitarea și îmbunătățirea calității colectării datelor, oferind dovezi mai bune pentru procesul decizional. Regulamentul urmărește să sprijine punerea în aplicare a pactului. Regulamentul va concilia necesitatea unor norme comune la nivelul UE privind returnarea și necesitatea de a acorda un anumit grad de flexibilitate statelor membre. Acesta va permite ajustări pentru a corespunde realităților naționale și contextelor naționale de gestionare a migrației, în special în ceea ce privește obligația de cooperare, consecințele necooperării, alegerea și modalitățile alternativelor la luarea în custodie publică și aspectele procedurale ale procesului, inclusiv calea de atac.

Prezenta propunere respectă pe deplin demnitatea umană, dreptul la viață, interzicerea torturii și a tratamentelor sau pedepselor inumane și degradante, dreptul la libertate și securitate, dreptul la protecția datelor cu caracter personal, precum și protecția în cazul îndepărtării, în special principiul nereturnării, nediscriminarea și dreptul la o cale de atac efectivă.

Dreptul la libertate și libertatea de circulație sunt protejate, având în vedere că luarea în custodie publică este justificată numai de motive specifice, definite clar în regulament. Regulamentul stabilește, de asemenea, un cadru pentru utilizarea alternativelor la luarea în custodie publică, ținând seama de faptul că alternativele la luarea în custodie publică sunt mai puțin invazive decât luarea în custodie publică, dar implică totuși restricții ale libertății.

Prezentul regulament prevede ca nevoile persoanelor vulnerabile, inclusiv ale minorilor, să fie luate în considerare în mod corespunzător în procesul de returnare. Prezentul regulament garantează că interesul superior al copilului este considerentul

primordial în ceea ce privește aplicarea regulamentului. Minorilor li se aplică norme speciale în procesul de returnare, mai ales în ceea ce privește condițiile de luare în custodie publică. În plus, unele dintre noutățile principale aduse de noua legislație aferentă pactului, în special în ceea ce privește evaluarea vârstei minorilor și practica numirii unui reprezentant care să însoțească un minor neînsoțit, sunt introduse acum prin prezentul regulament și pentru procedura de returnare.

1.3.4. Indicatori de performanță

A se preciza indicatorii care permit monitorizarea progreselor și a realizărilor obținute.

Până la [data] și, ulterior, o dată la cinci ani, Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport cu privire la aplicarea prezentului regulament în statele membre.

Următorii indicatori principali vor permite monitorizarea punerii în aplicare și a realizării obiectivelor specifice:

Obiectivul specific nr. 1: Crearea unei abordări mai uniforme în ceea ce privește normele statelor membre în materie de returnări, depășirea practicilor divergente și a nevoii de interpretare prin instituirea unui sistem comun al UE pentru returnări și evitarea posibilității de eludare a normelor în materie de returnare de către resortisanții țărilor terțe

– numărul de resortisanți ai țărilor terțe care fac obiectul unor decizii de returnare recunoscute emise de un alt stat membru;

– ponderea anuală a operațiunilor comune de returnare în totalul operațiunilor de returnare prin operațiuni charter organizate cu asistența Frontex.

Obiectivul specific nr. 2: Raționalizarea procedurii de returnare, facilitarea și eficientizarea aplicării normelor privind returnarea, îmbunătățind în același timp definițiile și claritatea, inclusiv în ceea ce privește garanțiile procedurale.

– date statistice privind creșterea ratelor de returnare.

Obiectivul specific nr. 3: Stimularea cooperării resortisanților țărilor terțe în cauză printr-o combinație de obligații, stimulente pentru cooperare și consecințe pentru necooperare.

– date anuale privind returnările efective (defalcare pe returnări forțate și voluntare);

– numărul de resortisanți ai țărilor terțe care fac obiectul unor măsuri alternative la luarea în custodie publică;

– numărul de resortisanți ai țărilor terțe care fac obiectul luării în custodie publică.

1.4. Obiectul propunerii/inițiativei

☒ o acțiune nouă

☐ o acțiune nouă întreprinsă ca urmare a unui proiect-pilot/a unei acțiuni pregătitoare⁵⁵

☐ prelungirea unei acțiuni existente

☐ o fuziune sau o redirecționare a uneia sau mai multor acțiuni către o altă/o nouă acțiune

⁵⁵

Astfel cum se menționează la articolul 58 alineatul (2) litera (a) sau (b) din Regulamentul financiar.

1.5. Motivele propunerii/inițiativei

1.5.1. Cerința (cerințele) care trebuie îndeplinită (îndeplinite) pe termen scurt sau lung, inclusiv un calendar detaliat pentru punerea în aplicare a inițiativei

În urma adoptării propunerii de către colegiitori (obiectiv potențial în 2026), punerea în aplicare a inițiativei legislative necesită măsuri tehnice și procedurale la nivelul UE și la nivel național, care ar trebui să înceapă odată cu intrarea în vigoare a legislației.

Punerea în aplicare a regulamentului va necesita adoptarea a două acte de punere în aplicare în termen de 3-6 luni de la data aplicării regulamentului – unul pentru stabilirea unui formular comun pentru ordinul european de returnare și unul pentru stabilirea formularului-tip care trebuie utilizat pentru depunerea cererilor de readmisie.

Statele membre vor furniza Frontex informațiile necesare cu privire la nevoile de sprijin planificate pentru a se asigura că Frontex își poate planifica în mod strategic sprijinul.

Resursele relevante ale Frontex – în special resursele umane și financiare – ar trebui majorate în timp, în concordanță cu consolidarea mandatului și cu creșterea cererii de sprijin pentru returnări. Odată ce regulamentul începe să se aplice, activitățile vor fi puse în aplicare treptat, pentru a ține pasul cu creșterea progresivă preconizată a cererilor de servicii și activități adresate Frontex, precum și pentru a ține seama de timpul necesar pentru absorbția noilor resurse.

1.5.2. Valoarea adăugată a intervenției UE (aceasta poate rezulta din diferiți factori, de exemplu mai buna coordonare, securitatea juridică, o mai mare eficacitate sau complementaritate). În sensul prezentei secțiuni, „valoarea adăugată a intervenției UE” este valoarea ce rezultă din acțiunea UE care depășește valoarea ce ar fi fost obținută dacă ar fi acționat doar statele membre.

Motivele acțiunii la nivelul UE (*ex ante*)

Returnarea în condiții de siguranță și demnitate a resortisanților țărilor terțe care nu au drept de ședere este un element esențial al abordării cuprinzătoare a UE în materie de azil și migrație. Returnările eficace sunt esențiale pentru menținerea credibilității politicilor în domeniul migrației și azilului. La nivelul UE, politica de returnare este reglementată de Directiva 2008/115/CE⁵⁶ (denumită în continuare „Directiva privind returnarea”). În prezent, mai multe provocări subminează eficiența și eficacitatea returnărilor, de la proceduri ineficiente la nivel național până la cooperarea insuficientă din partea țărilor terțe în ceea ce privește readmisia propriilor resortisanți. În ciuda eforturilor substanțiale depuse la nivel politic și operațional, nivelul actual de punere în aplicare a returnărilor este departe de fi satisfăcător: doar aproximativ 20 % dintre resortisanții țărilor terțe cărora li s-a ordonat să plece din Uniune pleacă efectiv.

Prezentul regulament urmărește să doteze toate statele membre cu proceduri fluide și eficiente și să evite ca resortisanții țărilor terțe să se deplaseze între statele membre pentru a împiedica procesul de returnare.

⁵⁶

Directiva 2008/115/CE privind standardele și procedurile comune aplicabile în statele membre pentru returnarea resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală.

Noile proceduri ar urma să fie reglementate de aceleași norme, indiferent de statul membru care le aplică, pentru a asigura eficiența acestora, precum și claritatea și securitatea juridică pentru persoana în cauză.

Statele membre nu pot stabili în mod individual norme comune în vederea reducerii stimulentele pentru deplasările neautorizate între ele. Astfel, obiectivele prezentei propuneri nu pot fi realizate în mod satisfăcător de către statele membre, ci, având în vedere amploarea și efectele prezentului regulament, pot fi realizate mai bine la nivelul Uniunii. În conformitate cu principiul subsidiarității consacrat la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană, Uniunea trebuie, prin urmare, să acționeze și poate să adopte măsuri.

Valoarea adăugată la nivelul UE pe care se preconizează că o va avea intervenția (*ex post*)

Propunerea de regulament al Parlamentului European și al Consiliului de instituire a unui sistem comun pentru returnarea resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală în Uniunea Europeană va răspunde apelurilor politice privind o nouă abordare pentru gestionarea returnărilor în UE.

Propunerea prezintă un cadru juridic revizuit care actualizează legislația în materie de returnare din 2008, o aliniază la evoluțiile din domeniul migrației, inclusiv la Pactul privind migrația și azilul, și o adaptează la nevoile și provocările actuale. Propunerea urmărește să simplifice procesul de returnare și să sporească eficiența acestuia, asigurând în același timp respectarea deplină a drepturilor fundamentale, consolidând astfel angajamentul UE față de o politică echilibrată și credibilă în domeniul migrației. Propunerea urmărește să doteze statele membre cu instrumentele necesare pentru a asigura returnarea efectivă a resortisanților țărilor terțe care nu au drept legal de ședere în Uniune, utilizând pe deplin oportunitățile de cooperare la nivelul UE. Garanțiile minime pentru drepturile resortisanților țărilor terțe afectați ar urma, de asemenea, să fie armonizate, favorizând o încredere reciprocă mai mare în sistemele de returnare ale statelor membre. Drepturile fundamentale ale persoanelor returnate sunt protejate prin garanții procedurale clare, asigurându-se faptul că deciziile de returnare fac obiectul controlului, inclusiv al dreptului la o cale de atac și asigurându-se respectarea principiului nereturnării, acordându-se atenția cuvenită persoanelor vulnerabile și interesului superior al copilului. Se preconizează că propunerea va accelera procesul de returnare, rezultatul final fiind creșterea numărului de returnări.

1.5.3. *Învățămintele desprinse din experiențele anterioare similare*

De la adoptarea Directivei privind returnarea în 2008, spațiul de libertate, securitate și justiție și politica Uniunii în domeniul migrației au făcut obiectul unei reforme majore, trecându-se de la stabilirea unor standarde minime la consolidarea coerenței și a practicilor operaționale în întreaga UE. Ca răspuns la această evoluție, o propunere din 2018 de revizuire a Directivei privind returnarea⁵⁷ a vizat actualizări

⁵⁷

Propunerea de directivă a Parlamentului European și a Consiliului privind standardele și procedurile comune aplicabile în statele membre pentru returnarea resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală (reformare), COM(2018) 634 final.

ale cadrului juridic și îmbunătățiri ale eficienței. Cu toate acestea, deși Consiliul a adoptat o abordare generală parțială în 2019⁵⁸, discuțiile interne din cadrul Parlamentului European nu au condus la o poziție convenită⁵⁹, iar negocierile au rămas în impas în cea mai mare parte a mandatului ultimei Comisii.

În septembrie 2020, Comisia a prezentat Pactul privind migrația și azilul⁶⁰. Unul dintre obiectivele-cheie ale pactului este instituirea unui sistem comun al UE pentru returnări, care să asigure returnări efective, cu respectarea deplină a drepturilor fundamentale. La 14 mai 2024, a fost adoptată legislația aferentă pactului. Unul dintre obiectivele-cheie ale pactului este instituirea unui sistem comun al UE pentru returnări, care să asigure returnări efective, cu respectarea deplină a drepturilor fundamentale.

1.5.4. Compatibilitatea cu cadrul financiar multianual și posibilele synergii cu alte instrumente corespunzătoare

Consiliul European din octombrie 2024 a invitat Comisia să prezinte de urgență o nouă propunere în materie de returnare.

În Orientările politice ale președintei von der Leyen pentru perioada 2024-2029 s-a anunțat prezentarea unei noi propuneri legislative privind returnările.

Propunerea vine în continuarea Pactului privind migrația și azilul, în care se recunoaște faptul că returnările reprezintă o parte esențială a abordării cuprinzătoare a migrației.

Investițiile necesare la nivelul UE și la nivelul statelor membre sunt compatibile cu cadrul financiar multianual 2021-2027. Investițiile necesare la nivelul UE și la nivelul statelor membre sunt eligibile pentru finanțare din Fondul pentru azil și migrație (FAM) în perioada acoperită de cadrul financiar multianual (CFM) 2021-2027. Finanțarea după anul 2027 va face obiectul negocierilor privind următorul CFM.

1.5.5. Evaluarea diferitelor opțiuni de finanțare disponibile, inclusiv a posibilităților de realocare a creditelor

În actualul CFM, investițiile necesare la nivelul statelor membre pot fi realizate prin realocări în cadrul FAM existent. Costurile care acoperă perioada de după 2027 sunt orientative și nu aduc atingere bugetului disponibil pentru inițiativă în cadrul viitorului CFM. Cu toate acestea, propunerea va crea, de asemenea, synergii cu activitățile agențiilor Uniunii, în special cu Agenția Europeană pentru Poliția de Frontieră și Garda de Coastă. În ultimii ani, s-a înregistrat o tendință de creștere exponențială a cererii din partea statelor membre în ceea ce privește asistența Frontex pentru returnări, ceea ce a dus la majorări bugetare anuale peste nivelurile programate inițial. Întrucât propunerea va introduce o intensificare importantă a

⁵⁸ Consiliul Uniunii Europene (2019), Politica în domeniul migrației: Consiliul convine asupra unei poziții parțiale de negociere referitoare la Directiva privind returnarea, Consiliul Uniunii Europene, Bruxelles, <https://www.consilium.europa.eu/en/press/2019/06/07/migration-policy-council-agrees-partial-negotiating-position-on-return-directive>.

⁵⁹ Parlamentul European, Propunerea de reformare a Directivei privind returnarea, Mersul trenului legislativ, Parlamentul European, Bruxelles, <https://www.europarl.europa.eu/legislative-train/theme-a-new-era-for-european-defence-and-security/file-proposal-for-a-recast-of-the-return-directive>.

⁶⁰ Comisia Europeană (2020), Pactul privind migrația și azilul, Comisia Europeană, Bruxelles, https://home-affairs.ec.europa.eu/policies/migration-and-asylum/pact-migration-and-asylum_ro.

nivelului activităților Frontex în domeniul returnării, propunerea trebuie să fie susținută de consolidări ale resurselor financiare și umane. Creditele necesare pentru finanțarea acestei intensificări nu au fost planificate în cadrul alocării pentru Frontex din CFM, deoarece prezenta propunere este o nouă propunere, iar sumele aferente nu erau cunoscute la momentul formulării acesteia. Se propune majorarea bugetului Frontex pentru returnare, dacă este necesar, în 2025, 2026 și 2027, prin realocarea internă a resurselor în cadrul bugetului Frontex, în funcție de consumul real. Finanțarea după anul 2027 va face obiectul negocierilor privind următorul CFM.

1.6 Durata propunerii/inițiativei și a impactului său financiar

☐ durată limitată

- ☐ de la [ZZ/LL]AAAA până la [ZZ/LL]AAAA
- ☐ impactul financiar din AAAA până în AAAA pentru creditele de angajament și din AAAA până în AAAA pentru creditele de plată.

☒ durată nelimitată

- punere în aplicare cu o perioadă de creștere în intensitate din AAAA până în AAAA,
- urmată de o perioadă de funcționare la capacitate maximă.

1.7. Metoda (metodele) de execuție a bugetului planificată (planificate)⁶¹

☒ Gestione directă asigurată de Comisie

- ☐ prin intermediul serviciilor sale, inclusiv al personalului din delegațiile Uniunii
- ☐ prin intermediul agențiilor executive

☒ Gestione partajată cu statele membre

☒ Gestione indirectă, cu delegarea sarcinilor de execuție bugetară:

- ☐ țărilor terțe sau organismelor pe care le-au desemnat acestea
- ☐ organizațiilor internaționale și agențiilor acestora (a se preciza)
- ☐ Băncii Europene de Investiții și Fondului European de Investiții
- ☒ organismelor menționate la articolele 70 și 71 din Regulamentul financiar
- ☐ organismelor de drept public
- ☐ organismelor de drept privat cu misiune de serviciu public, cu condiția să li se furnizeze garanții financiare adecvate
- ☐ organismelor de drept privat dintr-un stat membru care sunt responsabile cu punerea în aplicare a unui parteneriat public-privat și cărora li se furnizează garanții financiare adecvate
- ☐ organismelor sau persoanelor cărora li se încredințează executarea unor acțiuni specifice în cadrul politicii externe și de securitate comună, în temeiul titlului V

⁶¹ Explicații detaliate privind metodele de execuție a bugetului, precum și trimiterile la Regulamentul financiar sunt disponibile pe site-ul BUDGpedia: <https://myintracomm.ec.europa.eu/corp/budget/financial-rules/budget-implementation/Pages/implementation-methods.aspx>.

din Tratatul privind Uniunea Europeană, și care sunt identificate în actul de bază relevant

- ☐ organismelor stabilite într-un stat membru, reglementate de dreptul privat al unui stat membru sau de dreptul Uniunii și eligibile pentru a li se încredința, în conformitate cu normele sectoriale, execuția unor fonduri sau a unor garanții bugetare ale Uniunii, în măsura în care aceste organisme sunt controlate de organisme de drept public sau de organisme de drept privat cu misiune de serviciu public și beneficiază de garanții financiare adecvate care sunt furnizate sub formă de răspundere solidară din partea organismelor de control sau de garanții financiare echivalente și care pot fi limitate, pentru fiecare acțiune, la cuantumul maxim al sprijinului din partea Uniunii.

2. MĂSURI DE GESTIUNE

2.1. Dispoziții în materie de monitorizare și de raportare

Specify frequency and conditions.

Punerea în aplicare și funcționarea regulamentului vor fi reexamineate și evaluate periodic prin prezentarea de rapoarte.

Pe baza statisticilor și a informațiilor colectate prin intermediul proceselor structurate și a mecanismelor de transparență prevăzute în prezentul regulament, Comisia ar trebui să efectueze o evaluare a acestuia în termen de cinci ani de la data intrării sale în vigoare și, ulterior, o dată la cinci ani. Comisia va prezenta Parlamentului European și Consiliului un raport privind constatările evaluării.

Finanțarea pusă în aplicare în cadrul gestiunii directe și indirecte va fi executată în cadrul facilității tematice a FAM, care se încadrează, de asemenea, în mecanismul general de monitorizare și evaluare a FAM. Vor fi instituite modele și norme raționalizate pentru a se colecta indicatori de la beneficiarii acordurilor de grant și de contribuție în același ritm ca în cazul gestiunii partajate, în scopul de a se asigura divulgarea de date comparabile. În cazul în care contribuția Uniunii va fi pusă la dispoziție prin gestiune partajată, se aplică următoarele norme: finanțarea pusă în aplicare de statele membre în cadrul gestiunii partajate va respecta normele prevăzute în Regulamentul (UE) 2021/1060 din 24 iunie 2021, denumit în continuare Regulamentul privind dispozițiile comune, în Regulamentul (UE) 2018/2016 (Regulamentul financiar) și în Regulamentul (UE) 2021/1147 din 7 iulie 2021 de instituire a Fondului pentru azil, migrație și integrare, denumit în continuare Regulamentul FAMI. În concordanță cu Regulamentul privind dispozițiile comune, fiecare stat membru a instituit deja un sistem de gestiune și control pentru programul său în vederea asigurării calității și fiabilității sistemului de monitorizare. Prin urmare, în cazul gestiunii partajate, există un cadru coerent și eficient pentru procedurile de raportare, monitorizare și evaluare. Statele membre au obligația să înființeze un comitet de monitorizare, la care poate participa și Comisia, cu rol consultativ. Comitetele de monitorizare vor analiza toate aspectele care afectează progresele înregistrate în cadrul programului în vederea atingerii obiectivelor acestuia. În ceea ce privește fondurile pentru afaceri interne, statele membre vor prezenta Comisiei rapoartele lor anuale privind performanța referitoare la punerea în aplicare a programului și progresele înregistrate în ceea ce privește atingerea jaloanelor și a țințelor. Aceste rapoarte ar trebui să abordeze, de asemenea, problemele care afectează performanța programului și să descrie măsurile luate pentru a le soluționa.

În ceea ce privește Frontex, activitățile de monitorizare și raportare prevăzute în propunere vor respecta principiile enunțate în Regulamentul privind Poliția de frontieră și garda de coastă la nivel european⁶² și în Regulamentul financiar⁶³ și se vor efectua în concordanță cu Abordarea comună privind agențiile descentralizate.

⁶² Regulamentul (UE) 2019/1896 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 noiembrie 2019 privind Poliția de frontieră și garda de coastă la nivel european și de abrogare a Regulamentelor (UE) nr. 1052/2013 și (UE) 2016/1624.

⁶³ Europol:
https://www.europol.europa.eu/sites/default/files/documents/decision_of_the_europol_management_board_on_the_adoption_of_the_financial_regulation_applicable_to_europol_.pdf

Concret, Agenția Europeană pentru Poliția de Frontieră și Garda de Coastă trebuie să transmită anual Comisiei, Parlamentului European și Consiliului un document unic de programare care să conțină programele de lucru anuale și multianuale și programarea resurselor. Documentul menționat stabilește obiectivele, rezultatele preconizate și indicatorii de performanță pentru monitorizarea realizării obiectivelor și a obținerii rezultatelor. De asemenea, Frontex trebuie să prezinte consiliului de administrație un raport anual de activitate consolidat. Acest raport cuprinde, în special, informații privind realizarea obiectivelor și obținerea rezultatelor enunțate în documentul unic de programare. Raportul trebuie să fie transmis, de asemenea, Comisiei, Parlamentului European și Consiliului.

2.2. Sistemul (sistemele) de gestiune și de control

2.2.1. *Justificarea metodei (metodelor) de execuție bugetară, a mecanismului (mecanismelor) de punere în aplicare a finanțării, a modalităților de plată și a strategiei de control propuse*

Strategia de control se va baza pe Regulamentul financiar și pe Regulamentul privind dispozițiile comune. Pentru partea pusă în aplicare prin gestiune directă și indirectă în cadrul facilității tematiche, sistemul de gestiune și control se va baza pe experiența dobândită în cursul punerii în aplicare a actualului CFM.

În ceea ce privește gestiunea partajată, Regulamentul privind dispozițiile comune se bazează pe strategia de gestiune și control existentă pentru perioada de programare 2014-2020, dar introduce unele măsuri care vizează simplificarea punerii în aplicare și reducerea, atât la nivelul beneficiarilor, cât și la nivelul statelor membre, a sarcinii pe care o presupune controlul.

O parte din prezenta propunere va fi pusă în aplicare prin intermediul bugetului Agenției Europene pentru Poliția de Frontieră și Garda de Coastă, prin gestiune indirectă.

În temeiul principiului bunei gestiuni financiare, bugetul Agenției Europene pentru Poliția de Frontieră și Garda de Coastă se execută în condițiile unui control intern eficace și eficient. Prin urmare, Agenția Europeană pentru Poliția de Frontieră și Garda de Coastă are obligația de a pune în aplicare o strategie de control corespunzătoare, coordonată între actorii competenți implicați în lanțul de control.

În ceea ce privește controalele *ex post*, Agenția Europeană pentru Poliția de Frontieră și Garda de Coastă, în calitate de agenție descentralizată, face în special obiectul:

- auditului intern efectuat de Serviciul de Audit Intern al Comisiei;
- rapoartelor anuale ale Curții de Conturi Europene, care furnizează o declarație de asigurare cu privire la fiabilitatea conturilor anuale și la legalitatea și regularitatea operațiunilor subiacente;
- descărcării anuale de gestiune acordate de Parlamentul European;
- unor posibile investigații efectuate de OLAF pentru a se asigura în special faptul că resursele alocate agențiilor sunt utilizate corespunzător.

În calitate de direcție generală parteneră a Agenției Europene pentru Poliția de Frontieră și Garda de Coastă, DG HOME va pune în aplicare strategia sa de control privind agențiile descentralizate pentru a asigura furnizarea de date fiabile în cadrul raportului său anual de activitate. Cu toate că agențiile descentralizate au o

responsabilitate deplină pentru execuția bugetului lor, DG HOME este responsabilă cu plata regulată a contribuțiilor anuale stabilite de autoritățile bugetare ale UE.

În fine, Ombudsmanul European oferă un nivel suplimentar de control și tragere la răspundere în ceea ce privește Agenția Europeană pentru Poliția de Frontieră și Garda de Coastă.

2.2.2. *Informații privind riscurile identificate și sistemul (sistemele) de control intern instituit(e) pentru atenuarea lor*

În cazul componentei care face obiectul gestiunii partajate, riscurile generale legate de punerea în aplicare a actualelor programe se referă la executarea insuficientă a fondului de către statele membre și la posibilele erori provenite din complexitatea normelor și din deficiențe ale sistemelor de gestiune și de control. Regulamentul privind dispozițiile comune prevede simplificarea cadrului de reglementare prin armonizarea normelor și a sistemelor de gestiune și de control între diferitele fonduri executate prin gestiune partajată. Acesta simplifică și cerințele de control (de exemplu, controale de gestiune bazate pe riscuri, posibilitatea de creare a unor mecanisme de control proporționale, bazate pe procedurile naționale, limitări ale activității de audit în ceea ce privește durata și/sau operațiunile specifice).

Pentru bugetul executat de Agenția Europeană pentru Poliția de Frontieră și Garda de Coastă, este necesar un cadru specific de control intern bazat pe cadrul de control intern al Comisiei Europene. Documentul unic de programare trebuie să furnizeze informații privind sistemele de control intern, în timp ce raportul anual de activitate consolidat trebuie să conțină informații privind eficiența și eficacitatea sistemelor de control intern, inclusiv în ceea ce privește evaluarea riscurilor.

În plus, Autoritatea Europeană pentru Protecția Datelor și responsabilul cu protecția datelor din cadrul Frontex (o funcție independentă atașată direct Consiliului de administrație) supraveghează prelucrarea datelor cu caracter personal de către Frontex.

În fine, în calitate de direcție generală parteneră a Agenției Europene pentru Poliția de Frontieră și Garda de Coastă, DG HOME efectuează un exercițiu anual de gestionare a riscurilor pentru a identifica și a evalua potențialele riscuri ridicate legate de operațiunile agenției. Riscurile considerate critice sunt raportate anual în planul de management al DG HOME și sunt însoțite de un plan de acțiune care precizează măsurile de atenuare.

La nivel operațional, sunt identificate următoarele riscuri:

- resurse operaționale limitate din cauza creșterii nevoilor operaționale ale statelor membre;
- lipsa unor niveluri adecvate de resurse financiare și umane care să corespundă nevoilor operaționale.

2.2.3. *Estimarea și justificarea raportului cost-eficacitate al controalelor (raportul dintre costurile controalelor și valoarea fondurilor aferente gestionate) și evaluarea nivelurilor preconizate ale riscurilor de eroare (la plată și la închidere)*

În ceea ce privește componenta de gestiune partajată, este probabil ca statele membre să trebuiască să suporte costuri mai mari ale controalelor. Prin introducerea, în Regulamentul privind dispozițiile comune, a abordării bazate pe risc pentru gestiune și control, combinată cu eforturi susținute în vederea adoptării opțiunilor simplificate

în materie de costuri (OSC), costul controalelor pentru statele membre ar urma să fie redus. În ceea ce privește Agenția Europeană pentru Poliția de Frontieră și Garda de Coastă, raportul dintre „costurile controalelor și valoarea fondurilor aferente gestionate” este raportat de Comisie. Conform raportului anual de activitate pe 2023 al DG HOME, raportul menționat mai sus a fost de 0,08 % în cazul entităților cărora le-a fost încredințată gestiunea indirectă și al agențiilor descentralizate, printre care se numără și Agenția Europeană pentru Poliția de Frontieră și Garda de Coastă.

2.3. Măsuri de prevenire a fraudelor și a neregulilor

DG HOME va aplica în continuare strategia sa antifraudă în conformitate cu strategia antifraudă a Comisiei (SAFC) pentru a asigura, printre altele, alinierea deplină la SAFC a controalelor sale antifraudă interne și faptul că abordarea sa privind gestionarea riscurilor legate de fraude se concentrează pe identificarea domeniilor cu risc de fraudă și a soluțiilor adecvate.

În ceea ce privește gestiunea partajată, statele membre asigură legalitatea și regularitatea cheltuielilor incluse în conturile lor pe care le-au prezentat Comisiei. În acest context, statele membre trebuie să ia toate măsurile necesare pentru a preveni, a detecta și a corecta neregulile.

În ceea ce privește gestiunea indirectă, măsurile legate de combaterea fraudei, a corupției și a oricăror alte activități ilegale sunt prezentate, printre altele, la articolul 117 din Regulamentul privind Poliția de frontieră și garda de coastă la nivel european. Cu precădere, Frontex participă la activitățile de prevenire a fraudei desfășurate de Oficiul European de Luptă Antifraudă (OLAF) și informează fără întârziere Comisia cu privire la cazurile de presupusă fraudă și de presupuse alte nereguli financiare – în conformitate cu strategia sa internă antifraudă.

În plus, în calitate de direcție generală parteneră, DG HOME a elaborat și a pus în aplicare o strategie antifraudă proprie pe baza metodologiei furnizate de OLAF. Agențiile descentralizate, inclusiv Agenția Europeană pentru Poliția de Frontieră și Garda de Coastă, intră în domeniul de aplicare al strategiei.

3. IMPACTUL FINANCIAR ESTIMAT AL PROPUNERII/INIȚIATIVEI

3.1. Rubrica (rubricile) din cadrul financiar multianual și linia (liniile) bugetară (bugetare) de cheltuieli afectată (afectate)

- Linii bugetare existente

În ordinea rubricilor din cadrul financiar multianual și a liniilor bugetare.

Rubrica din cadrul financiar multianual	Linia bugetară	Tipul de cheltuieli	Contribuție			
	Numărul	Dif./Nedif. ⁶⁴	din partea țărilor AELS ⁶⁵	din partea țărilor candidate și potențial candidate ⁶⁶	din partea altor țări terțe	alte venituri alocate
4	10 01 01 00	Dif./Nedif .	NU	NU	NU	NU
4	10 02 01 00	Dif./Nedif .	NU	NU	NU	NU
4	11 10 01 00	Dif./Nedif .	NU	NU	NU	NU

⁶⁴ Dif. = credite diferențiate / Nedif. = credite nediferențiate.

⁶⁵ AELS: Asociația Europeană a Liberului Schimb.

⁶⁶ Țările candidate și, după caz, candidații potențiali din Balcanii de Vest.

3.2. Impactul financiar estimat al propunerii asupra creditelor

3.2.1. Sinteza impactului estimat asupra creditelor operaționale

- ☐ Propunerea/inițiativa nu implică utilizarea de credite operaționale
- ☒ Propunerea/inițiativa implică utilizarea de credite operaționale, conform explicațiilor de mai jos

3.2.1.1. Credite din bugetul votat

milioane EUR (cu trei zecimale)

Rubrica din cadrul financiar multianual			4				
DG HOME			Anul	Anul	Anul	TOTAL CFM 2021-2027	
			2025	2026	2027		
Credite operaționale							
10 02 01 00	Angajamente	(1a)	0,000	75,044	122,240	197,284	
	Plăți	(2a)	0,000	8,005	8,514	16,519	
Credite cu caracter administrativ finanțate din bugetul unor programe specifice							
10 01 01 00		(3)	0,000	0,832	1,610	2,442	
TOTAL credite	Angajamente	=1a+1b+3	0,000	75,876	123,850	199,726	
pentru DG HOME	Plăți	=2a+2b+3	0,000	8,837	10,124	18,961	

Agencia: Agenția Europeană pentru Poliția de Frontieră și Garda de Coastă (Frontex)	Anul 2025	Anul 2026	Anul 2027	TOTAL 2021-2027
Linia bugetară: 11 10 01 00/Contribuția de la bugetul UE pentru agenție	0,148	0,599	1,124	1,871

Se propune majorarea bugetului Frontex pentru returnare, dacă este necesar, în 2025, 2026 și 2027, prin realocarea internă a resurselor în cadrul bugetului Frontex, în funcție de consumul real. Realocarea internă poate fi compensată printr-o reducere a pachetului financiar al următorului program FAMI/următoarei linii bugetare: 10 02 01 00/în anii: 2025-2027.

			Anul	Anul	Anul	TOTAL CFM 2021-2027
			2025	2026	2027	
Total credite operaționale (inclusiv contribuția pentru agenția descentralizată)	Angajamente	(4)	0,148	75,643	123,364	199,155
	Plăți	(5)	0,148	8,604	9,637	18,390
TOTAL credite cu caracter administrativ finanțate din bugetul unor programe specifice		(6)	0,000	0,832	1,610	2,442
TOTAL credite în cadrul RUBRICII 4	Angajamente	=4+6	0,148	76,475	124,974	201,597
din cadrul financiar multianual	Plăți	=5+6	0,148	9,436	11,247	20,832
TOTAL credite în cadrul RUBRICILOR 1-6	Angajamente	=4+6	0,148	76,475	124,974	201,597
din cadrul financiar multianual (Suma de referință)	Plăți	=5+6	0,148	9,436	11,247	20,832

Rubrica din cadrul financiar multianual	7	„Cheltuieli administrative”			
DG HOME		Anul	Anul	Anul	TOTAL CFM 2021-2027
		2025	2026	2027	
Resurse umane		0,958	1,146	1,334	3,438

Alte cheltuieli administrative		0,000	0,000	0,000	0,000
TOTAL DG HOME	Credite	0,958	1,146	1,334	3,438
TOTAL credite în cadrul RUBRICII 7 din cadrul financiar multianual	(Total angajamente = Total plăți)	0,958	1,146	1,334	3,438

		Anul	Anul	Anul	TOTAL CFM 2021-2027
		2025	2026	2027	
TOTAL în cadrul RUBRICILOR 1-7	credite				
	Angajamente	1,106	77,621	126,308	205,035
din cadrul financiar multianual	Plăți	1,106	10,582	12,581	24,270

3.2.2. Realizările preconizate finanțate din credite operaționale (nu se completează pentru agențiile descentralizate)

Credite de angajament în milioane EUR (cu trei zecimale)

A se indica obiectivele și realizările			Anul		Anul		Anul			TOTAL 2021-2027
ò			2025		2026		2027			
	REALIZĂRI									
	Tip	Cost mediu	Nr.	Costuri	Nr.	Costuri	Nr.	Costuri	Nr.	Costuri
OBIECTIVUL SPECIFIC nr. 1: Consolidarea dimensiunii europene în gestionarea returnărilor și simplificarea și sporirea eficacității procesului de returnare										
– Stabilirea unui formular comun pentru ordinul european de returnare						0,087			0	0,087
– Stabilirea unui formular-tip pentru cererile de readmisie						0,087				0,087
Subtotal pentru obiectivul specific nr. 1			0	0,000	0	0,174	0	0,000	0	0,174
OBIECTIVUL SPECIFIC nr. 2: Raționalizarea procedurii de returnare										
– Creșterea numărului de returnări forțate						17,070		34,140	0	51,210
Subtotal pentru obiectivul specific nr. 2			0	0,000	0	17,070	0	34,140	0	51,210
OBIECTIVUL SPECIFIC nr. 3: Stimularea cooperării persoanei returnate										
– Stimulente pentru returnările voluntare						2,800		5,600	0	8,400
– Capacitatea de luare în custodie publică						55,000		82,500	0	137,500
Subtotal pentru obiectivul specific nr. 3			0	0,000	0	57,800	0	88,100	0	145,900
TOTALURI			0	0,000	0	75,044	0	122,240	0	197,284

3.2.3. Sinteza impactului estimat asupra creditelor administrative

- ☐ Propunerea/inițiativa nu implică utilizarea de credite cu caracter administrativ
- ☒ Propunerea/inițiativa implică utilizarea de credite cu caracter administrativ, conform explicațiilor de mai jos

3.2.3.1. Credite din bugetul votat

CREDITE VOTATE	Anul	Anul	Anul	TOTAL 2021-2027
	2025	2026	2027	
RUBRICA 7				
Resurse umane	0,958	1,146	1,334	3,438
Alte cheltuieli administrative	0,000	0,000	0,000	0,000
Subtotal de la RUBRICA 7	0,958	1,146	1,334	3,438
În afara RUBRICII 7				
Resurse umane	0,000	0,805	1,610	2,415
Alte cheltuieli cu caracter administrativ	0,000	0,027	0,000	0,027
Subtotal în afara RUBRICII 7	0,000	0,832	1,610	2,442
TOTAL	0,958	1,978	2,944	5,880

Necesarul de credite pentru resursele umane și pentru alte cheltuieli cu caracter administrativ va fi acoperit de creditele direcției generale (DG) respective care sunt deja alocate pentru gestionarea acțiunii și/sau au fost redistribuite intern în cadrul DG-ului respectiv, completate, după caz, cu resurse suplimentare care ar putea fi alocate DG-ului care gestionează acțiunea în cadrul procedurii anuale de alocare și ținând seama de constrângerile bugetare.

3.2.4. Necesarul de resurse umane estimat

- ☐ Propunerea/inițiativa nu implică utilizarea de resurse umane
- ☒ Propunerea/inițiativa implică utilizarea de resurse umane, conform explicațiilor de mai jos

3.2.4.1. Finanțare din bugetul votat

Estimări în echivalent normă întreagă (ENI)⁶⁷

CREDITE VOTATE	Anul 2025	Anul 2026	Anul 2027
• Posturi din schema de personal (funcționari și agenți temporari)			
20 01 02 01 (la sediu și în reprezentanțele Comisiei)	4	5	6
20 01 02 03 (delegațiile UE)	0	0	0
01 01 01 01 (cercetare indirectă)	0	0	0
01 01 01 11 (cercetare directă)	0	0	0
Alte linii bugetare (a se preciza)	0	0	0
• Personal extern (în ENI)			

⁶⁷

Please specify below the table how many FTEs within the number indicated are already assigned to the management of the action and/or can be redeployed within your DG and what are your net needs.

20 02 01 (AC, END din „pachetul global”)		2	2	2
20 02 03 (AC, AL, END și JPD în delegațiile UE)		0	0	0
Linie de sprijin admin. [XX.01.YY.YY]	– la sediu	0	0	0
	– în delegațiile UE	0	5	10
01 01 01 02 (AC, END – cercetare indirectă)		0	0	0
01 01 01 12 (AC, END – cercetare directă)		0	0	0
Alte linii bugetare (a se preciza) – rubrica 7		0	0	0
Alte linii bugetare (a se preciza) – în afara rubricii 7		0	0	0
TOTAL		6	12	18

Resursele umane necesare pentru inițiativă sunt alcătuite din 6 funcționari AD și 12 membri ai personalului extern (10 AC și 2 END).

În prezent, DG HOME are 4 funcționari AD și 2 membri ai personalului extern (END) care lucrează (ENI) la prezenta propunere legislativă în materie de returnare. Astfel cum s-a menționat și s-a explicat deja în documentul transmis de DG HOME pentru proiectul de buget pe 2026, sunt necesari încă 3 funcționari AD pentru a continua negocierile și a monitoriza punerea în aplicare a acestei noi inițiative și a viitorului ecosistem nou pentru digitalizarea procesului de returnare, readmisie și reintegrare. Din cele 3 posturi AD solicitate în proiectul de buget pe 2026, 2 funcționari AD sunt necesari pentru sprijinirea negocierilor/pregătirilor înainte de intrarea în vigoare a regulamentului și elaborarea actelor de punere în aplicare/delegate, aceștia fiind menționați în fișa financiară legislativă și digitală din propunerea actuală. DG HOME a clarificat în documentul transmis motivele pentru care redistribuirile interne nu sunt în prezent o opțiune fezabilă (DG HOME le-a utilizat deja, în măsura posibilului, pentru a alinia prioritățile la personalul necesar în alte domenii de activitate). Prezenta propunere prevede, de asemenea, plasarea a 10 AC în delegații ale UE din țările terțe; aceste posturi nu pot fi redistribuite în cadrul DG HOME și trebuie alocate DG HOME în plus față de alocarea anuală.

Personalul necesar pentru punerea în aplicare a propunerii (în ENI):

	Personalul actual disponibil în cadrul serviciilor Comisiei	Personal suplimentar*			
		Personal ce urmează să fie finanțat în cadrul rubricii 7 sau Cercetare	Personal ce urmează să fie finanțat de la linia BA	Personal ce urmează să fie finanțat din taxe	În mod excepțional, din rezerva de redistribuire a Comisiei pe baza orientării oferite de Consiliul pentru gestiunea corporativă*
Posturi din schema de personal	4		N/A		2
Personal extern (AC, END, INT)	2		10 AC		

Descrierea sarcinilor care trebuie efectuate de:

Funcționari și personal temporar	– 2 persoane: sprijin pentru negocierile privind propunerea legislativă din cadrul Parlamentului European și al Consiliului; – 1 persoană: elaborarea actelor delegate și a actelor de punere în aplicare + negocieri – 2 persoane: sprijinirea statelor membre și Frontex la punerea în aplicare – 1 persoană: elaborarea unui manual
Personal extern	– 1 END: sprijin pentru negocierile privind propunerea legislativă din cadrul Parlamentului European și al Consiliului; – 1 END: elaborarea actelor delegate și a actelor de punere în aplicare + negocieri, elaborarea unui manual și sprijinirea statelor membre și Frontex la punerea în aplicare – 10 AC: sprijinirea statelor membre și Frontex la punerea în aplicare a readmisiei în țările terțe

3.2.5. Prezentare generală a impactului estimat asupra investițiilor legate de tehnologia digitală

Compulsory: the best estimate of the digital technology-related investments entailed by the proposal/initiative should be included in the table below.

Exceptionally, when required for the implementation of the proposal/initiative, the appropriations under Heading 7 should be presented in the designated line.

The appropriations under Headings 1-6 should be reflected as “Policy IT expenditure on operational programmes”. This expenditure refers to the operational budget to be used to re-use/ buy/ develop IT platforms/ tools directly linked to the implementation of the initiative and their associated investments (e.g. licences, studies, data storage etc). The information provided in this table should be consistent with details presented under Section 4 “Digital dimensions”.

TOTAL credite pentru componenta digitală și IT	Anul 2024	Anul 2025	Anul 2026	Anul 2027	TOTAL CFM 2021- 2027
RUBRICA 7					
Cheltuieli IT (corporative)	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000
Subtotal de la RUBRICA 7	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000
În afara RUBRICII 7					
Cheltuieli de politică IT pentru programele operaționale	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000
Subtotal în afara RUBRICII 7	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000
TOTAL	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000

3.2.6. Compatibilitatea cu cadrul financiar multianual actual

Propunerea/inițiativa:

- ☒ poate fi finanțată integral prin realocarea creditelor în cadrul rubricii relevante din cadrul financiar multianual (CFM)

Costurile acoperite de FAMI și Frontex vor fi finanțate în limitele CFM existent.

- ☐ necesită utilizarea marjei nealocate din cadrul rubricii corespunzătoare din CFM și/sau utilizarea instrumentelor speciale, astfel cum sunt definite în Regulamentul privind CFM

Explain what is required, specifying the headings and budget lines concerned, the corresponding amounts, and the instruments proposed to be used.

- ☐ necesită revizuirea CFM

Explain what is required, specifying the headings and budget lines concerned and the corresponding amounts.

3.2.7. Contribuțiile terților

Propunerea/inițiativa:

- ☒ nu prevede cofinanțare din partea terților

- ☐ prevede cofinanțare din partea terților, estimată mai jos:

Credite în milioane EUR (cu 3 zecimale)

	Anul 2024	Anul 2025	Anul 2026	Anul 2027	Total
A se preciza organismul care asigură cofinanțarea					
TOTAL credite cofinanțate					

3.2.8 Estimarea resurselor umane și utilizarea creditelor necesare în cadrul unei agenții descentralizate

Cerințe privind personalul (unități echivalent normă întreagă)

Agenția: Agenția Europeană pentru Poliția de Frontieră și Garda de Coastă (Frontex)	Anul	Anul	Anul
	2025	2026	2027
Agenți temporari (gradele AD)	2	4	7
Agenți temporari (gradele AST)	0	1	1
<i>Subtotal agenți temporari (AD+AST)</i>	2	5	8
Agenți contractuali	0	1	1
Experți naționali detașați	0	1	2
<i>Subtotal agenți contractuali și END</i>	0	2	3
TOTAL personal	2	7	11

Credite acoperite de contribuția de la bugetul UE în milioane EUR (cu trei zecimale)

Agenția: Agenția Europeană pentru Poliția de Frontieră și Garda de Coastă (Frontex)	Anul	Anul	Anul	TOTAL
	2025	2026	2027	2021-2027
Titlul 1: Cheltuieli cu personalul	0,148	0,599	1,124	1,871
Titlul 2: Cheltuieli cu infrastructura și cheltuieli operaționale				0,000
Titlul 3: Cheltuieli operaționale				0,000
TOTAL credite acoperite de bugetul UE	0,148	0,599	1,124	1,871

Prezentare generală/sinteză a resurselor umane și a creditelor (în milioane EUR) necesare pentru propunere/inițiativă în cadrul unei agenții descentralizate

Agenția: Agenția Europeană pentru Poliția de Frontieră și Garda de Coastă (Frontex)	Anul	Anul	Anul	TOTAL
	2025	2026	2027	2021-2027
Agenți temporari (AD+AST)	2	5	8	
Agenți contractuali	0	1	1	
Experți naționali detașați	0	1	2	
Total personal	2	7	11	
Credite acoperite de bugetul UE	0,148	0,599	1,124	1,871
Credite acoperite de taxe	0,000	0,000	0,000	0,000
Credite cofinanțate (dacă este cazul)	0,000	0,000	0,000	0,000
TOTAL credite	0,148	0,599	1,124	1,871

Se propune majorarea bugetului Frontex pentru returnare, dacă este necesar, în 2025, 2026 și 2027, prin realocarea internă a resurselor în cadrul bugetului Frontex, în funcție de consumul real. Finanțarea după anul 2027 va face obiectul negocierilor privind următorul CFM.

3.3. Impactul estimat asupra veniturilor

- ☐ Propunerea/inițiativa nu are impact financiar asupra veniturilor.
- ☐ Propunerea/inițiativa are următorul impact financiar:
 - ☐ asupra resurselor proprii
 - ☐ asupra altor venituri
 - ☐ vă rugăm să precizați dacă veniturile sunt alocate unor linii de cheltuieli

milioane EUR (cu trei zecimale)

Linia bugetară pentru venituri:	Credite disponibile pentru exercițiul financiar în curs	Impactul propunerii/inițiativei ⁶⁸			
		Anul 2024	Anul 2025	Anul 2026	Anul 2027
Articolul					

Pentru veniturile alocate, a se preciza linia (liniile) bugetară (bugetare) de cheltuieli afectată (afectate).

[...]

Alte observații (de exemplu, metoda/formula utilizată pentru calcularea impactului asupra veniturilor sau orice alte informații).

[...]

4. DIMENSIUNILE DIGITALE

4.1. Cerințe cu relevanță digitală

Prezenta inițiativă este strâns legată de o altă inițiativă viitoare separată privind digitalizarea gestionării cazurilor în domeniul returnării, al readmisiei și al reintegrării (noua abordare comună privind returnările). Respectiva inițiativă separată viitoare va aborda în detaliu digitalizarea proceselor instituite de prezenta inițiativă.

Referința cerinței	Descrierea cerinței	Actorul (actorii) afectat (afecțați) sau vizat (vizați) de cerință	Procese la nivel înalt	Categorii
Articolul 42 alineatul (1)	Sistemul comun al Uniunii pentru	Statele membre	Crearea de sisteme digitale	Soluție digitală

⁶⁸

În ceea ce privește resursele proprii tradiționale (taxe vamale, cotizații pentru zahăr), sumele indicate trebuie să fie sume nete, și anume sumele brute după deducerea unei cote de 20 % pentru costurile de colectare.

litera (d)	returnări trebuie să includă sisteme digitale de gestionare a returnării, a readmisiei și a reintegrării resortisanților țărilor terțe.			
Articolul 7 alineatul (7)	Obligația de a pune la dispoziție în Sistemul de informații Schengen ordinul european de returnare conținând principalele elemente ale deciziei de returnare.	Statele membre	Înregistrarea datelor	Date
Articolul 21 alineatul (5)	Statele membre trebuie fie să stabilească în dreptul intern metoda de comunicare cu resortisanții țărilor terțe și momentul în care comunicarea este considerată primită de resortisantul țării terțe și notificată acestuia, fie să utilizeze sistemul digital dezvoltat și/sau sprijinit de UE în scopul unei astfel de comunicări.	Statele membre	Notificare	Date
Articolul 36 alineatul (4)	Informațiile privind rezultatul cererii de confirmare a cetățeniei și documentul de călătorie obținut trebuie să fie încărcate în Sistemul de	Statele membre	Înregistrarea datelor	Date

	informații Schengen de către autoritatea competentă în cauză. Aceste informații și documentul de călătorie trebuie să fie puse la dispoziția autorităților competente ale altor state membre, la cerere.			
--	--	--	--	--

4.2. Date

Tipul de date	Referința cerinței (cerințelor)	Standard și/sau specificație (dacă este cazul)
Date necesare pentru aplicarea prezentei inițiative care vizează instituirea unui sistem comun al UE pentru returnarea resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală în UE.	Articolul 42 alineatul (1) litera (d)	n/a
Formular comun de returnare conținând principalele elemente ale deciziei de returnare (ordinul european de returnare)	Articolul 7 alineatul (7)	n/a
Date comunicate între autoritățile competente și resortisanții țărilor terțe.	Articolul 21 alineatul (5)	n/a
Informații privind rezultatul cererii de confirmare a cetățeniei și documentul de călătorie.	Articolul 36 alineatul (4)	n/a

Alinierea la Strategia europeană privind datele

Având în vedere tipul de date prelucrate și faptul că aceste date vor fi prelucrate în scopuri foarte specifice, inițiativa propusă are o relevanță foarte limitată pentru obiectivul de realizare a unei veritabile piețe unice a datelor, care este obiectivul aflat la baza Strategiei europene privind datele.

Alinierea la Strategia europeană privind datele

Având în vedere tipul de date prelucrate și faptul că aceste date vor fi prelucrate în scopuri foarte specifice, inițiativa propusă are o relevanță foarte limitată pentru obiectivul de realizare a unei veritabile piețe unice a datelor, care este obiectivul aflat la baza Strategiei europene privind datele.

Alinierea la principiul „doar o singură dată”

Principiul „doar o singură dată” va fi luat în considerare în contextul unei inițiative separate privind digitalizarea gestionării cazurilor în domeniul returnării, al readmisiei și al reintegrării. Această inițiativă separată va aborda chestiunea automatizării elaborării de statistici fiabile și detaliate, în vederea îmbunătățirii procesului de elaborare a politicilor. Aceasta va aborda, de asemenea, chestiunea interoperabilității sistemelor digitale existente și viitoare în domeniul returnării, al readmisiei și al reintegrării.

Fluxurile de date

Tipul de date	Referința cerinței (cerințelor)	Actorul care furnizează datele	Actorul care primește datele	Factorul declanșator pentru schimbul de date	Frecvența (dacă este cazul)
Date necesare pentru aplicarea prezentei inițiative care vizează instituirea unui sistem comun al Uniunii pentru returnarea resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală în UE.	Articolul 42 alineatul (1) litera (d)	Statele membre	Statele membre	Obligația de a respecta cerințele procedurale	n/a
Formular comun de returnare conținând principalele elemente ale deciziei de returnare (ordinul european de returnare).	Articolul 7 alineatul (7)	Statele membre prin intermediul Sistemului de informații Schengen.	Statele membre prin intermediul Sistemului de informații Schengen.	Obligația de a respecta cerințele procedurale	n/a
Date comunicate între autoritățile competente și resortisanții țărilor terțe.	Articolul 21 alineatul (5)	Statele membre	Resortisanții țărilor terțe	Necesitatea de a comunica cu resortisanții țărilor terțe	n/a
Informații privind rezultatul cererii de confirmare a cetățeniei și documentul de călătorie.	Articolul 36 alineatul (4)	Statele membre prin intermediul Sistemului de informații Schengen.	Statele membre prin intermediul Sistemului de informații Schengen.	Obligația de a respecta cerințele procedurale	n/a

4.3. Soluții digitale

Soluție digitală	Referința cerinței (cerințelor)	Principalele funcționalități obligatorii	Organismul responsabil	Cum este asigurată accesibilitatea ?	Cum se ia în considerare potențialul de reutilizare?	Utilizarea tehnologiilor IA (dacă este cazul)
Sisteme digitale pentru gestionarea returnării, a readmisiei și a reintegrării resortisanților țărilor terțe.	Articolul 42 alineatul (1) litera (d)	Aceste sisteme ar trebui să gestioneze returnarea, readmisia și reintegrarea resortisanților țărilor terțe.	Statele membre	Aceste sisteme ar trebui să fie accesibile pentru autorităților competente ale statelor membre.	Schimbul de date și reutilizarea datelor vor fi detaliate în inițiativa separată privind digitalizarea gestionării cazurilor în domeniul returnării, al readmisiei și al reintegrării.	n/a

Sisteme digitale pentru gestionarea returnării, a readmisiei și a reintegrării resortisanților țărilor terțe.

Politica digitală și/sau sectorială (atunci când sunt aplicabile)	Explicarea modului în care se aliniază
<i>Regulamentul privind IA</i>	n/a – dacă va fi cazul, se vor furniza explicații în inițiativa separată privind digitalizarea gestionării cazurilor în domeniul returnării, al readmisiei și al reintegrării.
<i>Cadrul UE privind securitatea cibernetică</i>	n/a – dacă va fi cazul, se vor furniza explicații în inițiativa separată privind digitalizarea gestionării cazurilor în domeniul returnării, al readmisiei și al reintegrării.
<i>eIDAS</i>	n/a – dacă va fi cazul, se vor furniza explicații în inițiativa separată privind digitalizarea gestionării cazurilor în domeniul returnării, al readmisiei și al reintegrării.

Portalul digital unic și IMI	n/a – dacă va fi cazul, se vor furniza explicații în inițiativa separată privind digitalizarea gestionării cazurilor în domeniul returnării, al readmisiei și al reintegrării.
Altele	n/a – dacă va fi cazul, se vor furniza explicații în inițiativa separată privind digitalizarea gestionării cazurilor în domeniul returnării, al readmisiei și al reintegrării.

4.4. Evaluarea interoperabilității

Serviciul public digital sau categoria de servicii publice	Descriere	Referința cerinței (cerințelor)	Soluție (soluții) pentru Europa interoperabilă (NU SE APLICĂ)	Altă (alte) soluție (soluții) de interoperabilitate
Serviciile de imigrație	Autoritățile competente responsabile cu asigurarea respectării normelor privind returnarea.	Articolul 42 alineatul (1) litera (d), articolul 7 alineatul (7), articolul 21 alineatul (5), articolul 36 alineatul (4).	n/a	Interoperabilitatea sistemului digital de gestionare a cazurilor menționat în prezenta inițiativă va fi detaliată într-o inițiativă separată privind digitalizarea gestionării cazurilor în domeniul returnării, al readmisiei și al reintegrării.

Serviciul public digital #1: Sisteme digitale pentru gestionarea returnării, a readmisiei și a reintegrării resortisanților țărilor terțe.

Evaluare	Măsură (măsuri)	Obstacole potențiale rămase (dacă este cazul)
Alinierea la politicile digitale și sectoriale existente. Interoperabilitatea sistemului digital de gestionare a cazurilor menționat în prezenta inițiativă va fi abordată într-o inițiativă separată privind digitalizarea în domeniul returnării, al readmisiei și al reintegrării.	n/a	n/a

Măsurile organizatorice în vederea unei furnizări transfrontaliere fără probleme a serviciilor publice digitale. Guvernanța sistemului digital de gestionare a cazurilor menționat în prezenta inițiativă va fi abordată într-o inițiativă separată privind digitalizarea în domeniul returnării, al readmisiei și al reintegrării.	n/a	n/a
Măsurile luate pentru a asigura o înțelegere comună a datelor. Partajarea și reutilizarea datelor prelucrate în sistemul digital de gestionare a cazurilor menționat în prezenta inițiativă vor fi abordate într-o inițiativă separată privind digitalizarea în domeniul returnării, al readmisiei și al reintegrării.	n/a	n/a
Utilizarea specificațiilor și standardelor tehnice deschise convenite de comun acord.	n/a	n/a

4.5. Măsurile de sprijinire a implementării digitale

Rolul Comisiei și al altor actori (de exemplu, agențiile UE) va fi abordat într-o inițiativă separată privind digitalizarea în domeniul returnării, al readmisiei și al reintegrării.